

495.719.3

4 139 4

9.3

ผลการทดลองใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณกับการสอนอ่านตามปกติ

ที่มีต่อความสามารถในการอ่าน และสมรรถภาพการอ่านเร็ว

ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ปริญญานิพนธ์

ของ

นางนุช วัฒนเขจร

19 ก.ธ. 2534

132850

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา

กันยายน 2533

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

173632

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควร
รับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

.....สมานัน รุ่งเรืองธรรม..... ประธาน
(ผศ. สมานัน รุ่งเรืองธรรม)
.....พวงรัตน์ ทวีรัตน์..... กรรมการ
(รศ. พวงรัตน์ ทวีรัตน์)

คณะกรรมการสอบ

.....สมานัน รุ่งเรืองธรรม..... ประธาน
(ผศ. สมานัน รุ่งเรืองธรรม)
.....พวงรัตน์ ทวีรัตน์..... กรรมการ
(รศ. พวงรัตน์ ทวีรัตน์)
.....จันทิมา พรหมโชติกุล..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผศ. จันทิมา พรหมโชติกุล)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....สมพร บัวทอง..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ศ. ดร.สมพร บัวทอง)

วันที่ ..18...เดือน...ตุลาคม..... พ.ศ. 2533

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความอนุเคราะห์อย่างยิ่งจากผู้ช่วยศาสตราจารย์สุมานัน รุ่งเรืองธรรม รองศาสตราจารย์พวงรัตน์ ทวีรัตน์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์จันทิมา พรหมโชติกุล ผู้วิจัยมีความซาบซึ้งในความมีน้ำใจและขอบอกทราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอบอกทราบขอบพระคุณ อาจารย์ระวีวรรณ จิจุ อาจารย์บุษงค์ จันทร์เปล่ง และ อาจารย์มณฑล หวังปัด ที่กรุณาให้คำแนะนำและช่วยตรวจสอบความถูกต้องของเครื่องมือที่ใช้ ในการวิจัย

ขอบขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียนบางบ่อวิทยาคม คณะครูอาจารย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อาจารย์ณณมล จิตรจันทร์ ที่ได้อำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลตลอดจนนักเรียน โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม ที่ได้ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ขอบขอบพระคุณเพื่อนนิสิตปริญญาโท เอกการมัธยมศึกษา ปีการศึกษา 2531 ตลอดจนผู้ที่ เกี่ยวข้องทุกท่านที่ได้ให้ความช่วยเหลือ แนะนำ เป็นกำลังใจจนทำให้ปริญญานิพนธ์สำเร็จลุล่วง ไปด้วยดี

ขอบขอบคุณ คุณสุภาพ ดวงเพชร และคุณเนาวรัตน์ วัฒนเขจร ที่มีความเข้าใจและ ให้ความช่วยเหลืออย่างยิ่งตลอดระยะเวลาในการทำปริญญานิพนธ์

คุณค่าและประโยชน์ใด ๆ จากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณ บิดา มารดา ครู-อาจารย์ ที่ช่วยอบรมสั่งสอน และชี้แนะแนวทางการศึกษาแก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด

นงนุช วัฒนเขจร

กันยายน 2533

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	5
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	11
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน	11
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านภาษาไทย	20
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่าน	24
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ	33
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก	39
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	52
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	52
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	53
การสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือ	55
แบบแผนการทดลองและการดำเนินการทดลอง	59
การวิเคราะห์ข้อมูล	60
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	61

4	การวิเคราะห์ข้อมูล	65
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	65
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	65
	เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	
	ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม	66
	เปรียบเทียบสมรรถภาพการอ่านเร็วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	
	ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	67
	ศึกษาความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	
	ระหว่างก่อนกับหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	68
	ศึกษาสมรรถภาพการอ่านเร็วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	
	ระหว่างก่อนกับหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	69
5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	70
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	70
	สมมติฐานการศึกษาค้นคว้า	71
	วิธีการศึกษาค้นคว้า	71
	การวิเคราะห์ข้อมูล	72
	สรุปผลการทดลอง	73
	อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า	74
	ข้อเสนอแนะในด้านการเรียนการสอน	77

บทที่	หน้า
บรรณานุกรม	78
ภาคผนวก	88
ประวัติย่อของผู้วิจัย	299

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	ตารางแบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ	57
2	แบบแผนการทดลอง	59
3	เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม	66
4	เปรียบเทียบสมรรถภาพการอ่านเร็วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ระหว่าง กลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม	67
5	ความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างก่อนกับ หลังการทดลอง ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	68
6	สมรรถภาพการอ่านเร็วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างก่อนกับ หลังการทดลอง ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	69

ภูมิหลัง

การอ่านเป็นทักษะหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญในชีวิตประจำวัน เป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการพัฒนามนุษย์ให้สมบูรณ์ทั้งทางสติปัญญาและจิตใจ ในสังคมปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงไว้มากและรวดเร็วไม่ว่าจะเป็นวิถีชีวิตของคนเรา ความเป็นอยู่ในสังคม เศรษฐกิจ หรือการเมือง นอกจากนี้วิทยาการต่าง ๆ และเทคโนโลยียังเจริญอย่างรวดเร็วจึงเป็นเหตุให้มนุษย์จำเป็นต้องพัฒนาตนเองให้ทันกับความเปลี่ยนแปลงและความเจริญดังกล่าว ดังที่ วสุณี รักษาจันทร์ (2531 : 1) กล่าวว่า การอ่านช่วยเพิ่มพูนความรู้ ความคิดเห็น ความเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ เป็นประสบการณ์ อันสำคัญยิ่งที่จะทำให้เราได้ยึดเป็นแนวทางไปสู่การพิจารณาตัดสินปัญหาต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้องและมีเหตุผล สุรพงษ์ จันทาง (2529 : 45) ได้กล่าวสนับสนุนว่า การอ่านหนังสือจะทำให้เป็นผู้ที่มีความรู้เฉลียวฉลาดรู้เท่าทันคนอื่น ยิ่งในยุคปัจจุบันนี้ด้วยแล้วโลกเปลี่ยนแปลงไปทั้งทางวัตถุ วิทยาการ และข่าวสารต่าง ๆ ความจำเป็นในการอ่านก็ยิ่งมีมากขึ้น สามี รัตนสุวรรณ (2530 : 1) ได้กล่าวไว้คล้ายคลึงกันว่า ปัจจุบันเป็นยุคของการอ่านอย่างแท้จริง เพราะการเรียน การศึกษากิตติ การแสวงหาความรู้กิตติ การติดต่อสื่อสารตลอดจนการแสวงหาความเพลิดเพลินในชีวิตกิตติ จะต้องใช้การอ่านทั้งสิ้น ผู้ที่มีประสิทธิภาพในการอ่าน เช่น อ่านหนังสือได้เร็ว อ่านแล้วสามารถจับใจความได้ สามารถวิเคราะห์เรื่องราวที่อ่านได้ ย่อมจะสามารถดำเนินชีวิตในการประกอบการทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จ

การอ่านเป็นกระบวนการอันสำคัญในการแสวงหาความรู้ของมนุษย์ เพราะปัจจุบันนี้ความเจริญก้าวหน้าด้านการพิมพ์และเทคโนโลยี นวัตกรรมของการสื่อสารอันทำให้วิทยาการสาขาต่าง ๆ เผยแพร่ออกมาในรูปของสิ่งพิมพ์เป็นส่วนมาก นั่นคือการอ่านได้กลายเป็นเครื่องมือของนักเรียน นิสิต และนักศึกษา เพื่อใช้ในการเรียนรู้วิชาการต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง (สนธิ ตั้งทวี. 2531 : 23)

ดังนั้นผู้ที่มีความสามารถในการอ่านดีจึงสามารถมีความรู้และทักษะอื่นได้ด้วย (สมพร มั่นตะสูตร. 2531 : 131) ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรหม (2522 : 98) ที่พบว่านักเรียนมีพื้นฐานทักษะการอ่านดีแล้ว ย่อมสามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาหาความรู้ในสาขาวิชาอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี สมถวิล วิเศษสมบัติ (2525 : 73) กล่าวว่า ผู้ที่มีนิสัยรักการอ่านและมีทักษะในการอ่านมีอัตราเร็วในการอ่านสูงย่อมแสวงหาความรู้และศึกษาเล่าเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปใช้ในการพูด และการเขียนได้เป็นอย่างดี

ในต่างประเทศได้มีการส่งเสริมทักษะการอ่านเป็นอย่างมากทั้งในระดับประถมและมัธยมศึกษา เพราะถือว่าถ้านักเรียนมีพื้นฐานการอ่านดีแล้วย่อมสามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาหาความรู้ในสาขาวิชาอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดีด้วย บันลือ พฤกษ์วัน (2529 : 8) ได้กล่าวว่า ทักษะการอ่านเป็นงานที่ยิ่งใหญ่ในการจัดการเรียนการสอนและเป็นพื้นฐานที่สำคัญแก่การเรียนรู้สรรพวิทยาการทั้งปวง ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าทักษะการอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นที่สุดในการจัดการเรียนการสอน

หลักสูตรวิชาภาษาไทย พุทธศักราช 2521 (กระทรวงศึกษาธิการ. 2524 : 9) ได้เล็งเห็นความสำคัญของการใช้ภาษาไทยในการติดต่อสื่อสารให้มีประสิทธิภาพ จึงได้กำหนดจุดประสงค์ไว้ว่า ให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาไทยได้ดีและประกอบกิจการต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพด้วยการใช้ภาษาไทยให้เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล มีความรู้ ใฝ่เรียน พยายามที่จะแสวงหาความรู้เพิ่มเติมจากการอ่าน รู้จักใช้วิจารณญาณในการอ่านเพื่อนำไปใช้ในการดำเนินชีวิต สามารถคิดค้นปัญหาที่เกิดขึ้นจากประสบการณ์ที่ได้ฟังได้อ่านอย่างมีวิจารณญาณคือ พยายามคิดปัญหาเหล่านั้นเมื่อเกิดปัญหา มีความคิดเข้มแข็งขึ้นเป็นลำดับและนำผลจากการคิดค้นที่ถูกต้องไปปฏิบัติในการดำเนินชีวิต

จากการศึกษาปัญหาการสอนอ่านในปัจจุบันพบว่า การสอนภาษาไทยในโรงเรียนมัธยมศึกษาไม่เน้นความสำคัญของการอ่าน เพราะคิดว่าการสอนอ่านเป็นหน้าที่ของครูระดับประถม ดังที่ บันลือ พฤกษ์วัน (2530 : 29) กล่าวถึงผลการจัดสัมมนาในโครงการณรงค์เพื่อการอ่านว่า เด็กวัย 15 - 20 ปี คือระดับมัธยมศึกษาไม่มีการอ่านแล้วจึงประเด็นสำคัญไม่ได้ระบุแน่ชัด นาคทรรพ (2514 : 37) กล่าวว่านักเรียนในระดับมัธยมศึกษาในปัจจุบันจำนวนมาก

วิธีฝึกได้หลายแบบเพื่อมิให้นักเรียนรู้สึกเบื่อหน่าย โดยเฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น หากได้รับการฝึกทักษะการอ่านอย่างเพียงพอแล้ว นักเรียนจะสนใจอ่านหนังสือทุกประเภท และรู้จักวิธีอ่านเพื่อจะได้รับประโยชน์จากการอ่านอย่างเต็มที่ ดังที่ จันทรา จันทร์กระจำง (2528 : 67) เสนอไว้ว่าแบบฝึกอ่านเป็นกิจกรรมที่แปลกใหม่สร้างความสนใจแก่นักเรียน ทำให้นักเรียนสนใจที่จะฝึกฝนและปฏิบัติตามขั้นตอนของการฝึก นักเรียนต้องแข่งขันกับตนเองเพื่อลดเวลาในการฝึก ช่วยให้ นักเรียนได้รับการแก้ไขวิธีอ่านทำให้เกิดลักษณะนิสัยที่ติดตลอดเวลาที่ทำการฝึก ตลอดจนทำให้นักเรียนมีประสิทธิภาพในการอ่านได้ดียิ่งขึ้น นอกจากนี้ ปรีศนา พุทธสุวรรณ (2527 : 17) ยังกล่าวว่าความเข้าใจในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณเป็นความเข้าใจระดับที่ยาก ผู้อ่านที่จะมีความเข้าใจในระดับนี้ได้ จะต้องได้รับการสอนและการฝึกฝนอย่างเพียงพอ

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาแนวทางการพัฒนาการสอนอ่าน เพื่อให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านมากยิ่งขึ้น ประกอบกับได้ศึกษางานวิจัยของ ลำเนา กองทอง (2531 : 6) ที่ทำการศึกษาความสัมพันธ์ของอัตราเร็วในการอ่านกับอัตราเร็วในการคิดวิจารณ์ โดยใช้แบบฝึก พบว่านักเรียนที่มีอัตราเร็วในการอ่านสูง จะมีอัตราเร็วในการคิดวิจารณ์สูงกว่ากลุ่มที่มีอัตราอ่านช้าและยังเสนอว่า การอ่านอย่างรวดเร็วจะช่วยให้เกิดความเข้าใจในเรื่องได้ดีกว่าการอ่านช้า เพราะความคิดได้ถูกหล่อหลอมประสมประสานกันอย่างรวดเร็ว ผู้วิจัยจึงสนใจนำแบบฝึกสมรรถภาพการอ่านที่มุ่งฝึกทักษะการอ่านทีละขั้นตอน เพื่อนำไปสู่การอ่านที่มีประสิทธิภาพมาทำการทดลองสอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยเปรียบเทียบกับการสอนอ่านตามปกติ เพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านและสมรรถภาพการอ่านเร็ว อันจะเป็นแนวทางการพัฒนาการสอนอ่านให้มีประสิทธิภาพ

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่ได้รับการสอน โดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณกับการสอนอ่านตามปกติ
2. เพื่อเปรียบเทียบสมรรถภาพการอ่านเร็วของนักเรียนที่ได้รับการสอน โดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณกับการสอนอ่านตามปกติ

3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน ระหว่างก่อนการเรียนกับหลังการเรียน ของนักเรียนที่ได้รับการสอน โดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

4. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน ระหว่างก่อนการเรียนกับหลังการเรียน ของนักเรียนที่ได้รับการสอน โดยการสอนอ่านตามปกติ

5. เพื่อเปรียบเทียบสมรรถภาพการอ่านเร็ว ระหว่างก่อนการเรียนกับหลังการเรียน ของนักเรียนที่ได้รับการสอน โดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

6. เพื่อเปรียบเทียบสมรรถภาพการอ่านเร็ว ระหว่างก่อนการเรียนกับหลังการเรียน ของนักเรียนที่ได้รับการสอน โดยการสอนอ่านตามปกติ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ทำให้ทราบผลของแบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ และสมรรถภาพการอ่านเร็ว เพื่อเป็นแนวทางในการเลือกใช้วิธีสอนฝึกทักษะการอ่าน และพัฒนาการ สอนอ่านภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ซึ่งจะช่วยให้ผู้สอนได้รู้แนวทางในการปรับปรุง และ พัฒนาการสอนอ่านวิชาภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ ที่เรียนวิชาเลือกภาษาไทย ท 221 (การอ่านและการพิจารณา หนังสือ) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 จำนวน 3 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 135 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ ที่เรียนวิชาภาษาไทย ท 221 การอ่านและการพิจารณาหนังสือ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 จำนวน 2 ห้องเรียน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน

กลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน

2. เนื้อหาที่นำมาทดลอง เป็นเนื้อเรื่อง หรือข้อความที่คัดมาจากวารสารและนิตยสาร เพื่อนำมาสร้างแบบทดสอบและฝึกการอ่าน เป็นเนื้อเรื่องที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของวิชาภาษาไทย ท 221 การอ่านและการพิจารณาหนังสือ และเหมาะสมกับความสนใจของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามเกณฑ์ของ จวิลักษณ์ บุญยะกาญจน์ (2524 : 54) และปรับให้มีค่าความยากง่าย เท่ากับขั้นที่นักเรียนกำลังศึกษาอยู่โดยใช้หลักของ พาย (1977 : 242 - 254) ที่ Munsegvith (1982 : 219) ได้ปรับมาใช้กับภาษาไทย

3. เวลาที่ใช้ในการทดลอง ใช้เวลาในการทดลองสอน 16 คาบ คาบละ 50 นาที

4. ตัวแปรที่ศึกษา

4.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ ลักษณะการสอนอ่านภาษาไทย ซึ่งแบ่งเป็น 2 แบบ คือ

4.1.1 การสอนโดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

4.1.2 การสอนตามปกติ

4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

4.2.1 ความสามารถในการอ่าน

4.2.2 สมรรถภาพการอ่านเร็ว

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ หมายถึง แบบฝึกหัดเสริมความสามารถในการอ่านภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อใช้ฝึกทักษะการอ่าน อันจะนำไปสู่การอ่านที่มีประสิทธิภาพ สามารถอ่านได้อย่างคล่องแคล่ว อ่านแล้วรู้จักใช้ความคิดเพื่อที่จะตีความ แปลความ วิเคราะห์ ตัดสิน และประเมินผลเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน อ่านแล้วต้องเข้าใจความคิดของผู้เขียน เข้าใจวัตถุประสงค์ของผู้เขียน สรุปความคิดและจับใจความสำคัญตลอดจนอธิบายขยายความได้ แบบฝึกนี้มีจำนวน 6 ชุด ประกอบด้วย แบบฝึกการใช้สายตา แบบฝึกจำคำ แบบฝึกอ่านวลี แบบฝึกอ่านแบบเจาะจง แบบฝึกอ่านข้ามคำ และแบบฝึกความเข้าใจในการอ่าน ดังมีรายละเอียดดังนี้

1.1 แบบฝึกการใช้สายตา หมายถึง แบบฝึกอ่านที่ใช้ฝึกการเคลื่อนสายตาจากซ้ายไปขวาอย่างรวดเร็ว และกวาดสายตากว้างโดยมีการหยุดน้อยครั้ง และสามารถกวาดสายตาขึ้นบรรทัดใหม่อย่างรวดเร็ว

1.2 แบบฝึกการอ่านจำคำ หมายถึง แบบฝึกอ่านเพื่อฝึกการจำความหมายของคำ และจำแนกคำผิดคำถูกได้ถูกต้อง

1.3 แบบฝึกอ่านวลี หมายถึง แบบฝึกอ่านเพื่อฝึกอ่านเป็นกลุ่มคำ เพื่อเก็บหน่วยความคิดและรวมหน่วยความคิดเหล่านั้นเข้าเป็นความเข้าใจในการอ่าน

1.4 แบบฝึกการอ่านแบบเจาะจง หมายถึง แบบฝึกการอ่านเพื่อค้นหาตำแหน่งของข้อเท็จจริงเฉพาะอย่าง เป็นการฝึกกวาดสายตาอย่างรวดเร็ว

1.5 แบบฝึกอ่านข้ามคำ หมายถึง แบบฝึกอ่านที่ฝึกกวาดสายตาอย่างรวดเร็ว เพื่อรวบรวมใจความสำคัญของข้อความที่อ่าน

1.6 แบบฝึกความเข้าใจในการอ่าน หมายถึง แบบฝึกอ่านที่ฝึกการอ่านเพื่อความเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านจนสามารถแปลความ ตีความ ขยายความ และประเมินสิ่งที่อ่านได้

แบบฝึกอ่านเคลื่อนสายตา การจำคำ การอ่านเป็นวลี การอ่านแบบเจาะจง และการอ่านข้ามคำ จะเน้นการฝึกอ่านเพื่อเคลื่อนสายตาอย่างรวดเร็ว โดยมีคำถามสอดแทรกไว้ขณะฝึก และท้ายการฝึก เพื่อฝึกความเร็ว ความจำ และความเข้าใจในคำศัพท์จากแบบฝึก

แบบฝึกความเข้าใจในการอ่านจะมีคำถาม ท้ายเรื่อง เพื่อฝึกความเข้าใจในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

2. การสอนโดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ หมายถึง การจัดกิจกรรม การเรียนการสอนที่ครูดำเนินการสอนตามแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ที่มีลำดับขั้นตอนดังนี้

2.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียนและแจ้งจุดประสงค์

ครูนำเข้าสู่บทเรียน โดยการสนทนาหรือข้ออุปมาต่าง ๆ พร้อมทั้งแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ

2.2 ขั้นดำเนินการสอน

ครูแจกแบบฝึกสมรรถภาพการอ่านให้นักเรียนปฏิบัติตามกิจกรรมในแบบฝึก
ครูและนักเรียนร่วมกันเฉลยแบบฝึก

2.3 ขั้นสรุป

ครูแจกเอกสารสรุปเนื้อหา

2.4 ขั้นประเมินผล

ครูประเมินผลจากการสังเกตและตรวจแบบฝึกที่ให้นักเรียนทำ

3. การสอนอ่านภาษาไทยตามปกติ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทย
ที่ครูปฏิบัติอยู่เป็นประจำ โดยดำเนินการสอนตามแผนการสอนของกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น
จังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งเป็นกลุ่มวิชาการที่โรงเรียนในกลุ่มตัวอย่างสังกัดอยู่ สอนในหลักสูตรและ
เนื้อหาวิชาการอ่านและการพิจารณาหนังสือ ท 221 ที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้ในหลักสูตร
มัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 โดยใช้รูปแบบการสอนและวิธีสอนหลายรูปแบบที่เหมาะสม
กับเนื้อหาและจุดประสงค์ของหลักสูตร อาจจะใช้การบรรยาย อธิบาย อภิปรายซักถามหรือ
กิจกรรมอื่น ๆ ตามความเหมาะสมโดยมีลำดับขั้นตอนการสอนดังนี้

3.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียนและแจ้งจุดประสงค์

ครูนำเข้าสู่บทเรียน โดยการสนทนาหรือใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ พร้อมทั้งแจ้ง
จุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ

3.2 ขั้นดำเนินการสอน

สอนเนื้อหาเป็นการเริ่มกิจกรรมในการฝึกทักษะการอ่าน โดยใช้กิจกรรม
หลาย ๆ รูปแบบ ยกเว้นการใช้แบบฝึก

3.3 ขั้นสรุป

ครูแจกเอกสารสรุปเนื้อหา

3.4 ขั้นประเมินผล

ครูประเมินผลจากการสังเกตและการร่วมกิจกรรมของนักเรียน

4. ความสามารถในการอ่าน หมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนที่ใช้ความรู้ ความสามารถ
ในด้านการแปลความ ตีความ ขยายความ จับใจความสำคัญ ลำดับเหตุการณ์ วิเคราะห์ สังเคราะห์

ประเมินค่า ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและนำไปทดลองหาคุณภาพแล้ว

5. สมรรถภาพการอ่านเร็ว หมายถึง อัตราเร็วในการอ่านด้วยความเข้าใจในเวลา 1 นาที วัดได้ด้วยแบบทดสอบสมรรถภาพการอ่านเร็วและคำนวณได้จากสูตรของมิลเลอร์ (Miller, 1956 : 67) ดังนี้

$$\text{สมรรถภาพการอ่านเร็ว} = \frac{\text{อัตราเร็วในการอ่าน} \times \text{ความเข้าใจในการอ่าน}}{100}$$

5.1 อัตราเร็วในการอ่าน หมายถึง จำนวนหน่วยคำที่นักเรียนอ่านได้ภายในเวลา 1 นาที คำนวณจากสูตรดังนี้

$$\text{อัตราเร็วในการอ่าน} = \frac{\text{จำนวนหน่วยคำที่อ่านได้}}{\text{เวลาที่ใช้ในการอ่านข้อความคิดเป็นนาที}}$$

5.2 ความเข้าใจการอ่าน หมายถึง ความสามารถในการแปลความ ตีความ ขยายความ และประเมินค่าสิ่งที่อ่านได้ ซึ่งวัดโดยนับจำนวนข้อคำถามที่นักเรียนตอบถูกคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ดังสูตร

$$\text{ความเข้าใจในการอ่าน} = \frac{\text{จำนวนข้อคำถามที่ตอบถูก} \times 100}{\text{จำนวนข้อคำถามทั้งหมด}}$$

6. นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม
อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ ที่เรียนวิชาเลือกภาษาไทย ท 221 การอ่านและการพิจารณา
หนังสือ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านวิชาภาษาไทย
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่าน
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

ความหมายของการอ่าน

ได้มีนักการศึกษาที่สนใจทางการอ่านได้ให้ความหมายไว้แตกต่างกันดังนี้ Harris และ Smith (1976 : 14) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นรูปแบบหนึ่งของการสื่อความหมาย ผู้เขียนจะแสดงความคิดเห็นของตนตามลักษณะการเขียนของแต่ละบุคคล ผู้อ่านจะพยายามอ่านเอาความหมายจากการเขียนนั้น ความสามารถในการอ่านที่จะทำนายความหมายจากสิ่งที่อ่านนั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน หัวข้อเรื่อง ความคุ้นเคยกับความคิดสำคัญของเรื่อง และความรู้เดิมทางภาษาของผู้อ่าน

สำหรับนักการศึกษาชาวไทยที่สนใจเกี่ยวกับการอ่านได้เสนอความคิดไว้ เช่น ชูติมา สัจจามันท์ (2523 : 58) ได้ให้ความหมายว่า การอ่านเป็นกระบวนการในการค้นคว้าหาความหมายของเครื่องหมายและสัญลักษณ์ ซึ่งไม่เป็นแต่เพียงสัญลักษณ์ของตัวอักษรเท่านั้น อาจตีความหมายได้ด้วย การอ่านเป็นกระบวนการอย่างหนึ่ง มีผู้อ่านตอบสนองประสบการณ์ของผู้เขียน โดยใช้ประสบการณ์ของผู้อ่านไปเทียบเคียงให้สอดคล้องกับประสบการณ์ของผู้เขียนที่ถ่ายทอดออกมาเป็นสาร ก็จะทำให้ผู้อ่านรับสารได้ถูกต้อง

ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2525 : 900) ระบุความหมายของคำว่า อ่าน ไว้ว่า อ่าน หมายถึง การออกเสียงตามตัวหนังสือ ลังเกตหรือพิจารณาให้เข้าใจ ศิริพร สิมตระกูล (2528 : 46) ได้สรุปไว้ว่า การอ่านเป็นความเข้าใจความหมายของตัวอักษร ซึ่งเกิดจากการรับภาพที่เห็น และมีทักษะในการตีความหมายของคำหรือสัญลักษณ์ได้ ความเห็นนี้ สอดคล้องกับ ไพฑูรย์ ธรรมแสง (2529 : 56) ที่กล่าวว่า ความหมายของการอ่านเป็นความหมายที่ใช้การผสมผสานของตัวอักษรให้เกิดความเข้าใจและรับรู้จากการผสมผสานของตัวอักษรนั้น

จากความหมายของการอ่านที่กล่าวมาแล้ว จึงพอสรุปได้ว่าการอ่านเป็นกระบวนการ ซึ่งประกอบด้วย การแปลความหมายของตัวอักษร ออกมาเป็นความคิดเพื่อให้เข้าใจตรงกันระหว่าง ผู้เขียนกับผู้อ่าน และนำความคิดนั้นไปพัฒนาต่อไป

ความสำคัญของการอ่าน

การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญและมีคุณค่าอย่างยิ่ง ทำให้บุคคลสามารถใช้เป็นเครื่องมือแสวงหาความรู้และการดำเนินชีวิตประจำวันดังที่ สมถวิล วิเศษสมบัติ (2525 : 73 - 74) กล่าวว่า

ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่สำคัญและใช้มากในชีวิตประจำวัน เพราะเป็นทักษะที่นักเรียนใช้ แสวงหาสรรพวิทยาการต่าง ๆ เพื่อความบันเทิงและการพักผ่อนหย่อนใจ ผู้มีนิสัยรักการอ่าน มี อัตราเร็วในการอ่านสูง ย่อมแสวงหาความรู้และการศึกษาเล่าเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถ นำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปใช้ในการพูดและการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในต่างประเทศ ปัจจุบันนี้ได้มีการส่งเสริมทักษะการอ่านเป็นอย่างมากทั้งในระดับประถมและมัธยมศึกษา เพราะถือว่า หากนักเรียนมีพื้นฐานทักษะการอ่านดีแล้วย่อมสามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษา หาความรู้ ในสาขาวิชาอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี

วิจิตรา แสงพลสิทธิ์ (2522 : 134) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านสรุปได้ว่า การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญที่สุดในการแสวงหาความรู้ เป็นสิ่งที่ส่งเสริมความคิดอ่าน และความ จลตาครอบรู้ นอกจากนั้นการอ่านเป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความเพลิดเพลินในยามว่าง จวิลักษณ์ บุญยะกาญจน์ (2524 : 16) ได้กล่าวว่า การอ่านเป็นสิ่งจำเป็นและให้ประโยชน์แก่มนุษย์ทุกด้าน

และทุกโอกาส ทั้งในด้านการศึกษาหาความรู้ การประกอบอาชีพ และการพักผ่อนหย่อนใจ การอ่านช่วยส่งเสริมความรู้ ความคิดของคนเราให้เพิ่มพูนขึ้น

สนิท ตั้งทวี (2523 : 2 - 3) กล่าวว่า การอ่านมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์ ดังนั้นเราต้องอ่านเพื่อจุดมุ่งหมายดังนี้

1. เพื่อช่วยแก้ปัญหาต่าง ๆ ให้ตนเอง
2. เพื่อส่งเสริมบุคลิกภาพ
3. เพื่อความรู้

จะเห็นได้ว่า การอ่านมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในสังคมปัจจุบัน เพราะนอกจากจะอ่านเพื่อความเพลิดเพลินแล้ว การอ่านยังเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ให้ทันต่อเหตุการณ์ ทั้งยังเพิ่มพูนสติปัญญาของตน บุคคลที่มีความเข้าใจในเรื่องที่อ่านอย่างแท้จริง ย่อมสามารถนำความรู้ ความคิด ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ทั้งแก่ตนเองและสังคมได้เป็นอย่างดี

จุดมุ่งหมายของการอ่าน

การอ่านหนังสือของแต่ละคนนั้น มีจุดมุ่งหมายที่แตกต่างกัน มีผู้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ ดังนี้

มิลเลอร์ (Miller. 1973 : 15) แบ่งจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ 6 ประการ คือ

1. อ่านเพื่อความเข้าใจอย่างคร่าว ๆ
2. อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ
3. อ่านเพื่อสำรวจรายละเอียดและจับใจความสำคัญทั่วไป
4. อ่านเพื่อความเข้าใจอย่างถ่องแท้
5. อ่านเพื่อใช้วิจารณ์ตามข้อความที่อ่าน
6. อ่านเพื่อวิเคราะห์ข้อความหรือแนวความคิดในเรื่องที่อ่าน

ส่วนแฮริส (Harris. 1967 : 12) ได้แบ่งจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ 3 ประการ

คือ

1. อ่านเพื่อพัฒนาสมรรถภาพในการอ่าน
2. อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ
3. อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน

นอกจากนี้ กมล การกุศล (2528 : 192) และ สนิท ตั้งทวี (2529 : 279) ได้ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายการอ่านว่า ต้องการอ่านเพื่อความรอบรู้ ต้องการทราบข่าวสารข้อเท็จจริง เป็นการศึกษาค้นคว้า ต้องการให้เป็นที่ยอมรับของสังคมและอ่านเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน

สำหรับการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา นั้น กระทรวงศึกษาธิการได้เล็งเห็นถึงความสำคัญในการอ่าน จึงได้กำหนดจุดมุ่งหมายของการสอนอ่าน โดยฝึกให้ผู้อ่านคิดหาเหตุผล พิจารณาตัดสินข้อความ วิเคราะห์เรื่องที่อ่าน สรุปเรื่องและประเมินค่าเรื่องที่อ่านได้ สุนันทา มั่นเศกวิทย์ (2527 : 125) อ้างอิงถึง Murcia และ McIntosh สรุปเกี่ยวกับการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาไว้ดังนี้

1. การอ่านในระดับมัธยมศึกษาเป็นการมุ่งให้ผู้อ่านได้รู้จักคำกว้างขวางมากขึ้น และสามารถนำคำเหล่านี้มาใช้ในการพูด การเขียน ตลอดจนการเรียนรู้วิชาอื่น ๆ ได้อย่างถูกต้อง
2. การอ่านนอกจากผู้อ่านจะเข้าใจเรื่องราวที่ตนอ่านแล้ว ยังต้องสามารถเรียงลำดับเหตุการณ์ให้ผู้อื่นเข้าใจได้ด้วย
3. การอ่านมุ่งให้ผู้อ่านได้นำไปใช้ในชีวิตรประจำวัน ดังนั้น จึงต้องรู้จักพิจารณาตัดสินแยกความจริงและข้อคิดเห็นได้ และการตัดสินข้อคิดเห็นของผู้เขียนก็ควรตั้งอยู่บนหลักการโดยอาศัยประสบการณ์เดิมที่ผู้อ่านได้รู้มาแล้วเป็นส่วนประกอบ

จากข้อความข้างต้น จะเห็นว่าจุดมุ่งหมายในการอ่านมีหลายประการขึ้นอยู่กับความต้องการและความสนใจของแต่ละบุคคลว่าต้องการอ่านเพื่ออะไร มีจุดมุ่งหมายในการอ่านอย่างไร และนำความรู้ไปใช้ในชีวิตรประจำวันได้มากน้อยเพียงใด

องค์ประกอบของการอ่าน

มิลเลอร์ (Miller. 1970 : 11) ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนอ่านได้กล่าวถึงสิ่งสำคัญที่ทำให้เกิดกระบวนการอ่านอย่างมีระบบเนื่องจากมีองค์ประกอบหลายประการ เช่น

1. สายตา (Eye span) การอ่านหนังสือประเภทตาสำคัญที่สุดที่จะรับภาพสู่สมอง ความเร็วในการอ่านสิ่งพิมพ์หนึ่ง ๆ จะขึ้นอยู่กับภาวะที่ตาของเราเคลื่อนไปตามตัวอักษรที่เรียงลำดับกันอยู่ที่ละบรรทัดให้ต่อเนื่องกันเป็นตอนและเป็นทานที่สุด เมื่อใดก็ตามที่เราหยุดสายตาของเราไว้ที่ย่อหน้าใดย่อหน้าหนึ่ง จุดใดจุดหนึ่งนานเกินไปจะทำให้ความเร็วในการอ่านยิ่งลดน้อยลง

2. ความคิด (Think Process) อัตราการรับรู้แต่ละคนมีกระบวนการที่ก่อให้เกิดความคิดต่างกัน คนที่ประสาทสมองปกติเมื่อสายตาจับอยู่ที่ตัวอักษรในย่อหน้าใด สมองจะเป็นศูนย์กลางรับภาพที่ปรากฏสู่สายตาแล้วแปลความหมายออกมาทันทีทั้งนี้ทั้งนั้นก็ขึ้นอยู่กับอัตราความเร็วของสมองในการแปลภาพที่เห็นออกมาให้เป็นความหมายนั่นเอง

3. การเคลื่อนความเร็วของสายตา (Eye movement) เป็นองค์ประกอบทางด้านสรีระเบื้องต้น การฝึกความเร็วในการอ่านผู้ฝึกสามารถเพิ่มความเร็วในการอ่านโดยพยายามเพิ่มความเร็วด้วยการกลอกสายตาให้เคลื่อนจากจุดหนึ่ง ไปยังอีกจุดหนึ่งที่ต้องการด้วยความเร็ว

องค์ประกอบที่กล่าวมาแล้วล้วนมีผลต่อการฝึกความเร็วในการอ่านและการคิดองค์ประกอบทั้ง 3 อย่างนี้ต้องผสมผสานกลมกลืนกันเป็นอย่างดีจึงจะอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ คนบางคนอ่านได้เพียง 250 คำต่อนาทีในขณะที่คนบางคนอ่านได้ 500 คำต่อนาที ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่าบุคคลบางคนไม่สนใจที่จะปรับปรุงนิสัยการอ่าน คนบางคนขาดความสนใจในการอ่าน จึงยากที่จะประสพผลสำเร็จในการอ่าน

กระบวนการอ่าน

การอ่านเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่มีความซับซ้อนหลายกระบวนการ ตั้งแต่การสัมผัสอักษรทางตา จนถึงกระบวนการรับรู้ในสมองดังที่ มิลนิค และ เมอร์ริธ (Milnik & Merrill. 1972 : 78 - 79) กล่าวว่า

กระบวนการอ่านเป็นกระบวนการระหว่างการรับตัวอักษรกับการส่งความคิดของผู้อ่านเป็นคำพูดหรือเขียนตลอดจนการทำกิจกรรมอื่น การอ่านจึงเป็นการรับสัมผัสทางตาให้เกิดการรับรู้และ

การถ่ายโยงในระดับสูง

ถนอม ล้ายอดมรรคผล (2526 : 529 - 532) กล่าวว่า การอ่านมีกระบวนการดังนี้
ขั้นแรก การรู้จักคำ กระบวนการอ่านเกิดขึ้นเมื่อผู้อื่นรับรู้ความหมายของถ้อยคำภาษาที่
เขียน ถ่ายทอดด้วยตัวอักษรได้เข้าใจตรงกัน ตามปกติเราไม่ได้อ่านคำ ๆ เดียว แต่อ่านเป็นวลี
ประโยค ข้อความหรือเรื่องราว ดังนั้นเมื่ออ่านข้อความที่ยาวขึ้น หากรู้คำมากเท่าใดก็ยิ่งเข้าใจ
เรื่องราวมากขึ้นเท่านั้น ถึงแม้จะมีคำบางคำที่ไม่รู้จักมาก่อน คำที่รู้จักก็อาจจะช่วยให้เข้าใจความ
หมายของคำใหม่ได้

ขั้นที่สอง การเข้าใจความหมายของสาร สารคือความหมายที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อ ใน
การอ่านแต่ละคนจะเข้าใจความหมายไม่ตรงกันทีเดียว คำเดียวกันอาจมีความหมายเพียงนัยเดียว
หรือหลายนัยสำหรับคนอื่น การเข้าใจสารของแต่ละคนขึ้นอยู่กับการศึกษา ซึ่งแตกต่างหรือคล้ายคลึง
กันแล้วแต่ความรู้หรือประสบการณ์เกี่ยวกับคำ ประโยค หรือข้อความนั้น ๆ บริบทมีส่วนช่วยให้
เข้าใจสารได้ตรงหรือใกล้เคียงกัน เจตนาของผู้เขียน ผู้อ่านจะต้องฝึกฝนการตีความจนสามารถ
จับความรู้สึก อารมณ์ และความคิด ตลอดจนเจตนาของผู้เขียนได้

ขั้นที่สาม การมีปฏิกิริยาต่อสาร ตามปกติเมื่อเราอ่านสิ่งใด เราย่อม "คิด" คล้อยตาม
หรือคัดค้าน แยกแยะข้อมูลและเปรียบเทียบความคิดต่าง ๆ ว่าส่วนใดเหมาะสมหรือตรงกับความ
หมายที่แท้จริงของเรื่องที่อ่าน ดังนั้น ปฏิกิริยาต่อสารจึงมีทั้งอารมณ์และความคิด ผู้อ่านจะเป็นผู้ที่
จะพิจารณาเหตุผลตัดสินสารนั้นได้ โดยใช้ประสบการณ์ชีวิตร่วมกับความรู้ความเข้าใจได้เมื่อไม่เข้าใจ
ก็ตัดสินไม่ได้ว่าตอนใดสำคัญ ตอนใดเป็นความจริง ตอนใดเป็นความคิด จึงไม่สามารถสรุปความคิด
และแก้ปัญหาใด ๆ ได้

ขั้นที่สี่ การรวบรวมความคิดเมื่อผู้อ่านผ่านกระบวนการคิดจากขั้นแรกถึงขั้นที่สามแล้ว
จึงถึงขั้นที่สี่ซึ่งเป็นขั้นตัดสินใจว่าอ่านแล้วเข้าใจเพียงใด เพราะความเข้าใจจะวัดได้โดยผู้อ่าน
สามารถสรุปความรวบรวมความรู้ความคิดจากสิ่งที่อ่านมาประสมประสานกับความรู้เดิม ผู้อ่านจะ
เปรียบเทียบสิ่งเก่ากับสิ่งใหม่แล้วเลือกรับเฉพาะสิ่งที่ได้ความรู้ความคิดที่ประสานกันขึ้นนี้จะทำ
ให้เกิดความเข้าใจใหม่ ๆ ขึ้น ทำให้ความรู้ความคิดเดิมได้รับการแก้ไข เปลี่ยนแปลงหรืออาจเพิ่มพูน
ขึ้น ผู้อ่านจะเริ่มสนใจอะไรใหม่ ๆ มีความคิดใหม่ ๆ เกิดขึ้นได้ แต่ถ้ารวบรวมความคิดแล้วผู้อ่าน
ยังไม่เข้าใจสิ่งที่อ่านอยู่ ก็แสดงว่าผู้อ่านยังขาดความรู้พื้นฐานข้อที่สองและสามอยู่ จำเป็นต้องพัฒนา

ทักษะพื้นฐานการอ่านให้มีมากขึ้น

เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ (2528 : 1 - 8) กล่าวว่าหลักการอ่านเกี่ยวข้องกับกระบวนการอยู่ 2 กระบวนการ คือ การคิดตามว่าผู้เขียนพูดว่าอะไร และคิดตามว่าผู้เขียนหมายถึงอะไร ในกระบวนการอ่านจำนวนเวลาที่ใช้ในการคิด ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายอย่างด้วยกัน เช่น ความสามารถในการอ่านของแต่ละคน โครงสร้างทางประวัติศาสตร์ โครงสร้างทางตรรกวิทยา ความคุ้นเคยในเนื้อหา และขอบข่ายของการอ้างอิงตลอดจนจุดมุ่งหมายของตัวผู้อ่านด้วย พร้อมกันนั้นยังได้ชี้ให้เห็นว่าวิธีสอนและเทคนิคการสอนอ่านนั้น ผู้สอนแต่ละคนอาจใช้วิธีสอนต่างกันออกไป แต่อย่างไรก็ตามผู้สอนก็มักจะยึดถือหลักของการสอนอ่าน ตามกระบวนการที่จะทำให้นักเรียนสามารถค้นพบแนวทางแห่งประสบการณ์ของตนเองในการที่จะหาเหตุผลของข้อความที่อ่าน ซึ่งเกี่ยวข้องกับกระบวนการที่รวมกันระหว่างการอ่านและการคิด

จากกระบวนการอ่านที่กล่าวมานี้สรุปได้ว่า การอ่านกับกระบวนการคิดเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกันเพราะในกระบวนการอ่าน ผู้อ่านจะต้องรู้ความหมายของคำและคิดตามเรื่องที่อ่าน จึงจะเข้าใจเรื่องที่อ่านได้

ความเข้าใจในการอ่าน

ชวาล แพร์ตกุล (2520 : 134) ได้ให้ความหมายของความเข้าใจว่า เป็นความสามารถในการผสมแล้วขยายความรู้ความจำได้ไกลออกไปจากเดิมอย่างสมเหตุสมผล ซึ่งต้องมีคุณสมบัติหลายประการ ดังนี้

1. รู้ความหมาย และรายละเอียดย่อย ๆ ของเรื่องนั้นมาก่อน
2. รู้ความเกี่ยวข้องความสัมพันธ์ระหว่างขั้นและความรู้ย่อย ๆ เหล่านั้น
3. สามารถอธิบายสิ่งเหล่านั้นได้ด้วยภาษาของตนเอง
4. เมื่อพบสิ่งอันใดที่มีสภาพทำนองเดียวกับที่เคยเรียนรู้มาแล้วก็สามารถตอบและอธิบายได้

ทิงเกอร์ (Tinkor. 1952 : 15) กล่าวว่า ความเข้าใจเป็นจุดหมายปลายทางในการอ่าน ความเข้าใจแจ่มแจ้งเพียงอย่างเดียวก็เพียงพอที่จะรวบรวมความคิดในสิ่งที่อ่านมา

บอน์ และ ทิงเกอร์ (Bond and Tinkor. 1957 : 235) ให้ความเห็นว่า ความสามารถในการเข้าใจในการอ่าน มีพื้นฐานมาจากสิ่งต่อไปนี้คือ

การเข้าใจความหมายของคำ เป็นรากฐานสำคัญของความเข้าใจในการอ่าน เมื่อเด็กเข้าใจความหมายของศัพท์เหล่านั้นชัดเจน ย่อมทำให้เด็กเกิดความคิดที่จะนำมาใช้ในการอ่าน

การเข้าใจหน่วยความคิด เพื่อที่จะเข้าใจประโยค เด็กจะต้องอ่านเป็นหน่วยความคิด กล่าวคือ แบ่งอ่านเป็นกลุ่มคำให้ได้ความหมายของคำต่อเนื่องเป็นกลุ่ม ๆ แทนการอ่านทีละคำ

การเข้าใจประโยค เมื่อเด็กเข้าใจคำและรู้จักเป็นหน่วยความคิดแล้ว ต้องรู้จักเอาแต่ละคำหรือแต่ละส่วนมาสัมพันธ์เข้าด้วยกันจนได้ความเป็นประโยค

การเข้าใจตอน หมายถึง ความสามารถที่จะนำประโยคแต่ละประโยคในตอนนั้น ๆ มาสัมพันธ์กัน เด็กจึงจะอ่านได้เข้าใจดียิ่งขึ้น

การเข้าใจเรื่องราวที่ยากขึ้น เพื่อให้เข้าใจเรื่องราวหรือข้อความที่อ่าน เด็กจะต้องเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างข้อความสำคัญ ๆ ที่อยู่ในตอนก่อน ๆ และเข้าใจข้อความในตอนต่อไปอีกด้วย

ความเข้าใจสามารถแสดงออกได้ดังนี้

1. การแปลความ (Translation) คือ สามารถแปลความหมายของสิ่งต่าง ๆ ได้โดยแปลลักษณะและนัยของเรื่องราวซึ่งเป็นความหมายที่ถูกต้องและใช้ได้ดีสำหรับเรื่องราวนั้น ๆ โดยเฉพาะ

2. การตีความ (Interpretation) คือ ความสามารถจับความสัมพันธ์ระหว่างชิ้นส่วนย่อย ๆ ของเรื่องนั้น จนสามารถนำมากล่าวแบบนัยหนึ่งได้

3. การขยายความ (Extrapolation) คือ ความสามารถขยายความหมายตามนัยของเรื่องนั้นให้กว้างขวางไกลไปจากสภาพข้อเท็จจริงเดิมได้

เบอร์มิสเตอร์ (Burmester. 1974 : 147 - 148) ได้นำ Bloom's Taxonomy มาดัดแปลงและแบ่งความเข้าใจในการอ่านเป็น 7 ระดับ คือ

1. ระดับความจำ ผู้อ่านต้องสามารถจำสิ่งที่ผู้เขียนบอกไว้ เช่น รายชื่อบุคคล คำจำกัดความ ข้อเท็จจริง ลำดับเหตุการณ์และรายละเอียดในเรื่องที่อ่าน

2. ระดับการแปลความหมาย ผู้อ่านต้องสามารถแปลข้อความหรือเรื่องราวที่อ่านเป็นเรื่องใหม่ เช่น การแปลเป็นภาษาอื่น หรือแปลเป็นแผนที่ แผนภูมิ การถอดความ เป็นต้น

3. ระดับการตีความ ผู้อ่านต้องสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนไม่ได้ระบุไว้ เช่น สามารถคาดการณล่วงหน้าได้ จับใจความสำคัญของเรื่องได้ มองเห็นภาพพจน์จากเรื่องที่อ่านได้ เป็นต้น
4. ระดับประยุกต์ใช้ เป็นความสามารถที่ผู้อ่านเข้าใจหลักการและนำไปประยุกต์ใช้ให้สำเร็จ
5. ระดับวิเคราะห์ ผู้อ่านต้องสามารถแยกแยะส่วนประกอบย่อย ๆ ที่ประกอบกันเข้าเป็นส่วนใหญ่ได้ เช่น แยกแยะบทประพันธ์ ตรวจสอบการให้เหตุผลผิด ๆ และลงความเห็นในสิ่งที่อ่านได้
6. ระดับการสังเคราะห์ ผู้อ่านต้องสามารถนำความคิดจากที่ต่าง ๆ มารวบรวมเรียบเรียงเข้าด้วยกันใหม่ได้
7. ระดับการประเมินผล ผู้อ่านต้องสามารถวางกฎเกณฑ์และตัดสินความคิดโดยใช้มาตรฐาน

ระดับการอ่าน

สมพิศ คุณศิริพิทักษ์ (2526 : 827 - 829) ได้แบ่งระดับของการอ่านได้ 4 ระดับ ดังนี้

ระดับที่ 1 ระดับการอ่านเพื่อความเข้าใจ คือ อ่านหนังสือได้อย่างไม่ติดขัด รู้คำศัพท์ต่าง ๆ มาก เข้าใจหน้าที่ของคำในประโยค รู้ความสัมพันธ์ระหว่างประโยคต่าง ๆ ในย่อหน้าเดียวกัน ไม่ตีความในประโยคอย่างผิด ๆ ถูก ๆ เข้าใจความหมายของคำต่าง ๆ ผิด

ระดับที่ 2 ระดับการอ่านเพื่อวิเคราะห์ เป็นการอ่านระดับสูงกว่าระดับแรก เป็นการอ่านเพื่อพิจารณาขอบเขตของปัญหา เนื้อหาสาระ และเหตุผลในหนังสือแต่ละเล่มอย่างละเอียด

ระดับที่ 3 ระดับการอ่านเพื่อสังเคราะห์ การอ่านในระดับนี้ ผู้อ่านต้องนำความรู้ความคิดจากหนังสือหลาย ๆ เล่ม ซึ่งอาจจะมีความเห็นตรงกันหรือขัดแย้งกันมาพิจารณาวินิจฉัยแล้วเรียบเรียงเป็นความคิดอ่านหรือความรู้ของเราเอง

ระดับที่ 4 ระดับการอ่านเพื่อประเมินค่า เป็นการอ่านที่ต้องผสมผสานการอ่านทั้ง 3 ระดับเข้าด้วยกัน เพื่อให้พิจารณาคุณค่าที่แท้จริงของสิ่งที่อ่าน

ม.ค.ม

บลูม (Bloom. 1967 : 18) กล่าวถึง หลักการอ่านอย่างมีวิจารณญาณว่า เป็นการอ่านในขั้นวิเคราะห์ สังเคราะห์และประเมินค่า ดังนั้น การฝึกอ่านอย่างมีวิจารณญาณควรฝึกทักษะความเข้าใจในการอ่านเป็นพื้นฐานสำคัญเสียก่อน

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านวิชาภาษาไทย

ทักษะการใช้ภาษาไทยเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นสำหรับคนไทยที่จะต้องเลือกใช้ให้ถูกต้องตามหลักการใช้ภาษาและค่านิยมของคนไทย เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล เพราะภาษาไทยเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่สำคัญยิ่งในการดำรงรักษาไว้ซึ่งความเป็นเอกลักษณ์และเอกราชของความเป็นไทย ตลอดจนเป็นการสืบทอดวัฒนธรรมของชาติให้มั่นคงสืบไป กระทรวงศึกษาธิการ (2524 : 9) ได้เล็งเห็นความสำคัญของการใช้ภาษาไทยในการติดต่อสื่อสารให้มีประสิทธิภาพ จึงได้กำหนดจุดประสงค์รายวิชาภาษาไทยของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ไว้ว่า ให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาไทยได้ดี และประกอบกิจการต่าง ๆ ได้โดยมีประสิทธิภาพ ด้วยการใช้ภาษาไทยให้เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล มีความรู้ ใฝ่เรียน พอใจที่จะแสวงหาความรู้เพิ่มเติมจากการอ่าน รู้จักใช้วิจารณญาณในการอ่าน เพื่อนำไปใช้ในการดำเนินชีวิต สามารถคิดค้นปัญหาที่เกิดขึ้นจากประสบการณ์ที่ได้อ่าน โดยยใช้วิจารณญาณ คือ พยายามคิดปัญหาเหล่านั้น เมื่อเกิดปัญหามีความคิดแจ่มแจ้งคิดเป็นลำดับก็สามารถนำผลจากการคิดค้นที่ถูกต้องไปปฏิบัติในการดำเนินชีวิต

จุดประสงค์ดังกล่าวจะช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ซึ่งครูจะต้องเข้าใจจุดมุ่งหมายและพยายามที่จะสอนให้บรรลุจุดมุ่งหมายนี้ เพื่อประโยชน์ของนักเรียนในการหาความรู้จากการอ่าน โดยรู้จักใช้ความคิดวิจารณ์พิจารณาความถูกต้องของความรู้นั้น ๆ และนำความรู้นั้นมาใช้ประโยชน์ในชีวิตได้

ความมุ่งหมายในการสอนอ่านวิชาภาษาไทย

สนม ครูทเมือง (2526 : 63) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการสอนอ่านวิชาภาษาไทยตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น ปีพุทธศักราช 2521 สรุปได้ดังนี้

1. การอ่านในใจ
2. การอ่านออกเสียง
3. การอ่านทำนองเสนาะ
4. การพิจารณาหนังสือ
5. การแสวงหาความรู้ในการอ่าน

สนิท ตั้งทวี (2531 : 30) มีความเห็นว่าการสอนอ่านภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาควรฝึกให้นักเรียนได้รู้จักจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน ให้อ่านได้อย่างรวดเร็วด้วยการใช้สายตาที่แม่นยำตรง ให้รู้จักวิเคราะห์และวิจารณ์เรื่องที่อ่านได้ จดบันทึกเรื่องราวที่อ่านได้อย่างมีขั้นตอน และสามารถนำความรู้จากการอ่านนั้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการพูด และการเขียนได้ดีในโอกาสต่อไป

ประภาศรี สีหอำไพ (2524 : 331) กล่าวถึง จุดมุ่งหมายของการสอนอ่านวิชาภาษาไทยไว้ดังนี้

จุดมุ่งหมายของการสอนอ่านในใจเพื่อรับรู้เรื่องที่อ่าน สามารถสรุปใจความได้ถูกต้องรวดเร็ว เข้าใจในทัศน์หรือความคิดรวบยอดโดยการเขียนหรือบอกได้ ตีความหมายคำและข้อความได้ตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียน อภิปรายความรู้สึก ความคิดเห็นของตนต่อเรื่องที่อ่าน วิเคราะห์เรื่องอย่างมีเหตุผลตามเกณฑ์การวิจารณ์หนังสือ เพิ่มพูนความสามารถในการอ่านและสร้างอุปนิสัยและทัศนคติต่อการอ่าน

จุดมุ่งหมายของการอ่านออกเสียง เพื่อประโยชน์ในการฝึกการใช้เสียงสื่อสารที่อ่านให้แก่ผู้ฟัง ทำให้ขยายความรู้ได้ทั่วถึงและก่อให้เกิดความเพลิดเพลินทั้งผู้รับสารและผู้ส่งสาร การเข้าใจและการจำความหมายในด้านของผู้ส่งสารจะได้รับน้อยกว่าการอ่านในใจ เพราะต้องคำนึงถึงการออกเสียงไปด้วย การสอนศัพท์ทุกคำอย่างละเอียดอาจทำให้เบื่อหน่ายและขัดจังหวะในการอ่าน ทำให้รสของคำและความลดน้อยลงไปได้

จุดมุ่งหมายของการสอนอ่านทำนองเสนาะ เพื่อให้ได้รับรสไพเราะของวรรณคดี ฝึกการเอื้อนทำนองด้วยเสียงไพเราะ มีท่วงทำนองและลีลาถูกต้อง ทำให้ผู้ฟังซาบซึ้ง

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2526 : 229) กล่าวถึง เกณฑ์การพิจารณาหนังสือสรุปได้ดังนี้

1. รูปแบบ หมายถึง ลักษณะของวรรณกรรมที่เกิดจากกลวิธีการแต่ง เช่น บทละคร คำฉันท์ ลิลิต กลอน นวนิยาย เรื่องสั้น สารคดี จดหมาย บทความ เป็นต้น การพิจารณาหนังสือ จะต้องพิจารณารูปแบบของหนังสือด้วยว่ามีรูปแบบใด
2. ประเภท หมายถึง เนื้อเรื่องในวรรณคดีนั้น ๆ เป็นประเภทใด เช่น ประวัติศาสตร์ นิทาน นิยาย ศาสนา เป็นต้น
3. สาร หมายถึง ข้อความในหนังสือที่ผู้แต่งต้องการให้ผู้อ่านทราบว่าเป็นข้อเท็จจริง หรือเป็นข้อคิดเห็น หรือแสดงออกในรูปของอารมณ์ที่แสดงความรัก ความอาลัย ความเป็นห่วง ความลึกลับใจ งานประพันธ์แต่ละรูปแบบจะส่งสารในส่วนต่าง ๆ ด้วยกลวิธีที่แตกต่างกัน เช่น เรื่องรามเกียรติ์ เป็นวรรณคดีมรดกที่มีเนื้อเรื่องยาวมากแต่สารที่ผู้แต่งส่งให้แก่ผู้อ่านก็คือ ธรรมย่อมชนะอธรรม หรือความดีย่อมชนะความชั่ว เป็นสารสำคัญที่ผู้แต่งส่งให้แก่ผู้อ่าน
4. การตีความ หมายถึง ความสามารถในการรับสารมาแล้วบอกไปยังผู้อ่านได้ถูกต้อง ตามที่ผู้แต่งต้องการจะส่งสารให้แก่ผู้อ่าน
5. แนวความคิดหรือแนวเรื่อง หมายถึง แนวความคิดของผู้แต่งที่ต้องการจะบอก แนวเรื่องที่แต่งไปยังผู้อ่าน เช่น เรื่องที่แต่งเป็นแนวความรัก แนวลึกลับ แนวการเมือง แนวความ วิปริตทางเพศ แนวเสียดสีสังคม เป็นต้น
6. โครงเรื่องและเนื้อเรื่อง หมายถึง เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในเรื่อง เหตุการณ์ต่าง ๆ นั้น จะเชื่อมโยงและสอดคล้องกันไปตามลำดับจนกระทั่งถึงจุดสุดยอดของเรื่อง และถึงตอนจบของเรื่องในที่สุด การอ่านเราควรพิจารณาว่าโครงเรื่องและเนื้อเรื่องทั้งหมดนั้น มีความสัมพันธ์กันตลอดทั้งเรื่องหรือไม่ การเปิดเรื่องและการปิดเรื่อง ดึงดูดความสนใจผู้อ่านมากน้อยเพียงใด

นอกจากการพิจารณาหนังสือดังกล่าวข้างต้นแล้วการสอนให้นักเรียนบนขวหาความรู้จากการอ่าน เป็นสิ่งที่สำคัญเพราะจะได้มีความเข้าใจ และศึกษาความรู้ด้วยตนเองให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการศึกษาในระดับที่สูงต่อไป ครูจึงควรสร้างนิสัยที่ดีให้นักเรียนรักในการอ่านหนังสือ ผู้มีนิสัยรักการอ่านย่อมเป็นผู้มีความรู้กว้างขวางและประสบความสำเร็จมากกว่าผู้ไม่รักการอ่าน

ความสำคัญของการสอนอ่านวิชาภาษาไทย

สนม ครุฑเมือง (2523 : 3) ได้สรุปความสำคัญของการสอนอ่านวิชาภาษาไทยไว้ดังนี้

1. ช่วยให้เกิดความเข้าใจในการติดต่อสื่อสารระหว่างคนในชาติ
2. การสอนอ่านวิชาภาษาไทย ช่วยในด้านความเจริญงอกงามของนักเรียน ทำให้นักเรียนได้รับความรู้ ความเข้าใจ มีความเจริญงอกงามด้านจิตใจ สามารถนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ในสาขาวิทยาการอื่น ๆ
3. ช่วยให้ผู้อ่านไม่ตกเป็นเหยื่อหรือหลงเชื่อบุคคลซึ่งแสวงหาผลประโยชน์จากการโฆษณาชวนเชื่อ

นอกจากนี้ประสบการณ์ที่ได้จากการอ่านสามารถนำมาแก้ไขปัญหาวิตถิได้ โดยทำให้เป็นผู้ที่สามารถเข้าใจสภาพการณ์ที่เผชิญได้อย่างรวดเร็ว และสามารถแก้ไขเหตุการณ์ได้ทันทั่วทั้ง เพราะปัญหาบางประเภทอาจนำประสบการณ์ที่เคยอ่านพบมาดัดแปลงแก้ปัญหาก็ได้

ปัญหาการสอนอ่านวิชาภาษาไทย

สมศรี บำบัด (2531 : 3) กล่าวถึง ปัญหาการสอนอ่านที่สำคัญคือ ผู้อ่านไม่สามารถจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ โดยเฉพาะนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา และนิสิตนักศึกษาระดับอุดมศึกษา พบปัญหาในด้านการอ่านมากเพราะอ่านแล้วไม่เข้าใจความหมาย ไม่สามารถวิเคราะห์ได้ว่า อะไรเป็นข้อคิดเห็นและตัดสินใจได้ว่า สิ่งใดควรเชื่อหรือไม่ควรเชื่อ อ่านแล้วไม่สามารถแสดงความคิดเห็นเชิงวิจารณ์ได้ นับว่าเป็นการขาดทักษะและความสามารถในการอ่าน

ประสิทธิ์ สง่าเนตร (2523 : 3) ได้เสนอความคิดเห็นว่า การสอนอ่านภาษาไทยมักสอนและฝึกเพียงขั้นความเข้าใจระดับต้น ๆ เท่านั้นคือ สอนให้เข้าใจความหมายของตัวอักษรเป็นส่วนใหญ่ จะสอนตีความบ้างเป็นส่วนน้อย จึงเป็นผลให้นักเรียนคิดนอกเหนือไปจากเรื่องที่อ่านไม่ได้

ข้อเสนอแนะและข้อควรรู้ในการสอนการอ่าน

ยุพา ส่งศิริ (2523 : 157) ได้ให้ข้อเสนอแนะและข้อควรรู้ในการสอนอ่านไว้คือ

1. ในเรื่องรูปแบบต่าง ๆ ของการเขียน ครูควรนำตัวอย่างมาให้นักเรียนดู
2. ครูควรแนะนำและส่งเสริมการใช้พจนานุกรม ให้เป็นประโยชน์ต่อการอ่าน

3. ก่อนจะสอนอ่านหนังสือเล่มใด หรือเรื่องใด ครูควรอ่านและทำความเข้าใจเรื่องราวทั้งหมด พอที่จะตอบคำถามและตั้งคำถามได้

4. ครูควรรู้สึกสนุกที่จะสอนให้นักเรียนอ่าน หรือมีความกระตือรือร้นที่จะสอนและหาวิธีการสอนให้นักเรียนอ่านอย่างเข้าใจ สนุก ในที่นี้ไม่ได้หมายความว่าสนุกนอกเรื่องหรือครูพูดอธิบายอะไรที่ไม่เกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน

5. การสอนกับการทดสอบเป็นคนละเรื่องกัน ในขณะที่สอนอ่าน ครูอาจตั้งคำถามหรือให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดและร่วมกิจกรรมอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับการอ่าน ถ้านักเรียนตอบคำถามผิด ครูอาจแก้ไขหรือหาทางแนะนำให้เข้าใจ แต่การทดสอบ เป็นการตรวจดูว่านักเรียนมีความเข้าใจในเรื่องนั้น ๆ หรือไม่ หรือมีทักษะการอ่านตามที่ต้องการหรือไม่

6. การอ่านหรือกระบวนการคิด คืออ่านแล้วคิดเป็น ไม่ใช่เพียงอ่านออกเสียงถูกต้องเท่านั้น

7. การสอนอ่าน คือ การทำให้นักเรียนมีทักษะหรือความแคล่วคล่องในการอ่านขึ้น ไม่ใช่อ่านแล้วจำเนื้อเรื่องได้เท่านั้น

8. ในชั้นมัธยม ควรสอนให้นักเรียนอ่านตาราง กราฟแบบต่าง ๆ และเข้าใจสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้อยู่ในชุมชนได้

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านวิชาภาษาไทย ทำให้ทราบว่า การสอนอ่านภาษาไทย ครูควรฝึกฝนให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่าน คือสามารถจับใจสำคัญของเรื่องที่อ่าน เข้าใจเรื่องที่อ่านอย่างแท้จริง สามารถถ่ายทอดความเข้าใจให้ผู้อื่นทราบได้ ทั้งสามารถนำความรู้ไปใช้ได้ถูกต้อง มีความสามารถในการวิเคราะห์ข้อเท็จจริงและมีวิจารณญาณในการอ่าน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่าน

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่าน

นักการศึกษาหลายท่านได้ศึกษาเกี่ยวกับการสอนอ่าน และได้เขียนเป็นทฤษฎีไว้ดังนี้
ดอว์สัน (Dawson. 1959 : 7) กล่าวว่า การสอนอ่านควรมุ่งหมาย ดังนี้

1. เราใจให้นักเรียนสนใจทั้งเพื่อความเพลิดเพลินและเพื่อเสริมสร้างสติปัญญา
2. เพื่อสร้างความพร้อมในการอ่านของแต่ละระดับชั้น
3. เพื่อให้มีประสบการณ์ในการอ่านมากขึ้น
4. เพื่อให้มีนิสัยรักทั้งการอ่านและการฟัง
5. ให้สามารถเลือกหนังสือและอุปกรณ์การเรียนที่เหมาะสมตรงกับจุดมุ่งหมายในการสอน

ได้

แฮร์ริส (Harris. 1969 : 487) มีความเห็นว่า วิธีที่จะส่งเสริมให้นักเรียนรักการอ่าน ควรจะชักจูงและแนะนำให้อ่านด้วยวิธีที่เหมาะสม คือขั้นแรก ควรให้นักเรียนอ่านหนังสือที่ง่าย สั้น และตรงกับความสนใจ เมื่อนักเรียนเกิดทัศนคติต่อการอ่านแล้ว นักเรียนจะหาหนังสือต่าง ๆ มาอ่านเอง

ฐปะนิย นาคทรพ (2524 : 21) มีความเห็นสอดคล้องกับแฮร์ริสว่า เนื้อหาที่จะนำมาฝึกฟัง พูด อ่าน เขียน ควรเป็นเรื่องที่อยู่ในความสนใจและมีความหมายต่อชีวิตนักเรียน

การอ่านเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องถึงทักษะหลาย ๆ ด้าน กล่าวคือ ความเข้าใจ ความหมายของคำ ความเข้าใจเนื้อเรื่อง การรู้จักคิดในขณะที่อ่าน บอกความรู้สึกของผู้เขียนได้ แสดงข้อคิดเห็นและข้อเท็จจริงได้ คือ มีความสามารถในการเชิงวิจารณ์ได้ ทักษะเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งที่จะเกิดขึ้นเองครูต้องช่วยฝึกให้นักเรียน ในการฝึกทักษะการอ่านให้เกิดขึ้นแก่นักเรียนนั้นนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ข้อคิดเห็นและแนะแนวทางไว้หลายวิธี

ความมุ่งหมายในการสอนอ่าน

สนิท ตั้งทวี (2531 : 21) กล่าวถึง ความมุ่งหมายในการสอนอ่านในระดับมัธยมศึกษาไว้ว่า

1. อ่านแล้วรู้เรื่อง สามารถสรุปใจความสำคัญได้อย่างถูกต้องรวดเร็ว
2. อ่านแล้วเข้าใจ มีมโนทัศน์หรือความคิดรวบยอดสามารถที่จะเขียนหรือบอกให้ผู้อื่นเข้าใจได้
3. ตีความหมายของคำหรือข้อความได้ตรงตามเจตนาของผู้เขียน

4. อธิบายหรืออภิปรายความรู้สึก ความคิดของตนที่ได้จากการอ่านได้อย่างต่อเนื่อง
5. วิเคราะห์เรื่องที่อ่านได้อย่างมีเหตุผล
6. มีเจตคติที่ดีต่อการอ่านตลอดจนมีนิสัยในการอ่านเพิ่มขึ้น
7. สามารถเลือกหนังสืออ่านที่มีประโยชน์ และนำมาอ้างอิงได้อย่างถูกต้อง
8. มีอัตราเวลาของการอ่านเร็วขึ้น
9. สามารถบันทึกความรู้ที่ได้จากการอ่านไว้ใช้เพื่อการพูดและการเขียนต่อไป

หลักสำคัญบางประการที่ควรคำนึงถึงในการสอนอ่าน

สุจริต เพียรชอบ (2523 : 48) ได้กล่าวถึงหลักที่ควรคำนึงในการสอนอ่านซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. ความพร้อมของนักเรียนเนื่องจากนักเรียนแต่ละคนมีสภาพแวดล้อมทางบ้านแตกต่างกัน ซึ่งส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านต่างกัน ดังนั้นครูจึงควรทดสอบความพร้อมในการอ่านของนักเรียนก่อน เพื่อจะได้จัดสอนให้เหมาะสมกับความสามารถของเด็กแต่ละคน
2. ความแตกต่างระหว่างบุคคล สภาพร่างกาย ระดับสติปัญญา แม้ว่าจะอยู่ในวัยเดียวกัน ระดับชั้นเดียวกัน ก็จะมีความสามารถในการอ่านแตกต่างกัน ครูจึงควรคำนึงถึงในเรื่องนี้
3. ความสนใจของนักเรียนที่มีต่อการอ่าน นักเรียนต่างวัยกัน ความสนใจในการอ่านจะต่างกัน ครูควรชี้แนะให้เห็นถึงประโยชน์ที่ได้รับจากการอ่านและส่งเสริมให้มีทัศนคติที่ดีในการอ่าน
4. สายตากับการอ่าน สายตาเป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพ นักเรียนที่อ่านเร็วจะมีช่วยสายตากว้างกว่านักเรียนที่อ่านช้า ซึ่งมีช่วงสายตาแคบ
5. ลักษณะนิสัยการอ่าน เช่น การอ่านย้อนกลับ การอ่านแบบข้าม ๆ ทำนอง การจับหนังสือ ฯลฯ เป็นสิ่งที่ครูต้องฝึกฝนให้นักเรียนมีลักษณะนิสัยที่ดีในการอ่าน

ความสนใจในการอ่าน

ความสนใจในการอ่านของคนเราจะแตกต่างกันไปตามพัฒนาการในแต่ละช่วงวัย ฉวีลักษณ์ บุญยกาญจน (2524 : 54) ได้กล่าวว่า

เมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น เด็กยังชอบเรื่องผจญภัย โดยเฉพาะเด็กชายและเรื่องจริงที่เกี่ยวกับสัตว์ ส่วนเด็กหญิงชอบเรื่องเกี่ยวกับชีวิตที่บ้าน เรื่องต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายในบ้านและสนใจเรื่องรักเร็วกว่าเด็กชาย เด็กชายอายุ 9 - 10 - 11 ปี ชอบเรื่องเกี่ยวกับสิ่งต่อไปนี้ ผจญภัย ตื่นเต้น ลึกลับ เรื่องจริง เรื่องพิศวง ชีวิตเด็ก ธรรมชาติ และชีวิตของสัตว์ ความมีน้ำใจ นักกีฬา ความกล้าหาญ การกีฬา เครื่องบินและประดิษฐ์กรรมต่าง ๆ เด็กชายอายุ 12 - 13 ปี จะเพิ่มความสนใจในประวัติศาสตร์ ชีวิตประวัติ และหนังสือที่เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม ธรรมชาติและสังคม เด็กหญิงและเด็กชายต่างชอบอ่านเรื่องที่เขียนคิดไปจากความจริง และเรื่องที่เกี่ยวข้องกับงานอดิเรก เด็กชายอายุ 9 - 13 ปี ชอบเรื่องผจญภัย ผู้กล้าหาญ วีรบุรุษ เรื่องที่ลดความนิยม คือ เรื่องเทวดานางฟ้า นิทานที่มีเหตุการณ์เกิดซ้ำ ๆ กันเรื่อย ๆ เด็กชายวัย 15 ปี สนใจที่จะอ่านหนังสือเรื่งมรณภัยที่ยาวขึ้น หนังสือที่เกี่ยวกับกีฬาและการแข่งขัน ตำนานหรือเรื่องยาว รายละเอียดเกี่ยวกับอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ โลกนิยายผจญภัย งานอดิเรกต่าง ๆ นิยายลึกลับ

วรรณภา บัวเกิด (2521 : 1314) กล่าวถึง ความสนใจในการอ่านว่า ความสนใจของวัยรุ่นชายและหญิง เกี่ยวกับหนังสือประเภทบันเทิงคดี และสารคดีนั้น แตกต่างกันตามระดับอายุดังนี้

อายุ 11 ปี

เด็กหญิงชอบอ่านบันเทิงคดีมากกว่าสารคดี เรื่องที่สนใจมักเกี่ยวกับชีวิตในบ้าน สัตว์เลี้ยง ธรรมชาติ และเริ่มสนใจเรื่องความรักบ้างแล้ว

เด็กชายชอบอ่านสารคดีเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ การค้นคว้า การประดิษฐ์ และเครื่องยนต์กลไก ถ้าเด็กชายจะอ่านหนังสือบันเทิงคดีก็มักเป็นนวนิยายวิทยาศาสตร์

อายุ 12 ปี

เด็กหญิงชอบอ่านบันเทิงคดีเกี่ยวกับความรักมากขึ้น นอกจากนี้ยังเริ่มอ่านนวนิยายสำหรับผู้ใหญ่ ส่วนสารคดีชอบเรื่องเกี่ยวกับอาชีพ

เด็กชายชอบอ่านสารคดีเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ ชีวิตประวัติ กีฬา เด็กชายวัยนี้เริ่มอ่านบันเทิงคดีบ้างแล้ว เรื่องที่อ่านมักเป็นเรื่องที่เหมอคนมาให้คิดตอนจบ หรือการผจญภัย

ในวัยนี้เด็กชายและเด็กหญิงเริ่มสนใจอ่านนวนิยายเรื่องราว

อายุ 13 ปี

เด็กหญิงยังคงชอบอ่านบันเทิงคดีมากกว่าสารคดี และนิยายอ่านนวนิยายสำหรับผู้ใหญ่มากขึ้น สารคดีที่เด็กหญิงอ่านจะเป็นเรื่องที่ไม่เน้นวิชาการนัก

เด็กชายชอบอ่านสารคดีเกี่ยวกับเครื่องยนต์กลไก การเล่นกีฬาเพื่อความงามของร่างกาย และอ่านเรื่องเกี่ยวกับงานอดิเรกเพิ่มขึ้น

ทั้งเด็กหญิงและเด็กชาย ชอบอ่านบันเทิงคดีที่เป็นร้อยกรอง เช่น บทละครในวรรณคดี

อายุ 14 ปี

เด็กวัยนี้แตกต่างจากเด็กวัยอื่นคือ อ่านหนังสือน้อยลง หนังสือที่อ่านมักมีเนื้อหาสาระสั้น ๆ ประเภทนิตยสาร หรือหนังสือพิมพ์ เป็นการสนองความต้องการอ่านเพียงชั่วคราว

เด็กหญิงยังคงชอบอ่านนวนิยายสำหรับผู้ใหญ่ โดยเฉพาะเรื่องสะท้อนอารมณ์ และเรื่องที่แต่งเกินความเป็นจริง สารคดีที่อ่านจะเป็นเรื่องอาชีพ

เด็กชายชอบอ่านสารคดีเกี่ยวกับประวัติ ประวัติศาสตร์ การเดินทาง เครื่องยนต์ กลไก เรื่องวิทยาศาสตร์ สำหรับบันเทิงคดีเริ่มอ่านเรื่องความรักบ้าง

อายุ 15 ปี

เด็กหญิงสนใจอ่านนวนิยายรัก และบันเทิงคดีที่เป็นบทร้อยกรองมากขึ้น และยังไม่ชอบอ่านสารคดีเท่าเด็กชาย

เด็กชายชอบอ่านสารคดีเกี่ยวกับวิชาการ งานอดิเรก การทดลอง ส่วนบันเทิงคดีมักสนใจนวนิยายโลดโผน ผจญภัย และลึกลับ

นอกจากความแตกต่างระหว่างบุคคลและความสนใจการอ่านแล้ว ครูควรคำนึงถึงหลักในการสอน อ่าน สำหรับหลักในการสอนอ่านมีผู้กล่าวไว้คล้ายคลึงกันหลายท่าน เช่น สนม ครูทเมือง (2529 : 176 - 177) ซึ่งได้ให้หลักการสอนอ่านโดยสรุปไว้ดังนี้

1. สร้างความสนใจให้แก่นักเรียนโดยการสนทนาซักถาม แสดงอุปกรณ์ประกอบ เลือกเรื่องที่นักเรียนสนใจ

2. ครูต้องเข้าใจความแตกต่างระหว่างบุคคล คำนึงถึงจิตวิทยาในการสอนอย่าให้นักเรียนรู้สึกว่ามีมด้อย

3. ก่อนที่จะให้นักเรียนอ่านครูควรบอกจุดมุ่งหมายในการอ่านก่อน
4. ครูต้องอ่านหนังสือที่จะสอนให้จบก่อน ครูต้องมีความกระตือรือร้นในการสอนหากวิธีใหม่ ๆ แปลก ๆ มาสอนให้นักเรียนอ่านอย่างเข้าใจและสนุกสนาน
5. สอนให้นักเรียนวิเคราะห์หนังสือที่อ่าน เพราะลักษณะของหนังสือแต่ละประเภทต่างกัน
6. การอ่านที่ดีต้องมีสมาธิ ขณะที่อ่านพยายามตั้งคำถามทบทวนอยู่ทุกระยะว่าเราทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร
7. ฝึกให้นักเรียนอ่านหนังสือที่ดีมีประโยชน์อย่างสม่ำเสมอ รวมทั้งเข้าใจศิลปะการแต่งหนังสือแต่ละประเภท
8. ฝึกอัตราความเร็วในการอ่าน
9. จัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านอยู่เสมอ
10. ต้องคำนึงถึงลักษณะการอ่านที่ดี เช่น อ่านในใจต้องอ่านให้เร็ว จับใจความได้อ่านออกเสียงต้องมีทักษะการอ่านคล่องแคล่ว ชัดเจน ถูกต้อง
11. ควรฝึกการใช้สายตาให้เป็นประโยชน์ต่อการอ่าน ฝึกเคลื่อนไหวสายตาอย่างรวดเร็ว และต่อเนื่อง
12. ควรให้ผู้ปกครอง ญาติ และครูทุกแขนงวิชา รวมทั้งครูบรรณารักษ์ส่งเสริมการอ่าน
13. ควรประเมินผลการอ่านอยู่เสมอ

ปัญหาและสาเหตุของการสอนอ่าน

การส่งเสริมการอ่านของเด็กเป็นความรับผิดชอบทั้งผู้ปกครอง ครู และสื่อมวลชนต่าง ๆ ครูเป็นบุคคลสำคัญที่จะกระตุ้นให้นักเรียนรู้จักวิธีอ่าน มีเจตคติที่ดีต่อการอ่าน โดยใช้วิธีสอนหลาย ๆ วิธี การที่ครูเข้าใจวิธีสอนอ่านและทราบปัญหาที่แท้จริงของการอ่าน จะทำให้ครูสามารถนำมาปรับปรุงการเรียนการสอนให้ได้ผลดียิ่งขึ้น (อรุณศรี แสงแก้ว. 2530 : 32) จากกรณีศึกษาทางวิชาการเรื่อง การสอนภาษาไทยให้มีคุณภาพและธำรงคุณค่าภาษาไทย ของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ. 2529 : 20 - 21) ได้สรุปผลการสัมมนาเกี่ยวกับปัญหาสาเหตุของปัญหา และวิธีแก้ปัญหาคำอ่านของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาไว้ดังนี้

1. นักเรียนยังไม่รักการอ่านและไม่รู้จักเลือกอ่านหนังสือที่มีประโยชน์

2. นักเรียนอ่านไม่เป็น จับใจความไม่ได้

3. นักเรียนขาดวิจารณญาณในการอ่าน

4. แหล่งการอ่านหนังสือมีน้อยไม่แพร่หลายเท่าที่ควร

ในการสัมมนาครั้งนี้ที่ประชุมได้รวบรวมสาเหตุที่เกิดปัญหาดังกล่าวไว้ดังนี้

1. ขาดการปลูกฝังให้รักการอ่านตั้งแต่เด็ก ทำให้เด็กขาดทักษะในการอ่าน และไม่เห็นคุณค่าของการอ่าน

2. นักเรียนไม่มีสมาธิในการอ่าน

3. ในห้องสมุดมีหนังสือน้อย และเจ้าหน้าที่ไม่มีวิธีชักจูงใจให้นักเรียนเข้ามอ่านจากปัญหาและสาเหตุดังกล่าว ที่ประชุมได้เสนอแนะวิธีแก้ไขไว้ดังนี้

1. เปิดสอนวิชาการอ่านและพิจารณาหนังสือ

2. ชี้ให้เห็นคุณค่าของการอ่านว่าเป็นแหล่งความรู้และทางแห่งปัญญา โดยสัมพันธ์ไปถึงความรู้ทุกสาขา

3. พยายามหาสิ่งจูงใจ เช่น เล่าเรื่องให้ฟัง ให้อุปภาพ ฝึกทักษะด้านการอ่านมาก ๆ อาจจัดประกวดการอ่าน

4. ฝึกให้วิจารณ์ข้อความที่อ่านอย่างมีเหตุผล

5. จัดบรรยายภาคในห้องสมุดให้นำอ่านหนังสือ สอนวิธีใช้ห้องสมุด และมารยาทในการใช้ห้องสมุด

6. หมวดวิชาภาษาไทยอาจจัดมุมหนังสือ หรือชักชวนให้นักเรียนหาหนังสือมาแลกเปลี่ยนอ่านจากสภาพการอ่านหนังสือของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาจะเห็นว่า นักเรียนยังไม่รักการอ่าน จับใจความจากเรื่องที่อ่านยังไม่ได้ ขาดวิจารณญาณในการอ่าน แหล่งการอ่านหนังสือมีน้อย

นอกจากนี้ มิลเลอร์ (Miller. 1970 : 11) ได้ชี้ให้เห็นสาเหตุของการอ่านช้าของแต่ละคนว่าองค์ประกอบใหญ่เกิดจากนิสัยการอ่าน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้อ่านบางคนไม่สนใจที่จะปรับปรุงนิสัยการอ่านของตน ขาดความสนใจในการอ่าน จึงยากที่จะประสบผลสำเร็จในการอ่านได้ ดังนั้นการส่งเสริมและพัฒนาการสอนอ่านเป็นสิ่งที่ควรควรให้ความสำคัญ

การสอนอ่านควรพึงเล็งสิ่งต่อไปนี้

ก. ความเข้าใจ คือ ความสามารถที่ผู้อ่านจะเข้าใจในลายลักษณ์อักษรหรือข้อความที่อ่านอย่างครบถ้วน คืออ่านรู้เรื่องนั่นเอง การอ่านนั้น ความเข้าใจเป็นสิ่งสำคัญเป็นอันดับหนึ่ง จึงไม่ควรอ่านเร็วจนเกินไปจนไม่รู้เรื่อง คนเราจะอ่านหนังสือได้เข้าใจเพียงใดนั้นย่อมแล้วแต่ประสบการณ์และการศึกษาที่ได้รับมา เมื่อได้เห็นได้อ่านและได้ฟังมากขึ้นย่อมจะเข้าใจโลกดีขึ้น และมีผลให้อ่านหนังสือเข้าใจได้รวดเร็วและลึกซึ้งยิ่งขึ้นด้วย

ข. ความเร็ว คือ ความสามารถในการอ่านคำในเวลาที่กำหนด ผู้อ่านที่อ่านเร็วและอ่านมาก ย่อมได้เปรียบทั้งในเรื่องการเรียน การทำงาน นักเรียนจะอ่านได้เร็วขึ้น ถ้าครูได้ให้เห็นถึงประโยชน์ของความเร็ว แนะนำวิธีอ่านที่ถูกต้องให้ และให้ฝึกหัดโดยมีครูควบคุมบ้าง หรือฝึกหัดด้วยตนเองตามลำพังบ้าง

ค. วิจารณ์ญาณ คือ ความสามารถที่ผู้อ่านเข้าใจเรื่องที่อ่าน สามารถคิดวินิจฉัย และประเมินผลสิ่งที่อ่านได้ วิจารณ์ญาณเป็นเรื่องสำคัญ เพราะในปัจจุบันนี้การโฆษณาอยู่รอบตัว ถ้าผู้อ่านไม่สามารถเข้าใจให้ลึกซึ้งถึงความหมายหรือความมุ่งหมายของผู้เขียนแล้ว ย่อมจะตกเป็นเหยื่อของการโฆษณาเหล่านั้นได้ง่าย นอกจากนั้นการอ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณจะช่วยให้ผู้อ่านได้ประโยชน์อย่างแท้จริง มิใช่เพียงแต่รับทราบคำบอกเล่าของผู้เขียนที่ตรงตามตัวอักษรเท่านั้น ผู้อ่านจะนำเอาความคิดของผู้เขียนมาประสมกับความคิดของตนเอง ทำให้เกิดความคิดใหม่แล้วนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ได้

ประเทิน มหาพันธ์ (2523 : 200 - 201) กล่าวถึงการอ่านเพื่อความเข้าใจพร้อมข้อเสนอแนะในการสอน สรุปได้ดังนี้ การอ่าน คือ การทำความเข้าใจ ถ้าผู้อ่านปราศจากความเข้าใจในเรื่องที่อ่านตรงความหมายของตัวอักษรนั้นถือว่าไม่ใช่การอ่านที่แท้จริง ความเข้าใจในการอ่านโดยทั่วไป ถือว่าการอ่าน คือการสะกดคำที่เป็นตัวอักษรออกมาเป็นคำพูด ความเข้าใจเช่นนี้จัดว่ายังไม่เป็นการถูกต้องตามนัยของการอ่านในโรงเรียน จุดประสงค์หลักของการสอนอ่านก็คือ ให้อ่านสามารถทำความเข้าใจสิ่งที่อ่านได้ถูกต้องตรงกับจุดประสงค์ของผู้เขียน การอ่านเพื่อความเข้าใจจัดเป็นด้านหนึ่งของทักษะทางภาษา ซึ่งประกอบด้วย การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน การสอนอ่านให้ได้ผลนั้นครูจำเป็นต้องหาวิธีสอน วิธีฝึกหัด และหาวิธีสร้างทักษะความเข้าใจให้แก่นักเรียน ซึ่งอาจจะทำได้หลายวิธี เช่น การตั้งคำถาม การใช้หนังสือแบบฝึกหัด

การใช้หนังสือคู่มือ การใช้วัสดุประกอบการสอนอย่างอื่นเป็นต้น การตั้งคำถามของครู ช่วยสร้างทักษะในการทำความเข้าใจในการอ่านให้แก่เด็กได้เป็นอย่างดี คำถามของครูนอกจากจะช่วยให้เด็กสามารถนำเอาประสบการณ์เดิมมาใช้ในการทำความเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้เป็นอย่างดีแล้ว ยังช่วยให้เด็กเข้าใจความสัมพันธ์ของแนวความคิดและการปรับความมุ่งหมายของการอ่านให้เหมาะสมกับความต้องการในการอ่านด้วย

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนอ่าน

งานวิจัยต่างประเทศ

บรอน (Braun. 1965 : 2318) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการสร้างสิ่งงกับความสามารถในการอ่านของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาในรัฐมิชิแกน โดยมุ่งศึกษาว่าความสามารถในการสร้างสิ่งงกับความสามารถในทางสติปัญญาทางด้านใดที่เป็นองค์ประกอบสำคัญต่อการอ่านของนักเรียนมากกว่ากัน ผลการทดลองปรากฏว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างความสัมพันธ์ในการสร้างสิ่งงกับกับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน

เดวิดสัน (Davidson. 1971 : 6273) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคำถามของครูกับคำตอบของนักเรียน ในขณะที่มีกิจกรรมการอ่านแบบธรรมชาติและแบบให้ใช้ความคิดในขณะที่อ่าน ปรากฏว่านักเรียนที่อ่านโดยถูกฝึกให้คิดอยู่เสมอ นั้นแนวโน้มจะตอบคำถามในรูปความเชิงวิจารณ์ และพอใจที่จะแสดงความคิดเห็นของตนออกมาส่วนนักเรียนที่เรียนด้วยการอ่านแบบธรรมชาติ ไม่ค่อยใช้ความคิดลึกซึ้งนักและแนวโน้มที่จะตอบคำถามแบบที่ไม่มีความคิด เชิงวิจารณ์อีกทั้งไม่ค่อยแสดงความคิดเห็นของตนออกมา

พิธแพทริก (Pizpatrick. 1970 : 2789) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการสอนอ่านที่มีประสิทธิภาพสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโดยใช้แบบฝึกสำหรับการอ่านข้ามคำและแบบฝึกเพิ่มความเร็ว ผลการทดลองปรากฏว่ากลุ่มทดลองมีประสิทธิภาพในการอ่านสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

งานวิจัยในประเทศไทย

ศุภวรณ์ เล็กวิไล (2526) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสร้างแบบฝึกการอ่านอย่างมี
 วิจารณญาณ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชุมแสงชนูทิศ" โดยใช้กลุ่มทดลองจำนวน
 78 คน ผลการวิจัยพบว่าแบบฝึกมีประสิทธิภาพ 80.01/80.25 ความก้าวหน้าทางการอ่านอย่างมี
 วิจารณญาณของนักเรียนก่อนฝึกและหลังฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ฉวีวรรณ สิทธิปาน (2526 : 40) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างแบบฝึกการอ่านอย่าง
 มีวิจารณญาณสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน
 80 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ
 80.91/81.00 คะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนและหลังการฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ
 .01 และ คะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังการฝึกระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงไม่แตกต่างกัน
 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สดุดีพันธ์ หวังสุริยะ (2530 : 55) ศึกษาความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย ความ
 สามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยเปรียบเทียบทสรูปก่อน ทสรูปหลัง
 และไม่มีทสรูป ผลการวิจัยพบว่าการสอนอ่านภาษาไทยจากบทเรียนที่มีทสรูปก่อนการอ่านเนื้อเรื่อง
 บทเรียนที่มีทสรูปหลังอ่านเนื้อเรื่อง และไม่มีทสรูปเนื้อเรื่อง ทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในการ
 อ่านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

ความหมายของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

การอ่านอย่างมีวิจารณญาณเป็นการอ่านที่ผู้อ่านต้องใช้ความคิดเพื่อที่จะตีความแปลความ
 วินิจฉัยตัดสิน และประเมินผลเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ดังที่ (Miller. 1972 : 189) ได้ให้ความ
 หมายของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณไว้ว่า การอ่านอย่างมีวิจารณญาณเป็นกระบวนการอ่านขั้นสูง
 ที่ผู้อ่านต้องประเมินผลสิ่งที่อ่าน โดยใช้ความรู้จากประสบการณ์ในการอ่านเป็นเกณฑ์เปรียบเทียบ

เดอร์คิน (Durkin. 1974 : 385) ได้สรุปไว้ว่า การอ่านอย่างมีวิจารณญาณเป็น การอ่านโดยใช้วิจารณญาณของผู้อ่าน ซึ่งเกิดจากการมีปฏิกริยาตอบสนองต่อเรื่องที่อ่าน เป็นผลให้ ผู้อ่านเกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง จนสามารถวิพากษ์วิจารณ์เรื่องที่อ่านได้

แฮริส และ สมิธ (Harris and Smith. 1976 : 261) ได้ให้ความคิดเห็นไว้ว่า การอ่านอย่างมีวิจารณญาณไม่ใช่การอ่านที่ผู้อ่านจะต้องปฏิเสธหรือค้านเรื่องที่กำลังอ่านด้วยการ ตัดสิน และประเมินผลเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้ ดังนั้น การอ่านอย่างมีวิจารณญาณจึงเป็นการอ่าน ที่ผู้อ่านต้องใช้ความรู้ความเข้าใจที่สะสมจากประสบการณ์ตัดสินและประเมินผลเรื่องที่อ่าน

ควอนแท Quanat. 1977 : 110) ได้กล่าวถึงการอ่านอย่างมีวิจารณญาณไว้ว่า การ อ่านอย่างมีวิจารณญาณ ผู้อ่านจำเป็นต้องใช้ยุทธศาสตร์การคิด เพื่อประกอบการคิดพิจารณาตัดสิน และประเมินค่าสิ่งที่อ่านซึ่งสอดคล้องกับที่ สนิท ตั้งทวี (2528 : 123) ได้ให้ความคิดเห็นไว้ว่า การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ผู้อ่านต้องใช้สติปัญญาแห่งละสิ่งที่อ่านได้ทั้งหมด คือต้องเข้าใจความคิด ของผู้เขียน เข้าใจวัตถุประสงค์ของผู้เขียน และสรุปความคิดและจับใจความสำคัญ ตลอดจนอธิบาย ขยายความได้

จุดมุ่งหมายของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

สมบัติ มหารศ (2523 : 53) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณว่า

1. เพื่อให้แสดงออกด้านการคาดหวัง เช่น อ่านแล้วสามารถบอกได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ต่อชุมชน สถานที่ต่าง ๆ เช่น อ่านเรื่องพยากรณ์อากาศ เรื่องฝนแล้ง การทำลาปลาไม้ เหล่านี้ เป็นต้น โดยผู้อ่านแล้วบอกได้ทันทีว่า จะมีผลดีผลร้ายต่อเรื่อง หรือสถานที่เกี่ยวข้องกับอะไรบ้าง
2. เพื่อหาผลที่จะเกิดขึ้น โดยเฉพาะการอ่านต้องอ่านติดต่อกันจึงจะทราบผล เช่น การ อ่านข่าวจี้เครื่องบิน เป็นต้น
3. เพื่อฝึกฝนการอ่านในชีวิตประจำวัน อ่านแล้วเกิดปัญหาสงสัย ทำให้มีการซักถามพ่อ แม่ ครู ผู้ปกครอง การอ่านและการซักถามเป็นการฝึกฝนการอ่านให้มีวิจารณญาณดีขึ้น
4. อ่านเพื่อหาข้อถูก - ผิด เช่น ข่าวการเมือง การเปลี่ยนแปลงบุคคลสำคัญในประเทศ การรายงานข่าวต่าง ๆ ถ้าไม่แน่ใจหรือสงสัยก็ต้องไปค้นคว้าจากหนังสืออ้างอิงเพิ่มเติม

5. อ่านเพื่อวินิจฉัยว่า เรื่องใดโฆษณาชวนเชื่อ เรื่องใดโฆษณาสนับสนุนใคร อะไร อย่างไร โดยรู้จักใช้ดุลพินิจรอบคอบ

ปัจจุบันนี้ความจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูจะต้องหาวิธีสอนให้นักเรียนมีทักษะในด้านนี้ เพราะเมื่ออ่านแล้วควรตัดสินใจได้ว่า สิ่งใดผิด สิ่งใดถูก ควรเชื่อหรือไม่ รู้จักเหตุผล รู้จักเปรียบเทียบได้

ประโยชน์ของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

การอ่านอย่างมีวิจารณญาณเป็นการอ่านที่ผู้อ่านต้องใช้ความคิดวินิจฉัย และประเมินผลสิ่งที่อ่าน ว่ามีความถูกต้องเชื่อถือได้มากน้อยเพียงใด เมื่อผู้อ่านสามารถวินิจฉัยได้แล้ว ก็จะได้รับความรู้ที่ถูกต้อง ดังที่

ประกาศรี สิทอำไพ (2524 : 331) ได้ให้ความเห็นไว้ว่า "การอ่านอย่างมีวิจารณญาณช่วยให้ผู้อ่านได้รับข้อมูลที่ถูกต้อง และนำความคิด คติธรรมที่ได้มาประกอบกับประสบการณ์ ทำให้เกิดความคิดกว้างไกล ซึ่งจะเป็นการนำไปสู่การแก้ปัญหาได้"

สมถวิล วิเศษสมบัติ (2528 : 74) กล่าวถึงประโยชน์ของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณไว้ว่า การอ่านอย่างมีวิจารณญาณจะช่วยให้ผู้อ่านได้ประโยชน์อย่างแท้จริง เพราะผู้อ่านไม่เพียงจะรับเฉพาะความคิดของผู้เขียนเท่านั้น ผู้อ่านจะต้องนำความคิดของผู้เขียนมาประกอบกับความเห็นของตน ทำให้เกิดความคิดใหม่ ซึ่งนำไปใช้ประโยชน์ได้ เมื่อการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ มีประโยชน์ต่อผู้อ่าน ดังที่กล่าวมานี้ ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องฝึกฝนการอ่านอย่างมีวิจารณญาณอยู่เสมอ เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความคิดพิจารณาหาเหตุผลมาตัดสินเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง

ผกาศรี เย็นบุตร (2526 : 70) ได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่า การฝึกอ่านอย่างมีวิจารณญาณอยู่เสมอ จะทำให้ผู้อ่านมีจิตใจกว้าง มองโลกในแง่ดีและเป็นคนมีเหตุผล

หลักการสอนอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

อาร์เทอร์ (Arthup. 1967 : 42) เสนอทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณไว้ คือ

1. จำความหมายของคำได้
2. สามารถเลือกความหมายของคำในการที่มีมีความหมายหลายอย่างได้อย่างเหมาะสม

กับข้อความที่อ่าน

3. เข้าใจถ้อยคำอุปมาหรือความหมายที่ซ่อนเร้นอยู่ซึ่งผู้เขียนไม่ได้บอกตรง ๆ
4. จับความคิดที่สำคัญของผู้เขียนได้
5. ถ่ายทอดข้อความที่ผู้เขียนเขียนไว้ได้
6. มองเห็นความสำคัญของส่วนต่าง ๆ ที่ประกอบขึ้นมาเป็นข้อความนั้น และมองเห็น

ความสัมพันธ์ของส่วนต่าง ๆ เหล่านี้

7. ทราบจุดมุ่งหมาย ความคิดเห็นและความลำเอียงของผู้เขียนได้
8. จับลักษณะการเขียนของผู้เขียนได้
9. ลงความเห็น วินิจฉัย ตัดสินใจ
10. จับความรู้สึกที่ผู้เขียนต้องการแสดงออกได้

สมเชาว์ ชาทินอุดม (2527 : 8) กล่าวว่า ทักษะที่ใช้ในการอ่านเชิงวิเคราะห์วิจารณ์

ประกอบด้วย

1. ทักษะการแยกข้อเท็จจริงและความคิดเห็น
2. ทักษะการสรุปความ
3. ทักษะการประเมินเจตคติของผู้เขียน
4. ทักษะการประเมินจุดประสงค์ของผู้เขียน
5. ทักษะการทราบถึงอารมณ์ของเรื่อง

การอ่านระดับขั้นการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ สามารถฝึกให้นักเรียนได้ โดยพยายามสร้างสถานการณ์ที่เป็นปัญหาเพื่อฝึกให้นักเรียนคิดปัญหานั้น ๆ และต้องมีคำถามที่ต้องอาศัยการตัดสินใจหรือประเมิน เด็กจะต้องคิดก่อนที่จะตอบปัญหานั้น ๆ ได้

สค์เนท์ และ เมเยอร์ (Schnept and Meyer. 1971 : 25) ได้เสนอแนะแนวทางในการสอนให้นักเรียนพัฒนาการอ่านระดับวิเคราะห์วิจารณ์ไว้ดังนี้

1. ให้มีการใช้แบบฝึกหัดที่เหมาะสมเพื่อฝึกทักษะต่าง ๆ ในการอ่าน
2. ให้ครูสอนศัพท์ใหม่หรือศัพท์ยากแก่นักเรียนก่อนลงมือสอน
3. เนื้อหาที่ให้นักเรียนอ่านจัดให้สัมพันธ์กับเนื้อหาในรายวิชาอื่น ๆ

4. สอนนักเรียนเกี่ยวกับโครงสร้างของประโยค อนุเจต (Paragraph) ตลอดจนการเรียบเรียงความคิดของเรื่องอื่น

5. สอนนักเรียนเกี่ยวกับการลำดับเรื่อง ลีลาการเขียน และเหตุผลที่แสดงออกมา
6. ฝึกให้นักเรียนได้มีประสบการณ์ในการคิดอยู่เสมอ
7. ฝึกให้นักเรียนอ่านอย่างมีจุดหมาย
8. ให้นักเรียนได้อ่านเรื่องทำนองเดียวกันอย่างกว้างขวาง
9. ฝึกให้นักเรียนรู้จักตีความจากสิ่งที่อ่าน
10. ฝึกหาเหตุหรือผลและการนำไปใช้จริง
11. ฝึกให้นักเรียนรู้จักวิเคราะห์สิ่งที่ไม่มีมูลความจริง การโฆษณาชวนเชื่อ และอคติหรือข้อลำเอียงต่าง ๆ
12. ฝึกให้นักเรียนมีนิสัยสงสัย และใคร่ได้ถามในสิ่งที่อ่านอยู่เสมอ

ลักษณะของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

ในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ นอกจากผู้อ่านจะอ่านเพื่อให้จำและเข้าใจเรื่องราวแล้วยังต้องใช้ความคิดวิจารณ์ด้วยความรอบคอบที่จะตัดสินและประเมินค่าสิ่งที่กำลังอ่าน ดังที่ เดอร์ (Durr. 1967 : 144) ได้สรุปไว้ว่า การอ่านอย่างมีวิจารณญาณเป็นรูปแบบหนึ่งของความคิดวิจารณ์ที่แสดงออกทางตัวอักษร เพราะในขณะที่อ่าน ผู้อ่านจะต้องใช้กระบวนการคิดวิจารณ์ตลอดเวลาจึงเป็นสิ่งสำคัญในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ซึ่งต้องใช้เหตุผลและความยุติธรรม ประสพการณ์เดิมประกอบในการคิดวิเคราะห์

แฮร์ริส และ สเปย์ (Harris and Sipay. 1971 : 317) ได้สรุปรูปแบบการอ่านอย่างมีวิจารณญาณไว้ว่าผู้อ่านต้องเปิดใจให้กว้าง ใช้ประสบการณ์เดิมเพื่อทำความเข้าใจและค้นหาข้อเท็จจริง ต้องมีเหตุผลมีความเที่ยงตรงที่จะตัดสินข้อความ ไม่ลำเอียงเพราะความลำเอียงจะทำให้ปฏิเสธสิ่งที่ เป็นความจริง ส่วน ดีแซนท์ (Dechant. 1973 : 269) ได้สรุปเพิ่มเติมไว้ว่า ผู้อ่านไม่พอใจที่จะอ่านข้อความง่าย ๆ เพราะต้องการใช้ประสบการณ์และความรู้เดิมคิดตามผู้เขียน วิจัยและประเมินค่าข้อเขียน หาความถูกต้องของเหตุผล แยกข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น แล้วตัดสิน

สิ่งใดผิด สิ่งใดถูก

นอกจากนี้ สมนึก พวงกลิ่น (2530 : 16) ยังกล่าวถึงการอ่านไว้ว่า ผู้อ่านจะต้องเข้าใจเรื่องราวที่อ่านเป็นเบื้องต้น ซึ่งจำเป็นต้องใช้ทักษะสำหรับการอ่านโดยทั่ว ๆ ไป และยังต้องรู้จักประเมินความคิดของผู้เขียนซึ่งมิได้ระบุไว้ตรง ๆ หากผู้อ่านต้องใช้วิจารณญาณตัดสินใจเอาเองตามความรู้และประสบการณ์ของผู้อ่าน เมื่อเข้าใจแนวความคิดของผู้เขียนแล้วผู้อ่านก็สามารถวิเคราะห์แนวความคิดนั้นได้

ความพร้อมสำหรับการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

ในการสอนเพื่อให้เด็กมีความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ครูจำเป็นต้องพัฒนาความสามารถในด้านต่าง ๆ ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณก็จะพัฒนาขึ้น ฮอร์แมน (Hallman. 1967 : 138) สรุปความสามารถเบื้องต้นที่จำเป็นสำหรับการอ่านไว้ดังนี้

1. ความสามารถในการจำความหมายของคำ
2. ความสามารถในการเลือกความหมายที่เหมาะสมกับคำ
3. ความสามารถในการทำความเข้าใจคำเปรียบเทียบ
4. ความสามารถในการทำความเข้าใจแนวความคิดหลักของผู้เขียน
5. ความสามารถในการย่อหรือเขียนข้อความใหม่จากข้อความที่ผู้เขียนได้เขียนไว้เดิม
6. ความสามารถในการเห็นความสัมพันธ์ของส่วนต่าง ๆ ในข้อความ
7. ความสามารถในการปรับแบบในการจัดรูปการเขียนของผู้เขียนเสียใหม่
8. ความสามารถในการคาดคะเนความมุ่งหมายของผู้เขียน ทรรศนะของผู้เขียนความลำเอียงต่อบุคคลหรือเรื่องราวที่ผู้เขียนต้องการเขียนถึง ตลอดจนความประสงค์ในการเขียน

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

งานวิจัยในประเทศ

แบรม (Braam. 1963) ได้ศึกษาเรื่อง ความสามารถในการอ่านของนักเรียนหญิง

และนักเรียนชาย ด้านสัมฤทธิ์ผลในการอ่านของนักเรียนระดับ 12 โดยสุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย จำนวนเท่ากัน และมีความสามารถในการอ่านอยู่ในเกณฑ์ใกล้เคียงกัน ผลการทดลองปรากฏว่า ถ้าให้เรื่องที่นำเสนอสำหรับนักเรียนทั้งหญิงและชาย สัมฤทธิ์ผลในการอ่าน จะไม่แตกต่างกัน แต่ถ้าให้เรื่องที่ไม่น่าสนใจกับกลุ่มนักเรียนชาย และนักเรียนหญิง โดยเรื่องที่นำมาใช้อ่านนั้น มีระดับความยากง่ายเท่ากัน จะพบว่า สัมฤทธิ์ผลในการอ่านจะแตกต่างกัน กล่าวคือ ผลการเรียนรู้ของกลุ่มนักเรียนหญิงจะสูงกว่านักเรียนชาย ทั้งนี้เพราะนักเรียนหญิงจะกังวลและให้ความสำคัญกับคะแนนมาก

เดวิดสัน (Davidson. 1971) ได้ศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างคำถามของครูกับคำตอบของนักเรียนในขณะที่มีกิจกรรมการอ่านแบบธรรมดา กับการอ่านแบบใช้ความคิดในขณะที่ย่อ โดยสุ่มตัวอย่างจากนักเรียนระดับ 4 มาจำนวน 90 คน แล้วแบ่งออกเป็น 18 กลุ่ม แต่ละกลุ่มมีนักเรียนหญิง 3 คน นักเรียนชาย 2 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่อ่านโดยได้รับการฝึกให้คิดอยู่เสมอ มีแนวโน้มที่จะตอบคำถามในรูปแบบเชิงวิจารณ์และพอใจที่จะแสดงความคิดเห็นออกมา มากกว่านักเรียนที่อ่านแบบธรรมดา ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า พฤติกรรมของครูและนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ซีโรต้า (Sirota. 1971) ได้ศึกษาเรื่อง การจัดโปรแกรมการอ่านหนังสือให้แก่ นักเรียนว่าจะมีประสิทธิภาพต่อการอ่านของนักเรียนหรือไม่ โดยสุ่มตัวอย่างจากนักเรียนระดับ 5 จำนวน 12 ห้อง แบ่งออกเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง กลุ่มละ 6 ห้อง ผลการวิจัยพบว่า โปรแกรมการอ่านที่ครูจัดให้แก่ นักเรียนในแต่ละวัน มีผลต่อประสิทธิภาพในการอ่านของนักเรียน กล่าวคือ นักเรียนส่วนใหญ่อ่านหนังสือมากขึ้น และอ่านได้ดีขึ้น

อีโม (Elmo. 1981) ได้ศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบการเรียนเกี่ยวกับการอ่าน อย่างมีวิจารณญาณเป็นรายบุคคล และเป็นกลุ่มโดยมีผู้แนะนำ เพื่อหาว่าวิธีใดจะดีที่สุดที่จะทำให้เกิด วิจารณญาณในการอ่าน โดยสุ่มนักเรียนระดับ 8 มา 120 คน แบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง และควบคุม กลุ่มละ 60 คน ผลการวิจัยพบว่า ผลการเรียนรู้ของทั้ง 2 กลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ในกลุ่มทดลอง นักเรียนจะมีแนวโน้มในด้านความคิด วิจัยง่าย เข้าใจศัพท์ มากกว่ากลุ่มควบคุม

วิลเลียม (William. 1981) ได้ศึกษาเรื่อง พัฒนาการในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ของนักเรียนระดับ 3 - 6 โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาพัฒนาการทางด้านการคิด การอ่าน อย่างมี วิจารณ์ สร้างเครื่องมือเกี่ยวกับการคิด การอ่าน อย่างมีวิจารณ์ สำหรับนักเรียนระดับ 3 - 6 และสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินเกี่ยวกับการคิดการอ่านอย่างมีวิจารณ์ ผลการวิจัย พบว่าเครื่องมือที่สร้างขึ้นช่วยพัฒนาการอ่านอย่างมีวิจารณ์

งานวิจัยในประเทศ

อ้อยทิพย์ รุจิเรบ (2523 : 29) ทำการวิจัยศึกษาความสามารถในการอ่านระดับ วิจารณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านระดับวิจารณ์ของนักเรียนมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 56.24 จัดว่าความสามารถ อยู่ในระดับที่ต้องสอนการอ่านทักษะการอ่านระดับวิจารณ์ ทักษะการอ่านระดับวิจารณ์ที่ นักเรียนมากที่สุด คือ ทักษะการตัดสินใจความที่เป็นข้อเท็จจริงและข้อความที่เป็นข้อคิดเห็น คิดเป็นร้อยละ 72.04 ทักษะที่นักเรียนมีรองลงมา คือ ทักษะการขบงลักษณะและการกระทำของ บุคคลในเรื่อง คิดเป็นร้อยละ 66.63 และทักษะที่นักเรียนมีน้อยที่สุด และต้องการปรับปรุงแก้ไข มากที่สุด คือ ทักษะการอนุมานสิ่งที่ผู้เขียนมิได้กล่าวถึงไว้โดยตรงกับเรื่องที่อ่าน คิดเป็นร้อยละ 48.88 และผลสัมฤทธิ์ของความสามารถในการอ่านระดับวิจารณ์ของนักเรียนในโรงเรียนต่าง ๆ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ภาณี อัดโสมณ (2523 : 39) ทำการวิจัยเรื่อง เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านขึ้น ดีความ ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านขึ้นดีความ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้ กลุ่มทดลอง 50 คน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ของการอ่านขึ้นดีความก่อนและหลังการฝึกแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าหลังฝึกแล้วนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์การอ่านขึ้นดี ความขึ้น

สุปรียา มาลากาญจน์ (2523 : 31) ทำการวิจัยเรื่อง เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการ อ่านอย่างมีวิจารณ์ ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกการอ่านอย่างมีวิจารณ์ ในระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูง วิทยาลัยครูนครราชสีมา ผลการวิจัยพบว่า หลังจกที่

นักศึกษาได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกแล้ว นักศึกษามีความสามารถในการอ่านอย่างมีชีวิตชีวาต่างจากก่อนได้รับการฝึกอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

เชาวนี เกิดเพทางค์ (2524 : 49) ทำการวิจัยเรื่อง เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านอย่างมีชีวิตชีวา โดยผู้ใช้แบบฝึกกับไม่ใช้แบบฝึกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อทดลองสร้างแบบฝึกการอ่านอย่างมีชีวิตชีวา และเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านอย่างมีชีวิตชีวาโดยใช้แบบฝึกกับไม่ใช้แบบฝึก โดยแบ่งออกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 29 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยผู้ใช้แบบฝึกมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านอย่างมีชีวิตชีวาแตกต่างจากนักเรียนที่เรียนโดยไม่ใช้แบบฝึก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนกลุ่มที่ใช้แบบฝึก ได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ไม่ใช้แบบฝึก

สำเนา กองทอง (2531 : 82) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง อัตราเร็วในการอ่านกับ อัตราเร็วในการคิดวิจารณ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แบบฝึก ผลปรากฏว่า อัตราเร็วในการอ่านกับอัตราเร็วในการคิดวิจารณ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ศิริพร พันธดี (2530 : 85) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการรับรู้ทางสายตา กับสัมฤทธิ์ผลในการอ่านอย่างมีชีวิตชีวาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จังหวัดปทุมธานี ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการรับรู้ทางสายตา กับสัมฤทธิ์ผลในการอ่านอย่างมีชีวิตชีวา มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนที่มีระดับความสามารถในการรับรู้ทางสายตาต่างกัน มีสัมฤทธิ์ผลในการอ่านอย่างมีชีวิตชีวาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมนึก พวงกลิ่น (2530 : 71) ศึกษาความสามารถในการอ่านอย่างมีชีวิตชีวาและสมรรถภาพการอ่านเร็วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการใช้วิธีสอนแบบสืบสวนสอบสวนกับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบสืบสวนสอบสวน มีความสามารถในการอ่านอย่างมีชีวิตชีวาสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิจัยข้างต้นแสดงให้เห็นว่าความสามารถในการอ่านอย่างมีชีวิตชีวา สามารถฝึกฝนได้ หากเราจัดรูปแบบวิธีสอน และเครื่องมือที่เหมาะสม

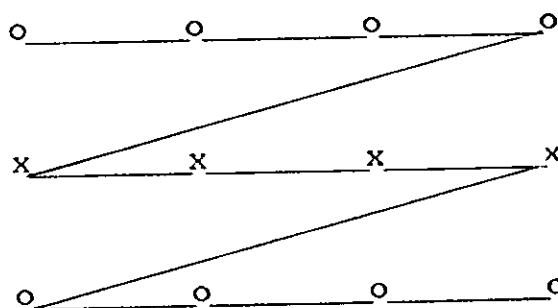
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก

การสร้างแบบฝึกอ่านที่ถูกต้องและเหมาะสมนั้นเป็นสิ่งสำคัญยิ่งเพราะจะช่วยส่งเสริมการอ่าน แฮร์ริส (Harris. 1966 : 6) ได้เสนอแนะแบบฝึกหัดเพื่อฝึกประสิทธิภาพในการอ่านไว้โดยเรียงตามลำดับ ดังนี้

- ขั้นที่ 1 ทดสอบความสามารถในการอ่านก่อนการฝึก
- ขั้นที่ 2 เพิ่มความเร็วในการจำคำ
- ขั้นที่ 3 เพิ่มความเร็วในการเข้าใจความหมายของคำ
- ขั้นที่ 4 เพิ่มความเร็วในการเข้าใจความหมายของประโยค
- ขั้นที่ 5 ฝึกอ่านอนุเจต เพื่อให้เข้าใจใจความสำคัญของอนุเจตนั้น
- ขั้นที่ 6 ฝึกอ่านอนุเจต เพื่อให้เข้าใจความหมายทั้งหมด
- ขั้นที่ 7 ฝึกอ่านข้ามคำ หรืออ่านค้นหาใจความที่ต้องการ
- ขั้นที่ 8 ฝึกค้นหาความหมายจากพจนานุกรมให้อ่านได้อย่างรวดเร็ว

การเคลื่อนสายตา

แฮร์ริส (Harris. 1956 : 523 - 525) กล่าวว่า การเคลื่อนสายตา หรือการกวาดสายตาเพื่อตั้งต้นอ่านบรรทัดใหม่ได้อย่างแม่นยำ จะช่วยทำให้ความเร็วในการอ่านเพิ่มขึ้น เขาเห็นว่าควรฝึกด้วยแบบฝึกหัดเส้นทแยง เชื่อมท้ายบรรทัดบนกับต้นบรรทัดล่าง เมื่อผู้อ่านจบบรรทัดบน ก็จะเคลื่อนสายตาตามเส้นทแยงมุมมายังจุดเริ่มต้นของบรรทัดใหม่ ดังตัวอย่าง

การฝึกแบบนี้ต้องฝึกซ้ำกันครั้งละ 3 - 5 ครั้ง ในตอนต้นของชั่วโมงฝึกอ่าน การฝึกแต่ละครั้งต้องพยายามเพิ่มความเร็วขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อผู้รับการฝึกชำนาญแล้ว ฝึกขั้นที่สอง คือ ใช้น้ำคำเดี่ยวแทนตัวอักษรที่ไม่มีความหมาย ขั้นที่สาม ใช้น้ำคำเดี่ยวบรรทัดละสามหรือสี่น้ำ และแบบฝึกหัดนี้จะช่วยให้เคลื่อนสายตาได้ถูกต้องและรวดเร็ว

วิลคินสัน และบราวน์ (Wilkinson and Brown. 1953 : 166) ได้เสนอแบบฝึกหัดที่เรียกว่า A Word Hunting Game ในการฝึกการเคลื่อนสายตา โดยให้ผู้ฝึกเลือกขีดเส้นน้ำคำที่เหมือนกับคำในแถวหน้า เช่น

1. Boy toy got dog boy
2. dig pig big dig pin

สาอาง หิรัญธะวินช์ (ม.ป.ป. : /1) ได้สร้างแบบฝึกหัดการเคลื่อนสายตาให้รวดเร็วและเป็นจังหวะ ใช้น้ำในการฝึกอ่านเร็ว มีลักษณะเช่นเดียวกับแบบฝึกหัดของ วิลคินสัน และบราวน์ แตต่างกันที่ผู้ฝึกต้องเขียนตัวอักษรในแถวของคำที่เหมือนกับคำที่กำหนดให้ลงในช่องว่าง เช่น

Answer	a	b	c	d
1. Whole.....Work	whole	View	due	

การจำคำ

การจำคำ หมายถึง ความสามารถในการอ่านและบอกความหมายของคำได้ถูกต้อง เมื่อเห็นคำนั้น ดีบอร์ และเดลล์แมน (DeBoer and Dellman. 1960 : 76) ได้แนะนำวิธีสร้างแบบฝึกหัด ซึ่งคล้ายกันกับวิธีการของ บอนด์ และแวกเนอร์ (Bond and Wagner. 1950 : 224) ดังนี้

1. แบบฝึกหัดเลือกคำที่เหมือนกัน เช่น
When / Where Where When Where
2. แบบฝึกหัดเลือกคำที่ถูกจากคำที่ให้มีมา 1 คู่ เช่น
I (went, want) a new ball.
3. แบบฝึกหัดให้เลือกคำมาเติมในช่องว่างให้ประโยคสมบูรณ์ เช่น
Dick _____ home after school. (walk ran hurried)
4. แบบฝึกหัดให้เลือกคำที่มีความหมายเหมือนกัน (Synonyms) หรือคล้ายกัน เช่น
Desk / chair bench table
5. แบบฝึกหัดให้เลือกคำที่ขึ้นต้น หรือลงท้ายด้วยตัวอักษรที่เหมือนกัน เช่น
Man / can pan run map
6. แบบฝึกหัดให้เลือกคำที่มีความหมายตรงข้ามกัน

เดชน์ จรุงเรืองฤทธิ์ (อ้างอิงมาจากหน่วยศึกษานิเทศก์. 2530 : 66 - 73) ให้วิธีสร้างแบบฝึกสัญญาณในการเห็น (Visual Perception) ซึ่งเป็นแบบฝึกจำคำ ดังนี้

1. แบบฝึกหัดจำตัวเลข ให้เลือกกลุ่มตัวเลขที่ซ้ำกับกลุ่มแรก ดังนี้

	1	2	3	4	5	
(00)	1234	1243	1342	1324	1234	1423
2. แบบฝึกหัดจำตัวพยัญชนะ ให้เลือกพยัญชนะที่ซ้ำกับกลุ่มแรก เช่น

	1	2	3	4	5	
(00)	กขค	กคข	คกข	ขกค	กคก	กขค
3. แบบฝึกหัดเลือกคำที่เหมือนกับคำแรก เช่น

	1	2	3	4	5	
(00)	ห้อง	ห้าง	ห้อง	ห้าว	ห้อง	ห้อง
4. แบบฝึกหัดเกี่ยวกับความหมายของคำ เช่น

(00)	ฤดู	ก. สะเอาจ	ข. ขอบังคับ
		ค. ผ้าที่นำกลิ่น	ง. ที่อยู่ของสงฆ์

5. แบบฝึกหัดเกี่ยวกับคำที่มีความหมายเกี่ยวข้องกัน ในแต่ละบรรทัดจะมีคำ คำที่มีความหมายเกี่ยวข้องกัน ส่วนอีกคำหนึ่งจะมีความหมายแตกต่างจากคำอื่นให้เลือกขีดเส้นใต้คำนั้น

การอ่านเป็นกลุ่มคำหรือวลี

เดอชองท์ (Dechant. 1970 : 624) มีความเห็นว่า การฝึกทักษะเพื่อที่จะให้อ่านได้เร็วและเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีนั้น ต้องอ่านเป็นวลีเช่นเดียวกับความเห็นของ สเปนซ์ และ เบอร์ก (Spanche and Berg. 1955 : 83) ซึ่งเห็นว่า การอ่านที่ดีต้องอ่านเป็นกลุ่มคำ เพื่อเก็บหน่วยความคิดแล้วรวมหน่วยความคิดเหล่านั้นเข้าเป็นความเข้าใจเรื่องที่อ่าน

การฝึกอ่านเป็นกลุ่มคำหรือหน่วยคำ ไรลีย์ (Riley. 1975 : 199) เห็นว่า ควรฝึกอ่านในแนวตั้ง โดยเรียงลำดับจากคำง่ายไปหาคำยาก ให้ฝึกพุ่งสายตาไปตามแนวตั้งที่ปรากฏ กลางคำ หรือกลุ่มคำนั้น เช่น

This exercise
are designed
to help you
to increase
The speed and accuracy
of your reading

สวอน แฮริส (Harris. 1956 : 425) ได้เสนอแนะหลักการและวิธีการในการอ่านเป็นวลี ดังนี้

1. วลีที่ใช้ควรเป็นคำง่าย ๆ หรือมีคำยากน้อยที่สุด
2. ครูควรแสดงตัวอย่างที่ถูกต้อง เพื่อให้นักเรียนถือเป็นแบบอย่าง
3. เพื่อสะดวกในการฝึก แบบฝึกหัดควรแบ่งวรรตอนหรือขีดเส้นใต้ เช่น

The boy / is going / to the store

4. แบบฝึกหัดอาจแยกเป็นกลุ่มคำหรือวลีให้ห่างกัน เช่น

The boy is going to the store

5. เมื่อนักเรียนเกิดความชำนาญพอสมควรแล้วให้แบบฝึกหัดที่ให้มีเครื่องหมายแยก

6. ฝึกโดยให้จับคู่วลีที่เหมือนกัน เช่น

in the house on the hose .

to the house in the house

on the house for the house

การอ่านแบบเจาะจง

สเปซ และ สเปซ (Spache and Spache. 1973 : 407 - 408) แบ่งการอ่านแบบเจาะจงออกเป็น 3 ขั้น คือ

ขั้นที่ 1 จะต้องรู้ก่อนว่าจะอ่านเพื่อค้นหาอะไรและค้นได้ที่ไหน

ขั้นที่ 2 กวาดสายตาค้นหาสิ่งที่ต้องการอย่างรวดเร็วในรายการ หนังสือพิมพ์ หรือในคอลัมน์

ขั้นที่ 3 เมื่อพบสิ่งที่ต้องการแล้ว ตรวจสอบคำตอบอย่างรอบคอบว่าถูกหรือไม่

แฮริส (Harris. 1966 : 121 - 122) แนะนำวิธีฝึกอ่านแบบเจาะจงไว้ดังนี้

การตั้งคำถามเพื่อฝึกให้ค้นหาคำตอบในอนุเจกมาตอบ

Question : When did Shakespears buy his house in Straford ?

- (a) 1985

- (b) 1956

- (c) 1957

- (d) 1611

- (e) 1616

(เรื่องของ Shakespears)

ด็บบอร์ และเดลล์แมน (Deboer and Dallman. 1974 : 165 - 166) กล่าวถึงวิธีการอ่านแบบเจาะจงรวมกับการอ่านแบบข้ามคำ (Skimming) ไว้หลายวิธี ดังนี้

1. การฝึกค้นหาสารบัญหนังสือ เพื่อหาเลขหน้าของเรื่อง
2. ฝึกค้นหาสิ่งที่ต้องการจากสารบัญกรม
3. ฝึกค้นหาคำใหม่จากหน้าหนังสือที่อ่าน
4. ฝึกค้นหารายงานข่าวเกี่ยวกับงานสังคมในหนังสือพิมพ์
5. ฝึกค้นหาตรรกะหนังสือ
6. ฝึกค้นคำในพจนานุกรม
7. ฝึกค้นหาหมายเลขโทรศัพท์ เพื่อหาเลขหมายของบุคคลคนหนึ่ง

ในการฝึกครูต้องอธิบายให้นักเรียนเข้าใจว่าจะใช้การอ่านแบบเจาะจงเมื่อใด การฝึกควรจับเวลาด้วย

การอ่านข้ามคำ

สมิท (Smith. 1970 : 243) เสนอวิธีฝึกอ่านข้ามคำไว้ดังนี้

1. ฝึกค้นหาใจความสำคัญของเรื่อง
2. ฝึกใช้คำสำคัญในการนำไปสู่ใจความสำคัญของเรื่อง
3. ฝึกกวาดสายตาในแนวตั้ง เพื่อที่จะได้ค้นหาสิ่งที่ต้องการอย่างรวดเร็ว

ในปี 1975 ไรลีย์ (Riley. 1975 : 199) ดำเนินโครงการฝึกฝนการอ่านสำหรับนักเรียนวิศวกรรมแห่งสถาบันเทคโนโลยีปทุมวันวักนั โดยใช้แบบฝึก 3 ชนิด คือ

1. ฝึกอ่านอนุเจตที่ปรากฏเฉพาะคำหรือวลีที่สำคัญ ส่วนคำที่ไม่สำคัญละไว้ โดยใช้จุดหรือเครื่องหมาย แทน
2. ฝึกอ่านอนุเจตที่ขีดเส้นใต้คำและวลีที่สำคัญ และข้ามคำที่ไม่ขีดเส้นใต้
3. ฝึกอ่านออกเสียงคำที่สำคัญ โดยครูจะอ่านเฉพาะคำที่สำคัญ ให้นักเรียนฟังก่อนแล้วอ่านออกเสียงคำสำคัญให้เร็วเท่ากับที่ครูอ่าน

เพื่อให้เข้าใจได้ชัดเจนขึ้น จะใช้ข้อความเดียวกันแสดงให้ดูทั้ง 2 แบบ วิธีเปรียบเทียบกันทั้งนี้เพราะในแบบฝึกจะใช้ทั้ง 2 วิธี

การฝึกอ่านข้ามคำแบบที่ 1

...สิ่งแวดล้อม.....สำคัญเกี่ยว.....กับ
การดำรงชีวิตของมนุษย์.....สิ่งมีชีวิต.....
การศึกษาวิชา...อิทธิพลของสิ่งแวดล้อม....
ต่อมนุษย์...สิ่งมีชีวิต...ชื่อ....นิเวศวิทยา

การฝึกอ่านข้ามคำแบบที่ 2

เนื่องจากสิ่งแวดล้อมเป็นสิ่งสำคัญอย่าง
หนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตของมนุษย์
และสิ่งมีชีวิตทั้งหลาย จึงมีการศึกษาวิชาที่ว่า
ด้วยอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่มีต่อมนุษย์ และ
สิ่งมีชีวิตอื่น ๑ วิชานี้ชื่อว่า นิเวศวิทยา

ความเข้าใจในการอ่าน

ความเข้าใจในการอ่านเป็นหัวใจสำคัญของการอ่าน เมื่อผู้อ่านมีความเข้าใจเรื่อง คือ สามารถแปลความ ตีความ และขยายความได้ก็นับว่าประสบผลสำเร็จในการอ่าน ความเข้าใจในการอ่านจะดีหรือไม่ นั้น บอนด์ และทิงเกอร์ (Bond and Tinker. 1957 : 235) ได้กล่าวว่า จะขึ้นอยู่กับความสามารถพื้นฐานดังนี้

1. การเข้าใจความหมายของคำ ถ้าเข้าใจความหมายของคำศัพท์ได้ชัดเจน ย่อมช่วยให้เข้าใจประโยคและเรื่องที่อ่านได้ดี
2. ความเข้าใจหน่วยความคิด การที่จะเข้าใจประโยคต้องอ่านเป็นหน่วยความคิดย่อย ๆ ก่อน

3. การเข้าใจประโยค คือ การเอาหน่วยความคิดมาสัมพันธ์กันจนได้ความเป็นประโยค

4. สามารถนำเอาประโยคมาสัมพันธ์กัน

5. การเข้าใจเรื่องราวต้องเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างข้อความสำคัญ ๆ ในแต่ละตอน

ความเข้าใจในการอ่านและอัตราเร็วในการอ่านนี้ ทักษะที่สามารถพัฒนาได้ด้วยการให้คำแนะนำและการฝึกหัด ซึ่งจะต้องดำเนินควบคู่กันไป สมิธ (Smith. 1970 : 3) ได้สร้างแบบฝึกหัดให้มีการฝึกอย่างต่อเนื่องคือ หาบทความแล้วตั้งคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน เพื่อทดสอบ

ความเข้าใจ โดยให้ผู้ฝึกอ่านบทความจบเวลาแล้วตอบคำถาม เสร็จแล้วคำนวณดูว่า ผู้ฝึกใช้เวลา กี่นาทีในการอ่านและตอบคำถาม

จากวิธีการฝึกต่าง ๆ นี้เมื่อทำการฝึกแล้วสิ่งที่จะทำให้ทราบพัฒนาการของการฝึกได้ คือ การประเมินผล แฮฟเนอร์ และจอลลี (Hafner and Jolly. 1972 : 4 - 6) สรุปไว้ว่า ให้ดูจากความสามารถต่อไปนี้

1. ตอบคำถามเกี่ยวกับข้อเท็จจริงและรายละเอียดต่าง ๆ ในเรื่องที่อ่านได้
2. เข้าใจคำชี้แจงหรือสามารถปฏิบัติตามคำแนะนำที่เขียนอธิบายไว้ถูกต้อง
3. จดจำและสามารถบรรยายสิ่งที่อ่านได้ ด้วยคำพูดของตนเอง
4. ลำดับเหตุการณ์ของเรื่องราวที่อ่านได้
5. แยกรายละเอียดได้ว่าตอนใดสำคัญ ตอนใดไม่สำคัญ

สามารถบอกได้ว่าตัวอย่างและคำอธิบายประกอบตัวอย่าง สัมพันธ์กับเนื้อความอย่างไร

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกการอ่าน

งานวิจัยในประเทศ

แฮร์ริงตัน (Harrington. 1971) ได้ทดลองฝึกอัตราเร็วในการอ่านกับนักเรียนในระดับ 6 จำนวน นักเรียน 275 คน ใช้บทฝึก 20 บท ช่วงเวลาการฝึก 20 วัน โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มควบคุมให้สอนอ่านบทฝึกนั้นแบบปกติ กลุ่มทดลองให้สอนอ่านโดยใช้บทฝึก 2 วิธี

กลุ่มทดลองที่ 1 ให้ฝึกอ่านข้ามคำจากบทฝึกโดยมีครูควบคุมและแนะนำวิธีการฝึก

กลุ่มทดลองที่ 2 ให้ฝึกโดยที่ในบทฝึกนั้นมีคำชี้แจงเสนอแนะวิธีฝึกให้ ผลปรากฏว่า หลังจากการฝึกทั้ง 3 กลุ่มมีความสามารถในการอ่านข้ามคำเพิ่มขึ้น และกลุ่มที่ 2 มีความสามารถในการอ่านข้ามคำมากที่สุด

แจคสัน และคณะ (Jackson and others. 1975) ได้ศึกษาองค์ประกอบบางประการของการอ่านเร็วกับนักศึกษาระดับมัธยม 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่อ่านด้วยความเร็วปานกลางซึ่งต้องอ่าน

ด้วยอัตราเร็วประมาณ 200 - 300 คำต่อนาที และกลุ่มที่อ่านเร็วมากคือประมาณ 415 - 856 คำต่อนาที โดยมีความเข้าใจในการอ่านไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 ทั้งสองกลุ่ม ผลการศึกษารูปได้ว่า ผู้ที่อ่านได้เร็ว สามารถจับใจความได้มากกว่าผู้ที่อ่านได้ช้า ไม่ว่าข้อความที่อ่านจะมีประโยคซับซ้อนเพียงใดก็ตาม

งานวิจัยในประเทศ

นิเทศน์ เสมอพิทักษ์ (2524 : 58) ได้ศึกษาประสิทธิภาพชุดการฝึกสมรรถภาพการอ่านเร็ววิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่าการฝึกอย่างต่อเนื่องทำให้ทักษะด้านการจำความหมายของคำ การเลือกความหมายที่เหมาะสม การทำความเข้าใจแนวคิดหลักของผู้เขียน ของนักเรียนได้รับการพัฒนามีผลให้สมรรถภาพการอ่านสูงขึ้น

จันทร์ภา จันทรกระจ่าง (2528 : 64) ศึกษาประสิทธิภาพในการอ่านและความสนใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการใช้แบบฝึกอ่านอย่างมีระบบกับแบบฝึกอ่านความเรียง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกอ่านอย่างมีระบบกับนักเรียนที่ได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกอ่านความเรียงมีประสิทธิภาพในการอ่านเร็วแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อรุณศรี แสงแก้ว (2530 : 84) ศึกษาความสามารถในการอ่านและเจตคติต่อการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการสอนซึ่งใช้แบบฝึกอ่านที่ใช้คำถามระดับต่าง ๆ กับการสอนตามปกติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้แบบฝึกอ่านที่ใช้คำถามระดับต่าง ๆ มีความสามารถในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ประภัสสร โพธิจักร (2532: 54) ศึกษาความก้าวหน้าของผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วิชาภาษาไทยโดยใช้แบบฝึกสำหรับการเรียนซ่อมเสริมทักษะพื้นฐานการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางแก่นนคร จังหวัดขอนแก่น ผลปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านก่อนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า แบบฝึกช่วยพัฒนา

สมรรถภาพการอ่านให้ดีขึ้น ผู้วิจัยจึงสนใจนำแบบฝึกมาประกอบการสอนอ่านเพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและสมรรถภาพการอ่านเร็วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

สมมติฐานในการวิจัย

1. ความสามารถในการอ่านระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการสอนอ่านตามปกติแตกต่างกัน
2. สมรรถภาพการอ่านเร็วระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการสอนอ่านตามปกติแตกต่างกัน
3. ความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง
4. ความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการสอนอ่านตามปกติหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง
5. สมรรถภาพการอ่านเร็วของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง
6. สมรรถภาพการอ่านเร็วของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการสอนอ่านตามปกติหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามลำดับ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. การดำเนินการทดลอง
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม

อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ ที่เรียนวิชาเลือกภาษาไทย ท 221 การอ่านและการพิจารณาหนังสือ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 จำนวน 3 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 135 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม

อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ ที่เรียนวิชาภาษาไทย ท 221 การอ่านและการพิจารณาหนังสือ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 จำนวน 80 คน ซึ่งสุ่มมาโดยวิธีการดังนี้

1. สุ่มนักเรียนมา 2 ห้องเรียน จากจำนวน 3 ห้องเรียน โดยวิธีจับฉลาก
2. จับฉลากนักเรียนทั้ง 2 ห้องเรียน เพื่อแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน

และกลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน โดย

กลุ่มทดลอง กำหนดให้ได้รับการสอน โดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมี

วิจารณ์

กลุ่มควบคุม กำหนดให้ได้รับการสอน โดยการสอนอ่านตามปกติ

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

2.1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน และวัดสมรรถภาพการอ่านเร็ว

2.2 แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

2.3 แผนการสอน

2.1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน และวัดสมรรถภาพการอ่านเร็ว มี
วิธีดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

2.1.1 ศึกษาหลักสูตรวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พุทธศักราช 2521
ที่เกี่ยวข้องกับการอ่านโดยพิจารณาจุดประสงค์การเรียนรู้ และหลักการของหลักสูตรเพื่อเป็นแนวทาง
ในการทำแบบทดสอบ

2.1.2 ศึกษาความสนใจในการอ่านของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
หนังสือจิตวิทยาการอ่านของ จวิลิษฐ์ บุญยะกาญจน (2524 : 5 - 54) และการเลือกหนังสืออ่าน
สำหรับวัยรุ่นของ วรณา บัวเกิด (2527 : 1314)

2.1.3 คัดเลือกเรื่องที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับความสนใจในการอ่านของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จากสื่อมวลชนที่เป็นสิ่งพิมพ์ เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสาร วารสาร ฯลฯ
เพื่อนำมาใช้ออกข้อสอบ

2.1.4 นำเนื้อหานั้นมาปรับระดับความยากง่ายของเนื้อหาให้เหมาะสมกับ
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามหลักของ Fry (1977 : 242 - 254) ซึ่งปรับใช้กับภาษาไทย โดย
Munsegvith (1982 - 219) วิธีปรับเรื่องให้ตรงกับความยากง่ายของระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
ได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

2.1.4.1 ถ้าเรื่องนั้นมีความยาวประมาณ 5 - 10 หน้า ให้ลุ่ม
ตัวอย่างข้อความ 3 ตอน คือ ตอนต้น ตอนกลางและตอนท้าย มาตอนละ 100 คำ หากเป็นเรื่องที่มี
ความยาวมากกว่า 10 หน้า ขึ้นไปลุ่มตัวอย่างข้อความเพิ่มขึ้นเป็น 4 - 5 ตอน ๆ ละ 100 คำ
การนับคำนั้น ชื่อเฉพาะนับเป็น 1 คำ จำนวนเลขตัวย่อนับเป็น 1 คำ และปีพ.ศ. นับเป็น 1 คำ
ด้วย

2.1.4.2 นับจำนวนประโยคใน 100 คำ หากมีเศษของจำนวนคำไม่ถึง 1 ประโยค ให้ทำเป็นจุดทศนิยมโดยเทียบกับจำนวนคำที่มีอยู่ในประโยคทั้งหมด เช่น เหลือเศษ 3 คำ แต่ในประโยคที่มีคำทั้งหมด 9 คำ ดังนั้นให้คิดเป็นเศษส่วนก่อนซึ่งได้เท่ากับ $\frac{3}{9}$ และเมื่อทำเป็นจุดทศนิยมจะได้ .33

2.1.4.3 หาค่าเฉลี่ยจำนวนประโยค โดยนำจำนวนประโยคของทั้งสามข้อความมารวมกัน แล้วหารด้วย 3 หรือ หารด้วยจำนวนข้อความที่ได้สุ่มไว้

2.1.4.4 นับจำนวนพยางค์ใน 100 คำของแต่ละข้อความ เช่น แม่บ้าน มี 2 พยางค์ วิธีนับที่สะดวกคือ นับจำนวนพยางค์ของแต่ละบรรทัด แล้วเขียนไว้ท้ายบรรทัดของทุก ๆ บรรทัด แล้วจึงนำมารวมกันภายหลัง การนับจำนวนพยางค์ให้ถือเกณฑ์ตามเสียงที่ออกในแต่ละคำ

2.1.4.5 หาค่าเฉลี่ยของจำนวนพยางค์ โดยนำจำนวนพยางค์ของทั้งสามข้อความมารวมกันและหารด้วย 3 หรือหารด้วยจำนวนข้อความ

2.1.4.6 นำ 5 ซึ่งเป็นค่าคงที่ไปบวกกับค่าเฉลี่ยของพยางค์ที่ได้ดำเนินการปรับเพื่อใช้กับกราฟของฟราย

2.1.4.7 นำค่าเฉลี่ยของจำนวนประโยค และจำนวนพยางค์ที่ปรับแล้วไปหาจุดตัดเนื้อเรื่องบนกราฟของฟราย ตัวเลขตัดกัน ณ ที่ใดนั่นคือ ระดับความยากง่ายที่ควรใช้ในที่นั้น

2.1.5 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบจากหนังสือ การเขียนข้อสอบวิชาภาษาไทย ของ จันทิมา พรหมเชตกุล (2529 : 20 - 30) และการเขียนข้อทดสอบของ ชวาล เพชรกุล (2520 : 1 - 407) แล้วนำเนื้อเรื่องที่มีความยากง่ายที่เหมาะสมในข้อ 2.1.4 มาสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 5 ตัวเลือก จำนวน 80 ข้อ โดยออกข้อสอบให้ครอบคลุมพฤติกรรมด้านความสามารถในการอ่าน

2.1.6 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ผู้ควบคุมปริญญานิพนธ์ และนำไปปรึกษาอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงของพฤติกรรมที่ต้องการวัดให้สัมพันธ์กับจำนวนข้อของแบบทดสอบ

2.1.7 นำแบบทดสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำในข้อ 2.1.6 ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบางพลีราษฎร์บำรุง อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 90 คน เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพของแบบทดสอบ

2.1.8 นำแบบทดสอบที่นักเรียนทำแล้วมาตรวจให้คะแนนโดยให้คะแนนข้อถูก 1 คะแนน ข้อที่ผิดหรือไม่ได้ทำไม่ให้เป็นคะแนน เมื่อตรวจและรวมคะแนนแล้ววิเคราะห์ค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบเป็นรายข้อ โดยใช้หลักตัดกลุ่ม 27 เปอร์เซนต์บน - ล่าง เป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ หาค่า p และ r โดยเปิดตารางสำเร็จรูปของ จุง เทห์ ฟาน (Fan. 1952 : 6 - 32) แล้วเลือกเฉพาะข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง .20 - .80 และค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ .20 ขึ้นไป

2.1.9 คัดเลือกข้อสอบที่เหลือ 50 ข้อ ให้สัดส่วนของข้อสอบกับชนิดของพฤติกรรมสัมพันธ์กัน โดยปรึกษาอาจารย์ผู้ควบคุมปริญญาโท และอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 3 คน

2.1.10 นำข้อสอบที่คัดเลือกไว้แล้วไปหาความเชื่อมั่นกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพลเจริญวิทยาคม อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ โดยใช้สูตร KR - 20 (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2531 : 30) ได้ค่าความเชื่อมั่น .9673

วิธีใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านปฏิบัติ ดังนี้

1. แจกเรื่องให้นักเรียนอ่านทีละเรื่อง ผู้คุมสอนให้สัญญาณ นักเรียนเริ่มอ่านพร้อมกัน เมื่ออ่านจบเรื่องให้แต่ละคนบันทึกเวลาที่อ่านจบบนกระดาษบันทึกเวลา
2. ผู้คุมสอบเก็บเรื่องที่อ่านคืน แล้วแจกกระดาษคำถามให้นักเรียน โดยกำหนดให้ตอบคำถามในเวลา 10 นาทีต่อเรื่อง
3. เมื่อนักเรียนตอบคำถามเสร็จ ผู้คุมเก็บกระดาษคำตอบแล้วแจกเรื่องที่ 2 ให้นักเรียนเวลาอ่านเช่นเดียวกับข้อ 1 จนครบ 4 เรื่อง
4. รวมเวลาที่หมดที่นักเรียนอ่านทั้ง 4 เรื่อง คิดเวลาเป็นนาที แล้วหารจำนวนคำถามทั้ง 4 เรื่อง ผลลัพธ์ที่ได้คือ อัตราเร็วในการอ่าน

5. คิดจำนวนคำตอบที่นักเรียนตอบถูกเป็นเปอร์เซ็นต์ นำอัตราเร็วในการอ่านคูณด้วยเปอร์เซ็นต์ที่ตอบแทนทดสอบดูหาด้วย 100 ผลลัพธ์ที่ได้ คือ สมรรถภาพการอ่านของนักเรียนแต่ละคน

2.2 แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.2.1 ศึกษาหลักสูตรวิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พุทธศักราช 2521 ที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน โดยพิจารณาจุดประสงค์การเรียนรู้ และหลักการของหลักสูตร เพื่อเป็นแนวทางในการทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

2.2.2 ศึกษาหลักการทฤษฎีและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

2.2.3 ตั้งจุดประสงค์ทั่วไปและจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกทักษะให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

2.2.4 ศึกษาลักษณะและวิธีการสร้างแบบฝึกการอ่าน

2.2.5 ศึกษาความสนใจในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จากหนังสือจิตวิทยาการอ่านของ จีวลิกันท์ บุญยะกาญจน์ (2524 : 6 - 54) และการเลือกหนังสืออ่านสำหรับวัยรุ่นของ วรณา บัวเกิด (2527 : 13 - 14)

2.2.6 สร้างแบบฝึกสมรรถภาพการอ่านตามทักษะที่ต้องการฝึก โดยยึดหลักการทางจิตวิทยา ดังที่ สุจริต เพียรชอบ (2530 : 45 - 137) ได้สรุปความคิดตามกฎการเรียนรู้ ของ Thorndike และลักษณะของแบบฝึกของ ศศิธร สุทธิแพทย์ (2517 : 72)

แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณมีทั้งหมด 6 แบบฝึก ดังในตาราง

แบบฝึก	จำนวนแบบฝึกหัด
1. แบบฝึกหัดเคลื่อนไหวสายตา	10
2. แบบฝึกหัดจำคำ	10
3. แบบฝึกหัดอ่านเป็นวลี	10
4. แบบฝึกหัดแบบเจาะจง	10
5. แบบฝึกหัดอ่านข้ามคำ	10
6. แบบฝึกหัดความเข้าใจในการอ่าน	10
	รวม 60

2.3.7 นำแบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ให้ผู้ควบคุม
 ประเมินนิพนธ์และผู้ทรงวุฒิทางด้านภาษาไทยตรวจพิจารณาความเหมาะสมด้านเนื้อหา และสำนวน
 ที่ใช้แล้วนำมาปรับปรุง แก้ไขข้อบกพร่องเพื่อนำไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ครั้งที่ 1 ทดลองกับนักเรียน 1 คน ขณะที่ทำการทดลองผู้วิจัย สังเกตและบันทึกพฤติกรรม
 ของนักเรียนแล้วถามปัญหาที่เกิดขึ้นในการฝึกและผู้วิจัย นำปัญหานั้นปรึกษาคณะกรรมการควบคุม
 ประเมินนิพนธ์แล้วนำแบบฝึกมาปรับปรุงแก้ไข

ครั้งที่ 2 ทดลองกลุ่มเล็กผู้วิจัยได้นำแบบฝึกที่ปรับปรุงแล้วจาก ครั้งที่ 1 ไปทดลองกับ
 นักเรียนจำนวน 10 คน สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนและบันทึกเวลาที่นักเรียนใช้ทำแบบฝึกหัด
 ผู้วิจัยนำข้อบกพร่องมาปรึกษาคณะกรรมการควบคุมประเมินนิพนธ์แล้วปรับปรุงแก้ไขแบบฝึก

ครั้งที่ 3 นำแบบฝึกที่ปรับปรุงแล้วจากการทดลองครั้งที่ 2 ไปทดลองกับนักเรียนจำนวน
 25 คน แล้วนำมาพิจารณาโดยใช้เกณฑ์ 80/80 คือนักเรียนร้อยละ 80 สามารถทำแบบฝึกหัดโดย
 ตอบคำถามท้ายแบบฝึกหัดได้ 80% จากนั้น นำแบบฝึกที่ไม่ถึงเกณฑ์มาปรับปรุงเพื่อนำไปทดลองใช้
 กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2.3 แผนการสอน

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

- 2.3.1 ศึกษาหลักสูตรในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พุทธศักราช 2521 โดยพิจารณาขอบข่ายเนื้อหาวิชาภาษาไทย เอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน
- 2.3.2 ศึกษาวิธีสร้างแผนการสอนและการกำหนดการสอนจากเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 2.3.3 ตั้งจุดประสงค์ทั่วไปและจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแผนการสอน
- 2.3.4 สร้างแผนการสอนสำหรับใช้ในการทดลองแบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
- 2.3.5 นำไปทดลองใช้พร้อมกับแบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไข
- 2.3.6 นำแผนการสอนที่ปรับปรุงเรียบร้อยแล้วไปใช้กับนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ

รูปแบบการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ กับการสอนอ่านตามปกติ ที่มีต่อความสามารถในการอ่านและสมรรถภาพการอ่านเร็ว โดยมีแบบแผนการวิจัยเป็นแบบ Randomized control Group - Pretest - Posttest Design (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2531 : 67) แสดงไว้ในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงแบบแผนการทดลอง

Group	Pretest	Treatment	Posttest
E (R)	T_1	X	T_2
C (R)	T_1	$\sim X$	T_2

X หมายถึง การสอนโดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

$\sim X$ หมายถึง การสอนอ่านตามปกติ

T_1 หมายถึง การทดสอบก่อนที่จะทำการทดลอง (Pretest)

T_2 หมายถึง การทดสอบหลังการทดลอง (Post test)

R หมายถึง การกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม (Random Assignment)

E หมายถึง กลุ่มทดลอง (Experimental Group)

C หมายถึง กลุ่มควบคุม (Control Group)

การดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้

1. เมื่อกำหนดกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มควบคุมแล้ว ทดสอบก่อนการเรียนกับนักเรียนทั้งสองกลุ่ม โดยใช้แบบทดสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ และแบบทดสอบสมรรถภาพการอ่านเร็วที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

2. ทำการสอนแต่ละกลุ่มโดยผู้วิจัยสอนเองใช้ระยะเวลาในการสอนเท่ากันเป็นเวลา 16 คาบ 8 สัปดาห์ ๑ ละ 2 คาบ คาบละ 50 นาที โดยสอนในชั่วโมงเรียนปกติของการเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 ดำเนินการสอนดังนี้

2.1 กลุ่มทดลอง ผู้วิจัยสอนโดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

2.2 กลุ่มควบคุม ผู้วิจัยสอนโดยการสอนอ่านตามปกติ

3. หลังการทดลองเสร็จสิ้นลงทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมให้ทำการทดสอบหลังการเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน และแบบทดสอบวัดสมรรถภาพการอ่านเร็วฉบับเดียวกันกับที่ใช้สอบก่อนการทดลอง แล้วนำมาตรวจให้คะแนน เพื่อนำคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์ข้อมูล โดยวิธีทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านระหว่างกลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลอง โดยใช้สูตร $t - \text{test Difference Score}$
2. เปรียบเทียบสมรรถภาพการอ่านเร็วระหว่างกลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลอง โดยใช้สูตร $t - \text{test Difference Score}$
3. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน ระหว่างหลังการทดลองกับก่อนการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มทดลอง โดยใช้สูตร $t - \text{test}$ แบบ Dependent Group
4. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน ระหว่างหลังการทดลองกับก่อนการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มควบคุม โดยใช้สูตร $t - \text{test}$ แบบ Dependent Group
5. เปรียบเทียบสมรรถภาพการอ่านเร็ว ระหว่างหลังการทดลองกับก่อนการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มทดลอง โดยใช้สูตร $t - \text{test}$ แบบ Dependent Group
6. เปรียบเทียบสมรรถภาพการอ่านเร็ว ระหว่างหลังการทดลองกับก่อนการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มควบคุม โดยใช้สูตร $t - \text{test}$ แบบ Dependent Group

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

- หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย จำนวน

จากสูตร KR - 20 (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2531 : 130)

สูตร

$$r_{kk} = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{S^2_x} \right\}$$

เมื่อ n แทน จำนวนข้อ

p แทน สัดส่วนของคนทำถูกในแต่ละข้อ

q แทน สัดส่วนของคนทำผิดในแต่ละข้อ

S^2_x แทน ความแปรปรวนของคะแนนทั้งหมด

2. สถิติพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่

2.1 ค่าเฉลี่ยของคะแนน จำนวนจากสูตร

สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนน

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

2.2 ความแปรปรวนของคะแนน คำนวณจากสูตร

สูตร

$$S^2 = \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N - 1)}$$

เมื่อ S^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนน

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนน

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ได้แก่

3.1 ทดสอบค่าเฉลี่ยระหว่างค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนและหลังการทดลองของกลุ่ม

ทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้สูตร t - test แบบ Dependent คำนวณจากสูตร (พวงรัตน์

ทวีรัตน์. 2531 : 176)

สูตร

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N - 1}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าที่ใช้พิจารณาใน t - distribution

D แทน ความแตกต่างของคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนการเรียนกับ
หลังการเรียนของกลุ่มทดลอง

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

ΣD แทน ผลรวมของความแตกต่างจากการเปรียบเทียบกันเป็นบุคคล

ระหว่างคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนการเรียนกับหลังการเรียน

3.2 ทดสอบค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองโดยใช้สูตร t - test

แบบ Difference score (Scott. 1962 : 264) ซึ่งมีสูตรดังนี้

สูตร

$$t = \frac{MD_1 - MD_2}{S_{MD_1 - MD_2}}$$

$$\text{และ } S_{MD_1 - MD_2} = \sqrt{\frac{S_D^2}{n_1} + \frac{S_D^2}{n_2}} ; df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ t แทน ค่าที่ใช้พิจารณา t - distribution

MD_1 แทน คะแนนเฉลี่ยของความแตกต่างระหว่างการทดสอบ หลังการเรียน
กับก่อนการเรียนของกลุ่มทดลอง

MD_2 แทน คะแนนเฉลี่ยของความแตกต่างระหว่างการทดลองหลังการเรียนรู้
กับก่อนการเรียนรู้ของกลุ่มควบคุม

S^2_D แทน ความแปรปรวนของคะแนนความแตกต่างระหว่างการทดสอบหลัง
การเรียนรู้ก่อนการเรียนรู้ของกลุ่มทดลอง

$$S^2_D = \frac{\sum (D_1 - MD_1)^2 + \sum (D_2 - MD_2)^2}{n_1 + n_2 - 2}$$

เมื่อ D_1 แทน ความแตกต่างของคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนการเรียนรู้
กับหลังการเรียนรู้ของกลุ่มทดลอง

เมื่อ D_2 แทน ความแตกต่างของคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนการเรียนรู้
กับหลังการเรียนรู้ของกลุ่มควบคุม

n_1 แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มทดลอง

n_2 แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มควบคุม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันดังนี้

N	หมายถึง	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	หมายถึง	คะแนนเฉลี่ย
$\bar{X}_{T_1}$	หมายถึง	คะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลอง
$\bar{X}_{T_2}$	หมายถึง	คะแนนเฉลี่ยหลังการทดลอง
ΣD	หมายถึง	ผลรวมของความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
MD	หมายถึง	คะแนนเฉลี่ยของความแตกต่างระหว่างการทดสอบ หลังการทดลองกับก่อนการทดลอง
$S_{MD_1-MD_2}$	หมายถึง	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของผลต่างระหว่างการทดสอบ หลังการทดลองกับก่อนการทดลอง ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
t	หมายถึง	ค่าที่ใช้พิจารณาใน t - distribution
df	หมายถึง	ขั้นของความเป็นอิสระ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้เสนอตามลำดับจุดมุ่งหมายดังนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีแบบฝึก
สมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณกับการสอนอ่านตามปกติ

ผู้วิจัยได้หาคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการอ่านของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม แล้วนำมาเปรียบเทียบกันโดยใช้วิธีทางสถิติ t - test แบบ Difference Score ได้ผล ดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านระหว่างกลุ่มทดลอง กับกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}_{T_1}$	$\bar{X}_{T_2}$	MD	$S_{MD_1-MD_2}$	t
กลุ่มทดลอง	40	20.55	28.02	7.47		
					.39	9.463**
กลุ่มควบคุม	40	19.35	23.14	3.77		

$t (.01, 78) = 2.390$ ** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 3 แสดงว่านักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม มีความสามารถในการอ่านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณกับนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านตามปกติ มีความสามารถในการอ่านแตกต่างกันซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2. เปรียบเทียบสมรรถภาพการอ่านเร็วของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการสอนอ่านตามปกติ

ผู้วิจัยได้หาคะแนนเฉลี่ยสมรรถภาพการอ่านเร็ว ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แล้วนำมาเปรียบเทียบกันโดยใช้วิธีการทางสถิติ t - test แบบ Difference Score ได้ผล ดังแสดงในตาราง 4

ตาราง 4 แสดงผลการเปรียบเทียบสมรรถภาพการอ่านเร็วระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}_{T_1}$	$\bar{X}_{T_2}$	MD	$S_{MD_1-MD_2}$	t
กลุ่มทดลอง	40	63.77	103.32	39.55		
					6.13	3.262**
กลุ่มควบคุม	40	57.67	77.22	19.55		

t (.01, 78) = 2.390

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 แสดงว่ากลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณกับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนอ่านตามปกติ มีสมรรถภาพการอ่านเร็วแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณกับนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านตามปกติ มีสมรรถภาพการอ่านเร็วแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

3. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน ระหว่างก่อนการทดลองกับหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ผู้วิจัยได้หาคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการอ่านก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แล้วนำค่าเฉลี่ยก่อนและหลังการทดลองของแต่ละกลุ่ม มาเปรียบเทียบกันโดยใช้วิธีการทางสถิติ t - test แบบ Dependent ได้ผลดังแสดงในตาราง 5

ตาราง 5 แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านระหว่างก่อนการทดลองกับหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}_{T_1}$	$\bar{X}_{T_2}$	ΣD	ΣD^2	t
กลุ่มทดลอง	40	20.55	28.02	299	2363	26.100**
กลุ่มควบคุม	40	19.35	23.14	151	675	14.553**

t (.01, 39) = 2.423

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 5 แสดงว่า ความสามารถในการอ่านหลังการทดลองของทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านตามปกติ หลังการทดลองมีความสามารถในการอ่านสูงกว่าก่อนการทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

4. เปรียบเทียบสมรรถภาพการอ่านเร็ว ระหว่างก่อนการทดลอง กับหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ผู้วิจัยได้หาค่าเฉลี่ยสมรรถภาพการอ่านเร็ว ก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แล้วนำค่าเฉลี่ยก่อนและหลังการทดลองของแต่ละกลุ่ม มาเปรียบเทียบกันโดยใช้วิธีทางสถิติ t - test แบบ Dependent ได้ผลดังแสดงในตาราง 6

ตาราง 6 แสดงผลการเปรียบเทียบสมรรถภาพการอ่านเร็วระหว่างก่อนการทดลองกับหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}_{T_1}$	$\bar{X}_{T_2}$	ΣD	ΣD^2	t
กลุ่มทดลอง	40	63.67	103.32	1582	69452	18.828 ^{**}
กลุ่มควบคุม	40	57.50	77.22	782	11294	17.243 ^{**}

$t(.01, 39) = 2.423$

^{**} หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 6 แสดงว่า สมรรถภาพการอ่านเร็วหลังการทดลองของทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านตามปกติ หลังการทดลองมีความสมรรถภาพการอ่านเร็วสูงกว่าก่อนการทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและสมรรถภาพการอ่านเร็วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่สอนโดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ กับการสอนอ่านตามปกติ สรุปผลการศึกษาค้นคว้าได้ดังนี้

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่ได้รับการสอน โดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณกับการสอนอ่านตามปกติ
2. เพื่อเปรียบเทียบสมรรถภาพการอ่านเร็วของนักเรียนที่ได้รับการสอน โดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณกับการสอนอ่านตามปกติ
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน ระหว่างก่อนการทดลองกับหลังการทดลองของนักเรียนที่ได้รับการสอน โดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
4. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน ระหว่างก่อนการทดลอง กับหลังการทดลองของนักเรียนที่ได้รับการสอน โดยการสอนอ่านตามปกติ
5. เพื่อเปรียบเทียบสมรรถภาพการอ่านเร็ว ระหว่างก่อนการทดลองกับหลังการทดลองของนักเรียนที่ได้รับการสอน โดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
6. เพื่อเปรียบเทียบสมรรถภาพการอ่านเร็ว ระหว่างก่อนการทดลองกับหลังการทดลองของนักเรียนที่ได้รับการสอน โดยการสอนอ่านตามปกติ

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. ความสามารถในการอ่านระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการสอนอ่านตามปกติแตกต่างกัน
2. สมรรถภาพการอ่านเร็วระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการสอนอ่านตามปกติแตกต่างกัน
3. ความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง
4. ความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการสอนอ่านตามปกติหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง
5. สมรรถภาพการอ่านเร็วของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง
6. สมรรถภาพการอ่านเร็วของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการสอนอ่านตามปกติหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ ที่เรียนวิชาเลือกภาษาไทย ท 221 การอ่านและการพิจารณาหนังสือ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 จำนวน 3 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 135 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ ที่เรียนวิชาภาษาไทย ท 221 การอ่านและการพิจารณาหนังสือ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 จำนวน 80 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 40 คน กลุ่มควบคุม 40 คน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน และวัดสมรรถภาพการอ่านเร็ว
2. แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
3. แผนการสอน

4. วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

4.1 ก่อนการทดลอง ให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน และวัดสมรรถภาพการอ่านเร็ว ทั้งกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

4.2 ดำเนินการทดลอง โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนนักเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้เนื้อหาเดียวกันในระยะเวลา 16 คาบ กลุ่มทดลองดำเนินการสอนตามแผนการสอนอ่าน โดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านตามปกติ

4.3 ทดสอบหลังการทดลอง ให้นักเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทดสอบหลังการทดลอง โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและวัดสมรรถภาพการอ่านเร็วชุดเดียวกันกับการทดสอบก่อนการทดลอง

4.4 นำคะแนนความสามารถในการอ่านและสมรรถภาพการอ่านเร็วมาวิเคราะห์ โดยวิธีการทางสถิติ

วิเคราะห์ข้อมูล

หลังการทดลองแล้ว ผู้วิจัยนำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามลำดับดังนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านระหว่างกลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลอง โดยใช้สูตร t - test แบบ Difference Score

2. เปรียบเทียบสมรรถภาพการอ่านเร็วระหว่างกลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลอง โดยใช้ t - test แบบ Difference Score

3. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน ระหว่างหลังการทดลองกับก่อนการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มทดลอง โดยใช้ t - test แบบ Dependent Group

4. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน ระหว่างหลังการทดลองกับก่อนการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มควบคุม โดยใช้ t - test แบบ Dependent Group

5. เปรียบเทียบสมรรถภาพการอ่านเร็ว ระหว่างหลังการทดลองกับก่อนการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มควบคุม โดยใช้ t - test แบบ Dependent Group

6. เปรียบเทียบสมรรถภาพการอ่านเร็ว ระหว่างหลังการทดลองกับก่อนการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มควบคุม โดยใช้ t - test แบบ Dependent Group

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ กับ นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการสอนอ่านตามปกติ มีความสามารถในการอ่านแตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ กับ นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการสอนอ่านตามปกติ มีสมรรถภาพการอ่านเร็วแตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. หลังจากได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ นักเรียน มีความสามารถในการอ่านสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. หลังจากได้รับการสอนโดยการสอนอ่านตามปกติ นักเรียนมีความสามารถในการอ่าน สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. หลังจากได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ นักเรียน มีสมรรถภาพการอ่านเร็ว สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

6. หลังจากได้รับการสอนโดยการสอนอ่านตามปกติ นักเรียนมีสมรรถภาพการอ่านเร็ว สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า

เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและสมรรถภาพการอ่านเร็วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ กับการสอนอ่านตามปกติ ได้ผลการวิจัยดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ความสามารถในการอ่าน

1.1 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่ได้รับการสอน โดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณกับการสอนอ่านตามปกติ เพื่อตรวจสอบสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่า ความสามารถในการอ่านระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการสอนอ่านตามปกติแตกต่างกัน

ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการใช้นแบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณกับการสอนอ่านตามปกติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

จากผลการวิจัยแสดงว่าการให้นักเรียนได้รับการสอนโดยใช้ แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ส่งผลต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สูงกว่าการให้นักเรียนได้รับการสอนอ่านตามปกติ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อรุณศรี แสงแก้ว (2530 : 84) ที่ศึกษาวิธีการสอนอ่านโดยแบบฝึกอ่านที่ใช้คำถามระดับต่าง ๆ กับการสอนอ่านตามปกติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้แบบฝึกอ่านที่ใช้คำถามระดับต่าง ๆ มีความสามารถในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการอ่านตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของสนธิ ตั้งทวี (2526 : 43) ที่ได้ศึกษาผลการใช้และไม่ใช้บทเสริมทักษะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่านักเรียนที่ใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะการอ่านจะช่วยให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการอ่านเพิ่มขึ้นมากกว่านักเรียนที่เรียนโดยไม่ใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่าน

1.2 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านระหว่างก่อนการทดลองกับหลังการทดลองของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ และการสอนอ่าน

ตามปกติ เพื่อตรวจสอบสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ว่า ความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง และข้อที่ 4 ที่ว่า ความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ กับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการสอนอ่านตามปกติหลังการทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลอง

ผลการวิจัยปรากฏว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมี วิจารณญาณกับการสอนโดยการสอนอ่านตามปกติ มีความสามารถในการอ่านหลังการทดลองสูงกว่า ก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สำหรับผลการวิจัยเรื่องความสามารถในการอ่าน แสดงให้เห็นว่าการสอนโดยใช้แบบฝึก สมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและการสอนอ่านตามปกติ ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านสูงขึ้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการสอนนั้นไม่ว่าจะใช้วิธีสอนแบบใด ก็ย่อมทำให้นักเรียนได้ พัฒนาทักษะเพิ่มขึ้นทั้งนั้น นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการสอนอ่านตามปกติ ถึงแม้ว่าจะมิได้ฝึกอ่าน ตามลำดับความยากง่ายและไม่ได้ฝึกตอบคำถามเพื่อฝึกความเข้าใจในการอ่าน แต่ถ้าครูคอยชี้แนะ และคอยป้อนคำถามให้นักเรียน ก็สามารถช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านสูงขึ้นได้ เช่นเดียวกัน

นอกจากนี้สิ่งที่สังเกตได้ระหว่างการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้ แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณให้ความสนใจในเรื่องที่กำหนดให้อ่านและยังรู้จัก แสดงความคิดเห็นได้ดีกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการสอนอ่านตามปกติ โดยเห็นได้จาก พฤติกรรมในขณะที่ทำแบบฝึก ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ นอกจากจะช่วยให้นักเรียนก้าวหน้าในการอ่านแล้ว ยังช่วยในการส่งเสริมความกล้าแสดง ความ คิดเห็นและสร้างความกระตือรือร้นในการอ่านให้แก่เด็กนักเรียนอีกด้วย

ตอนที่ 2 สมรรถภาพการอ่านเร็ว

2.1 เปรียบเทียบสมรรถภาพการอ่านเร็วของนักเรียนที่ได้รับการสอน โดยใช้ แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณกับการสอนอ่านตามปกติ ตามสมมติฐานข้อที่ 2 สมรรถภาพการอ่านเร็วระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมี

วิจารณ์งานกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการสอนอ่านตามปกติแตกต่างกัน

ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณ์งานกับการสอนอ่านตามปกติมีสมรรถภาพการอ่านเร็ว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ผลงานวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ นิทัศน์ เสมอพิทักษ์ (2524 : 58) ที่ได้ศึกษาประสิทธิภาพชุดการฝึกสมรรถภาพการอ่านเร็ววิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และพบว่าการฝึกอย่างต่อเนื่องทำให้ทักษะด้านต่าง ๆ ของนักเรียนได้รับการพัฒนา ส่งผลให้สมรรถภาพการอ่านเร็วสูงขึ้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของจันทร์ภา จันทรกระจ่าง (2528 : 64) ที่ได้ศึกษาประสิทธิภาพในการอ่านและความสนใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการฝึกแบบฝึกอ่านอย่างมีระบบกับแบบฝึกอ่านความเรียง ผลปรากฏว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกอ่านอย่างมีระบบกับนักเรียนที่ได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกอ่านความเรียงมีประสิทธิภาพในการอ่านเร็ว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการวิจัยเรื่องสมรรถภาพการอ่านเร็วครั้งนี้ และงานวิจัยของผู้อื่นที่กล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นว่าการสอนโดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณ์งาน ส่งผลให้นักเรียนมีสมรรถภาพการอ่านเร็วสูงขึ้น ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากว่าแบบฝึกที่ใช้ศึกษาได้จัดทำอย่างมีลำดับขั้นตอน จากง่ายไปหายาก เริ่มจากฝึกทักษะเบื้องต้น จนถึงการฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณ์งาน ซึ่งทำให้นักเรียนได้ฝึกใช้สายตาจับเวลาในการอ่าน ฝึกลักษณะนิสัยที่ดีในการอ่านและมีการฝึกอย่างต่อเนื่อง คือฝึกทุกสัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ ทั้งหมดนี้ทำให้ทักษะด้านต่าง ๆ ในการอ่านได้รับการพัฒนา เป็นผลให้สมรรถภาพการอ่านเร็วของผู้ฝึกเพิ่มขึ้น

2.2 เปรียบเทียบสมรรถภาพการอ่านเร็วระหว่างก่อนการทดลองของนักเรียนที่ได้รับการสอน โดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณ์งานกับการสอนอ่านตามปกติ ตามสมมติฐานข้อที่ 5 ที่ว่าสมรรถภาพการอ่านเร็วระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณ์งานหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองและข้อที่ 6 ที่ว่าสมรรถภาพการอ่านเร็วของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณ์งานกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการสอนอ่านตามปกติหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมี
 วิจารณ์ฐานกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการสอนอ่านตามปกติมีสมรรถภาพการอ่านเร็ว หลังการ
 ทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

จากผลการวิจัยเรื่องสมรรถภาพการอ่านเร็ว พบว่าทั้งการสอนอ่านโดยใช้แบบฝึกและ
 การสอนอ่านตามปกติ ทำให้นักเรียนมีสมรรถภาพการอ่านเร็วสูงขึ้นทั้งนี้อาจเป็นเพราะการสอน
 อ่านตามปกติ แม้จะมีได้ฝึกอ่านด้วยแบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณ์ฐานแต่ได้รับการแนะนำ
 ใกล้ชิดจากครูผู้สอนและมีกิจกรรมในการฝึกอ่าน ทำให้นักเรียนมีสมรรถภาพการอ่านเร็วเพิ่มขึ้น
 ดังคำกล่าวของ สดุดีพันธุ์ หวังสุริยะ (2530 : 60) ที่ว่า การที่ผู้สอนได้พยายามช่วยเหลือ
 นักเรียนอย่างใกล้ชิดโดยการแนะนำวิธีการอ่านที่ถูกต้อง และการให้นักเรียนอ่านอย่างต่อเนื่อง
 คือฝึกอ่านทุกวัน วันละ 1 คาบ จะทำให้ทักษะด้านต่าง ๆ ในการอ่านได้รับการพัฒนาทั้งความเข้าใจ
 ในการอ่านและสมรรถภาพการอ่านเร็ว ส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านเร็วเพิ่มขึ้นทั้ง
 2 กลุ่ม

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการสร้างแบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณ์ฐาน เพื่อใช้สอนนักเรียน
 ในระดับชั้นอื่น เพราะการอ่านในระดับมัธยมศึกษายังได้รับการฝึกฝนน้อย และในการฝึกควรฝึก
 อย่างสม่ำเสมอ เพื่อสังเกตพัฒนาการของนักเรียน
2. ควรเพิ่มเวลาในการทำวิจัย เป็น 1 ภาคเรียน เพื่อศึกษาความสามารถในการอ่าน
 ระยะยาวและเวลาในการปฏิบัติกิจกรรมของทั้งสองกลุ่มควรจะเท่ากัน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กมล การกุศล. ทักษะและความรู้ทางภาษา. ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิชญโลก, 2528.

ก่อ สวัสดิพานิชย์. "โครงการรณรงค์ เพื่อการรู้หนังสือแห่งชาติ," การศึกษานอกโรงเรียน.
22 สิงหาคม - กันยายน 2528, หน้า 10 - 13.

/กระทรวงศึกษาธิการ. หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521. กรุงเทพมหานคร :
คุรุสภาลาดพร้าว, 2524.

✓ จันทรา จันกระจ่าง. การเปรียบเทียบประสิทธิภาพในการอ่านและความสนใจในการอ่าน
ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้แบบฝึกอ่านอย่างมีระบบกับ
แบบฝึกอ่านความเรียง. ปริณวนาพันธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528. อัดสำเนา.

จันทิมา พรหมโชติกุล. การเขียนข้อสอบวิชาภาษาไทย. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
อักษรเจริญทัศน์, 2529.

/ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน์. จิตวิทยาการอ่าน. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2524.

ฉวีวรรณ สิทธิปาน. การสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหิรัญวิทยาลย์. วิทยานพันธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์, 2526. อัดสำเนา.

ชลธิรา กลัดอยู่. การใช้ภาษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์เคล็ดไทย, 2520.

/ชวาล แพริตกุล. เทคนิคการวัดผล. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช, 2522.

_____. เทคนิคการเขียนข้อสอบ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2520.

✓ ขุติมา สัจจามนต์. "มาแข่งขันอ่านหนังสือกันเถอะ," คุรุปริทัศน์. 5 มีนาคม 2523
หน้า 58 - 61.

เชาว์นิ เกิดเพทางค์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านอย่างมีวิจารณญาณโดยใช้แบบฝึก
กับไม่ใช้แบบฝึกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 วิทยานพันธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524. อัดสำเนา.

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. คู่มือครูประโยคมัธยมศึกษาตอนต้นวิชาภาษาไทย. กรมวิชาการ
กระทรวงศึกษาธิการ, 2514.

/ ผนอมวงศ์ ล้ายอดมรรคผล. "อ่านเพื่อเรียนต้องเรียนการอ่าน," คู่มือแนะวิธีการเรียน.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2526.

ธนรัชต์ ศิริสวัสดิ์. ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเร็วในการอ่านความเข้าใจและสัมฤทธิ์ผลใน
การเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานคร.

วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524. อัดสำเนา.

ธัชชัย ธนทอง. การศึกษาอัตราเร็วในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
จังหวัดอุบลราชธานี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์,
2531. อัดสำเนา.

/ นิตยา ฤทธิ์โยธี. "การทำและการใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะ," เอกสารเผยแพร่ความรู้ทาง
การสอนภาษาไทย. กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู, 2520.

นิภา ชวนะพานิช. การสร้างแบบฝึกหัดภาษาไทยเรื่องสระเสียงยาว. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518.

/ บัณลือ พดกษะวัน. "ข้อสังเกตบางประการเกี่ยวกับการสอนอ่าน," ประชาศึกษา.
8 พฤษภาคม 2529. หน้า 4 - 11.

ประเพ็ญ มหาจันทร์. การสอนอ่านเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2530.

ประกาศรี สิห์อำไพ. วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช, 2524.

ปริศนา พุทธสุวรรณ. การศึกษาสัมฤทธิ์ผลการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 5 โรงเรียนวัดหนองจอก กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2527. อัดสำเนา.

ปริญดา จันทโรจณ์. การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการอ่านภาษาไทยโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะ
ไม่ใช้แบบฝึกเสริมทักษะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกช่างก่อนสร้าง วิทยาลัย
เทคโนโลยี และอาชีวศึกษาวิทยาเขตเทคโนโลยีนครปฐม. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2522. อัดสำเนา.

ผกาศรี เย็นบุตร. ทักษะและความรู้ทางภาษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาไทยและภาค
ตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน, 2526.

- พรณี ช. เจนจิต. สารัตถะทางจิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษา
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2522.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. วิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบ
ทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.
- ไพฑูรย์ ธรรมแสง. "การอ่านเร็วเพื่อความเข้าใจ," วิทยาสาร. 29 กรกฎาคม 2529.
หน้า 59 - 64.
- ภาณี อัครโสภณ. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านเริ่มต้นความก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะ
เริ่มต้นความในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์, 2523. อุดลำนเา.
- ยุพา ยิ้มพงษ์. การสร้างแบบฝึกการเขียนคำที่ใช้อักษรควบ ร ล และ ว สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4.
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2522. อุดลำนเา.
- ยุพิน เพชรดี. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านเร็วของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4.
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524.
- รัชณี ศรีไพวรรณ. "แบบฝึกทักษะวิชาภาษาไทย สำหรับเด็กแรกเรียน," คู่มือครู : แนวคิดและ
ทักษะบางประการเกี่ยวกับกลุ่สอายการสอนเด็กเริ่มเรียนที่พูดสอภาษา.
นครราชสีมา : สำนักงานศึกษาธิการเขต 11, 2517.
- ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพุทธศักราช 2525. กรุงเทพฯ :
อักษรเจริญทัศน์, 2525.
- วรรณมา บัวเกิด. "การเลือกหนังสืออ่านสำหรับวัยรุ่น," เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 5.
การอ่านหน่วยที่ 11 - 15. กรุงเทพฯ : สำนักงานวิชาการศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัย
ธรรมาธิราช, 2527.
- วราภรณ์ คล้ายกมล. การศึกษาผลของโปรแกรมการเน้นอัตราเร็วในการอ่านจับใจความของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองฉางวิทยา จังหวัดอุทัยธานี. วิทยานิพนธ์
ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2527. อุดลำนเา.
- วสุณี รักษาจันทร์. การอ่านและพิจารณาหนังสือ. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2531.
- วิชาการ, กรม. คู่มือครูภาษาไทย การอ่านและพิจารณาหนังสือ ท 221 ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น,
2524.

วิพุธ โสภวงศ์. "ความนำของการฝึกการอ่านเร็วเพื่อเพิ่มอัตราเร็ว หน่วยที่ 15,"

เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 5 การอ่านหน่วยที่ 11 - 15. กรุงเทพฯ :

สำนักงานวิชากรมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, บริษัทประชาชนจำกัด, 2527.

/ วิจิตรา แสงพลสิทธิ์, ธวัช บุญโสมก, ไพฑูรย์ แสงธรรม และชำนาญ รอดเห็ดร้าย.

การอ่านภาษาไทย (ไทยเอง). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2522.

/ ศศิธร สุทธิแพทย์. แบบฝึกหัดสำหรับสอนเรื่องวลีในภาษาไทยระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา.

วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517.

/ ศิริพร ลิมตระกูล. การอ่านในใจ. จันทร์เกษม. 174 กันยายน - ตุลาคม 2526.

หน้า 21.

/ ศุภวรรณ เล็กวิไล. การสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชุมชนแสงชนูทิศ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย

เกษตรศาสตร์, 2526. อัดสำเนา.

ศึกษาธิการ, กระทรวง กรมสามัญศึกษา. เอกสารการสัมมนาทางวิชาการลำดับที่ 2/2529.

กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2529.

/ ศึกษาธิการ, กระทรวง. หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521. กรุงเทพฯ :

โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2522.

/ สมถวิล วิเศษสมบัติ. วิธีสอนภาษาไทย มัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : อักษรบัณฑิต, 2525.

/ สดุดีพันธ์ หวังสุริยะ. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย ความสามารถในการ

อ่านเร็วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยบทเรียนที่มีบทสรุปก่อน บทสรุปหลัง และ

ไม่มีบทสรุป. ปรินิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.

สนม

สนม ครูทเมือง. การสอนภาษาไทย. เอกสารประกอบการสอน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

พิษณุโลก, 2523.

สนิท ตั้งทวี. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยโดยการอ่านและเข้าใจบทเสริมทักษะ

ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 วิทยาลัยเทคนิคมหาสารคาม. ปรินิพนธ์ กศ.ม.

กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526. อัดสำเนา.

_____ . ศิลปะการสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2531.

สนิท ตั้งทวี. การใช้ภาษาเชิงปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : โอ.เอส.พรินต์ติ้งเฮาส์, 2529.

สารนิ รัตนสุวรรณ. ความสัมพันธ์ของอัตราเร็วกับความเข้าใจการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาเขตการศึกษา 7. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2530. อัดสำเนา.

สำเนา กองทอง. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเร็วในการอ่านกับอัตราเร็วในการคิดวิจารณ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2531. อัดสำเนา.

สุจริต เพียรชอบ. การพัฒนาการสอนภาษาไทย. ภาควิชามัธยมศึกษาคณะครุศาสตร์. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.

✓ สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทวัชรพรย์. วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2526.

✓ สุนันทา มั่นเศกวิทย์. การวิเคราะห์ความสามารถในการอ่านของนักเรียนมัธยม, หน่วยที่ 3 เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย การอ่านหน่วยที่ 11 - 15. กรุงเทพฯ : สำนักงานวิชาการศึกษาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, บริษัท ประชาชนจำกัด, 2527.

สุปรียา มาลากาณจน์. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านอย่างเข้าใจวิจารณ์ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกการอ่านอย่างเข้าใจวิจารณ์ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูง วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2523. อัดสำเนา.

สุพงษ์ ^{กษม} จันทาง. ครูจะส่งเสริมการอ่านของเด็กได้อย่างไร. มิตรครู. 28 พฤษภาคม 2529. หน้า 45.

เสาวลักษณ์ะ รัตนวิรัช. เอกสารเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านกับกระบวนการความคิด. กรุงเทพฯ : 2528.

✓ สมาน แสงมะลิ. การอ่านกับการพัฒนาชาติในการสัมมนาระดับชาติว่าด้วยการรณรงค์เพื่อการอ่าน. เมื่อวันที่ 23 กรกฎาคม. 2528, 18 หน้า.

สมถวิล วิเศษสมบัติ. วิธีสอนภาษาไทยมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : อักษรบัณฑิต, 2528.

- สมเชาว์ ชาดินถคม. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านระดับวิเคราะห์วิจารณ์ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาล. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2527. อัดสำเนา.
- สมนึก พวงกลิ่น. การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและ
สมรรถภาพการอ่านเร็วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยวิธีสืบสวนสอบสวน.
ปริญญาโท ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.
อัดสำเนา.
- สมบัติ มหารศ. เอกสารการสอนภาษาไทยโรงเรียนประถมศึกษา. ภาควิชาหลักสูตรและ
การสอน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม, 2523.
- สมพร มั่นตะสูตร. การสอนภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร : พีระพธนา, 2525.
- สมศรี บำบัด. ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเร็วในการอ่านในใจกับอัตราเร็วการเรียนรู้จากความ
จำวรรณกรรมร้อยแก้วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในจังหวัดแพร่. วิทยานิพนธ์
ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2531. อัดสำเนา.
- สะอาด บุญยงค์. ผลการเน้นอัตราเร็วในการอ่านเพื่อจับใจความวิชาภาษาไทยของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมสาธิต รามคำแหง. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528. อัดสำเนา.
- เสาวมัญศึกษา, กรม. เอกสารสัมมนาทางวิชาการเรื่องการสอนภาษาไทยให้มีคุณภาพและ
ธำรงคุณค่าภาษาไทย. กรุงเทพฯ : ศูนย์สาธิตพร้าว, 2529.
- อรุณศรี แสงแก้ว. การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและเจตคติต่อการอ่านของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้แบบฝึกการอ่านที่มีคำถามระดับต่าง ๆ. ปริญญาโท
กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.
- อ้อยทิพย์ รุจิเรบ. ความสามารถในการอ่านระดับวิจารณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์, 2524. อัดสำเนา.

- Billows, E.L. The Techniques of Language Teaching. London : Longman, Green and Company, Ltd, 1962.
- Blomm, B.S. Taxonomy of Education Objectives Handbook I. Cognitive Domain. New York : David McKey, 1956.
- Bond, Guy L. and Miles A. Tinker. Reading Difficulties, Their Diagnosis and Correction. New York, Appleton - Century - Crofts, 1975.
- Braam, L. Developing and measuring flexibility in reading. Reading Teacher. 16 : 247 - 254., 1963.
- Burmeister, Loe E. Reading Strategies for Secondary School Teachers. Massachusetts : Addison - Wesley Publishing Co., Inc, 1974.
- Butts, David. The Teaching of Science A Self Directed Playing Guide. New York ; Harper X Row Publisher, 1974.
- Dallman, M., R.I. Roger, Y.C. Chan and J.D. John. The Teaching of Reading. New York : Holt, Rinehart and Winston, 1974.
- Davidson, Jane L. The Relationship between Teachers' Questions and Pupils' Responses During a Directed Reading Activity and Directed Reading Thinking, Activity. Dissertation Abstracts International. 31(11) : 6273 - 6274 - A, June, 1971.
- Dechant, Emerald V. Improving the Teaching of Reading. New Jersey Prentice - Hall of India Private Limited, 1969.
- _____. Reading Improvement in the Secondary School. Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice - Hall, Inc, 1973.
- ✓ Dowson, Mildred Agnes. Funuamental of Basic Reading Instruction. New York, Language, Green and Co., Inc., 1959.
- Durr. Reading instruction, dimensions and issues. New York, Houghton Mifflin, 1967.
- Dunkin, Michael J., Bruce J. Biddle. The Study of Teaching. Holt, Rinehart and Winston Inc., New York, 1974.
- Elmo, Shearer James A. Comparison of Individualized and Group Oriented Reading Methods Related to Critical Thinking. Dussertation Abstracts International. 40(7) : 3971 - A, 1981.
- Fan, Chung Teh. Item Analysis Table. New Jersey, Education Testing Service, Princeton, 1952, 32 p.
- Pitzpatrick, Elaine Maric. "Development and Evaluation of Skimming Techniques for Tezching Flexibility in Reading to High Schools, Students," Dissertation Abstracts International, 31 : 2789 - A, December, 1970.

- / Fry, E. "Fry's Readability graph : Clarification, validity and extension to level 17". Journal of Reading. 17 (December 1977) 242 - 254, 1977.
- Hafner, Lawrence E. and Hayden B. Jolly. Patterns of Teaching of Reading in the Elementary School. New York : Macmillan Company, 1972.
- / Harris, L.A. and C.B. Smith. Reading Instruction. New York : Holt, Rinehart and Winston, 1976.
- Hallman, Arthur W. Principle and Practices of Teaching Reading. Ohio : A bell and Howell, Columbus, Charles. Merrill Publishing Company, 1967.
- Jackson, Mark D. and James L. McClelland Sensory and Cognitive Determininants of Reading Speed Journal of Verbal Learning and Verbal Behavior. 14 December, 1975.
- Melnik, Amella and John Merritt. Reading : Today and Tomorrow. London : University of London Press Ltd, 1972.
- Miller, Lyle L. Increase Reading Efficiency. New York, Henry Holt and Company, Inc., 1956.
- _____. Increasing Reading Efficiency. (Third Edition) Holt, Rinehart and Winston, Inc., New York, 1970.
- _____. Willa H. The First R. Elementary Reading Tody. New York : Holt, Rinehart and Winston, 1972.
- Mesley, Midred Yongue "Differents between Disadvantaged and Nonadvantaged Six Grade Students in the Ability to Delect Certain Types Of Reading Fallacies," Dissertation Abstracts Internatlonl, : 3427 - A December, 1978.
- / Munsegvith, S. A descriptive Study in the use of Folktales as a Supplement to A developmental Reading Program for Non - Thai - Speaking children in Thaland's Primary Grades. Stated College : Doctoral Dissertation, the Pennsylvania State University, 1982.
- Quanat, Ivan J. Teaching Reading : A Human Process. Chicage : Ran McNally College Publishing Company, 1977.
- Russel, David H. Children Learn to Read. Boston : Ginn Company, 1961.
- Scott, William A. and Michael Wertheimer. Introduction to Psychological Research. 4th. ed., New York, John Wiley and Son, 1962.
- Sirota, Beverly s. The Effect of Planned Literature Program of a Dally Oral Reading by the Teacher on the Voluntary Reading of a Fifth - Grade Children. Dissertation Abstracts International. 32(5) : 2320 - A, 1971.

Tinker, Miles A. Teaching Elementary Reading. New York, Appleton Century - Crofts, Inc., 1952.

William, Worden Thomas. The Development of a critical Thinking/Critical Reading Appraisal for Grades Three Through six. Dissertation Abstracts Internationals. 41(9) : 3877 - A., 1981.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

การวิเคราะห์แบบทดสอบ

ตารางแสดงค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความสามารถ
ในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและวัดสมรรถภาพการอ่านเร็ว

ข้อที่	p _H	p _L	p	r	ข้อที่	p _H	p _L	p	r
1	.63	.40	.52	.23	21	.74	.37	.56	.38
2	.74	.55	.65	.21	22	.48	.14	.30	.39
3	.85	.25	.56	.60	23	.70	.22	.46	.48
4	.70	.39	.55	.32	24	.66	.14	.39	.55
5	.77	.48	.63	.31	25	.49	.18	.33	.35
6	.74	.37	.56	.38	26	.48	.20	.34	.32
7	.59	.29	.59	.58	27	.55	.33	.44	.23
8	.77	.37	.58	.41	28	.55	.18	.26	.21
9	.70	.37	.54	.34	29	.40	.07	.21	.46
10	.66	.44	.55	.23	30	.77	.48	.63	.31
11	.63	.22	.42	.42	31	.70	.22	.46	.48
12	.81	.48	.65	.36	32	.74	.37	.56	.38
13	.81	.70	.76	.14	33	.63	.37	.50	.26
14	.72	.25	.47	.45	34	.70	.33	.52	.37
15	.74	.29	.52	.45	35	.70	.48	.59	.23
16	.55	.25	.40	.31	36	.48	.29	.38	.20
17	.55	.25	.40	.31	37	.66	.40	.53	.26
18	.81	.51	.67	.33	38	.74	.40	.57	.35
19	.66	.37	.52	.29	39	.74	.11	.41	.64
20	.70	.48	.59	.23	40	.74	.44	.59	.31

การวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและวัด

สมรรถภาพการอ่านเร็ว โดยใช้สูตร

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{S^2_t} \right\}$$

$$= \frac{n}{n-1} = \frac{40}{39}$$

$$pq = 8.9101$$

$$S^2_t = 146.338$$

$$r_{tt} = \frac{40}{39} \cdot \frac{1 - 8.910}{146.3382}$$

$$= 1.03 \times (1 - 0.0608)$$

$$= 1.03 \times 0.9392$$

$$\text{ค่าความเชื่อมั่น} = .9673$$

ภาคผนวก ข

- แผนการสอน
- แบบฝึกสมาธิภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
- แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและวัดสมาธิภาพการอ่านเร็ว

แผนการสอน กลุ่มทดลอง

แผนที่ 1 จำนวนสองคาบ (คาบที่ 1 - 2)

จุดประสงค์ปลายทาง

1. เพื่อให้นักเรียนเห็นประโยชน์และความสำคัญของการอ่าน
2. เพื่อฝึกทักษะการอ่านของนักเรียน

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถอ่านและบอกคำศัพท์ต่าง ๆ ที่ครูกำหนดให้อ่านในเวลาจำกัด ได้ถูกต้องอย่างน้อย 4 คำจาก 6 คำ
2. นักเรียนสามารถบอกความสำคัญของการอ่านได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถเคลื่อนสายตาอ่านตัวอักษรและตัวเลขแล้วบอกจำนวนตัวอักษร ได้ถูกต้อง
4. นักเรียนสามารถแยกคำที่มีความหมายเหมือนและต่างกันได้อย่างน้อย 8 ข้อ จาก 10 ข้อ ในเวลาจำกัด
5. นักเรียนสามารถอ่านเรื่องในแบบฝึกอ่านวลี ได้ในเวลาที่กำหนดและตอบคำถาม ได้อย่างน้อย 3 ข้อจาก 6 ข้อ
6. ตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านได้อย่างน้อย 3 ข้อ

เนื้อหา การฝึกทักษะการอ่านโดยเริ่มจากการฝึกสายตา การแยกคำศัพท์และการอ่านเป็นวลี

วิธีสอน

ขั้นนำ

1. ครูให้นักเรียนอ่านกลอนเกี่ยวกับประโยชน์ของหนังสือ แล้วสนทนากับนักเรียนว่า การอ่านมีประโยชน์อย่างไร และทุกครั้งที่อ่านมีจุดมุ่งหมายใดในการอ่าน
2. ครูซักถามนักเรียนถึงวิธีฝึกอ่าน ที่นักเรียนเคยฝึกมาแล้วว่ามีวิธีใดบ้าง

ขั้นสอน

1. ครูแจกแบบฝึกสมรรถภาพการอ่าน ชุดที่ 1 ซึ่งประกอบด้วย แบบฝึกการเคลื่อนไหวสายตา แบบฝึกที่ 1, 2 แบบฝึกอ่านแบบวลี แบบฝึกที่ 1, 2 และแบบฝึกความเข้าใจในการอ่านแบบฝึกที่ 1 ให้นักเรียน แล้วให้นักเรียนลงมือทำโดยปฏิบัติตามคำสั่ง จับเวลาในการทำแบบฝึก บันทึกเวลาในการอ่านไว้ในสมุดบันทึก

2. ให้นักเรียนช่วยกันอภิปรายถึงผลของการฝึกอ่านว่า นักเรียนมีปัญหาและอุปสรรคใดบ้างในขณะที่ฝึกอ่าน จดปัญหาและอุปสรรคนั้นไว้เพื่อปรับปรุงและแก้ไขข้อบกพร่อง ให้นักเรียน และพร้อมที่จะฝึกอ่านในช่วงต่อไป

ขั้นสรุป

1. ครูแจกเอกสารสรุปเนื้อหาเกี่ยวกับความสำคัญและประโยชน์ของการอ่านและการฝึกอ่านที่ถูกต้องพร้อมทั้งกิจกรรมทบทวนบทเรียน

สื่อการเรียนรู้

1. แผนภูมิการอ่าน
2. แผ่นป้ายคำกลอน
3. แบบฝึกสมรรถภาพการอ่าน ชุดที่ 1

การวัดผลและประเมินผล

1. สังเกตจากการตอบคำถามของนักเรียน
2. สังเกตจากการร่วมกิจกรรมต่าง ๆ

แผนการสอนกลุ่มทดลอง

แผนที่ 2 จำนวนสองคาบ (คาบที่ 3 - 4)

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. เพื่อฝึกทักษะการอ่านของนักเรียน
2. เพื่อให้นักเรียนรู้จักพิจารณาประเภทของหนังสือ
3. เพื่อให้นักเรียนทราบส่วนประกอบของหนังสือ

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถเขียนคำศัพท์ และความหมายของคำที่กำหนดให้ได้ถูกต้องอย่างน้อย 10 คำ
2. นักเรียนสามารถเคลื่อนสายตาอ่านคำและเลือกคำที่เหมือนกันได้ถูกต้องอย่างน้อย 8 ข้อ ในเวลา 3 นาที
3. นักเรียนสามารถแยกคำที่มีความหมายเหมือนและแตกต่างกันได้อย่างน้อย 15 คำ ในเวลาจำกัด
4. นักเรียนสามารถอ่านเรื่องที่กำหนดให้จากแบบฝึก อ่านแบบเจาะจง และแบบฝึกแบบวลี แล้วตอบคำถามได้อย่างน้อย 3 ข้อ ภายในเวลาจำกัด
5. นักเรียนสามารถบอกประเภทของหนังสือได้

เนื้อหา ฝึกทักษะการอ่าน โดยใช้แบบฝึก เคลื่อนสายตา จำคำศัพท์ อ่านเป็นวลี อ่านแบบเจาะจง
วิธีสอน

ขั้นนำ

1. ครูสนทนากับนักเรียนถึงผลการฝึกตนเอง ให้มีนิสัยรักการอ่าน เช่น รู้จักสังเกตสิ่งต่าง ๆ รอบ ๆ ตัว อ่านแผ่นป้ายต่าง ๆ ในที่ชุมชน ฝึกจำสิ่งที่อ่านอันจะช่วยให้เกิดความภาคภูมิใจที่สามารถอ่านและจดจำสิ่งที่อ่านได้

2. ครูแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน ให้นักเรียนเล่นเกม หาคำศัพท์ แล้วช่วยกันสรุปประโยชน์ของการเข้าใจความหมายของคำ

ขั้นตอน

1. ครูแจกแบบฝึกสมรรถภาพการอ่าน ชุดที่ 2 ซึ่งประกอบด้วย แบบฝึกเคลื่อนสายตา แบบฝึกที่ 3,4 แบบฝึกอ่านจำคำแบบฝึกที่ 3,4 แบบฝึกอ่านวลีแบบฝึกที่ 3,4 และแบบฝึกอ่านแบบเจาะจงแบบฝึกที่ 1,2 แบบฝึกอ่านข้ามคำแบบฝึกที่ 1,2 และแบบฝึกความเข้าใจในการอ่านแบบฝึกที่ 2 ให้นักเรียนแล้วให้ลงมือปฏิบัติตามคำชี้แจง จับเวลาในการทำแบบฝึกแต่ละแบบฝึก บันทึกเวลาในการอ่านไว้ในสมุดบันทึกเวลา และในแต่ละแบบฝึก

2. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ กลุ่มละ 5 คน แจกเรื่องให้นักเรียน ให้นักเรียนอภิปรายเรื่องที่อ่านจากหัวข้อที่ครูกำหนดให้

- ประเภทของหนังสือ
- จุดมุ่งหมายในการอ่าน
- ความรู้ประกอบในการอ่าน

จดบันทึกการอภิปรายในแบบฝึกของนักเรียน

ขั้นสรุป

ครูแจกเอกสารสรุปเนื้อหาเกี่ยวกับประเภทของหนังสือ จุดมุ่งหมายในการอ่าน และความรู้ประกอบในการอ่าน พร้อมทั้งกิจกรรมพบทวนบทเรียน

สื่อการเรียน

- บัตรคำสั่ง เกมหาคำศัพท์
- แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านชุดที่ 2

การวัดผลและประเมินผล

- สังเกตจากการตอบคำถามของนักเรียน
- ตรวจแบบฝึก
- สังเกตการร่วมกิจกรรมต่าง ๆ

แผนการสอน กลุ่มทดลอง

แผนที่ 3 จำนวนสองคาบ (คาบที่ 5 - 6)

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. เพื่อฝึกทักษะการอ่านของนักเรียน
2. เพื่อให้นักเรียนทราบหลักเกณฑ์การพิจารณาหนังสือที่เป็นเล่ม

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถเคลื่อนสายตาอ่านคำและเลือกคำที่เหมือนกันได้ถูกต้องอย่างน้อย 8 ข้อ ในเวลา 3 นาที
2. นักเรียนสามารถแยกคำที่มีความหมายเหมือนและแตกต่างกันได้อย่างน้อย 10 ข้อ ในเวลาจำกัด
3. นักเรียนสามารถอ่านเรื่องที่กำหนดให้จากแบบฝึกอ่านเจาะจงและแบบฝึกอ่านแบบวลี แล้วตอบคำถามได้อย่างน้อย 3 ข้อ ภายในเวลาจำกัด
4. บอกหลักเกณฑ์การพิจารณาหนังสือประเภทตำราเรียน สารคดี และบันเทิงคดีได้
5. พิจารณาโครงเรื่อง ตัวละคร และฉากได้
6. นักเรียนสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้
7. นักเรียนสามารถบอกสาระสำคัญของเรื่องที่อ่านได้

เนื้อเรื่อง ฝึกทักษะการอ่าน และการพิจารณาหนังสือเล่ม

วิธีสอน

ขั้นนำ

1. ให้นักเรียนเล่นเกมเลือกคู่ โดยแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ให้แต่ละกลุ่มนำบัตรคำของกลุ่มตนไปจับคู่กับกลุ่มที่คิดว่าเป็นคู่ของตน ในบัตรคำนั้นจะเป็นการจับคู่ งานเขียนชนิดต่าง ๆ เช่นบทความ เรื่องสั้น นวนิยาย สารคดี เป็นต้น

2. สนทนากับนักเรียนถึงลักษณะของหนังสือแต่ละชนิด และการฝึกฝนการอ่าน

ขั้นสอน

1. ครูแจกแบบฝึกสมรรถภาพการอ่าน ชุดที่ 3 ซึ่งประกอบด้วย แบบฝึกเคลื่อนสายตา

แบบฝึกที่ 5,6 แบบฝึกจำคำแบบฝึกที่ 5,6 แบบฝึกอ่านวลีแบบฝึกที่ 5,6 แบบฝึกอ่านเจาะจง
แบบฝึกที่ 3,4 แบบฝึกการอ่านข้ามคำแบบฝึกที่ 5,6 และแบบฝึกความเข้าใจในการอ่านแบบฝึกที่ 3,4
ให้นักเรียน แล้วให้นักเรียนลงมือปฏิบัติตามคำสั่ง จับเวลาในการทำแบบฝึกแต่ละแบบฝึก บันทึก
เวลาในการอ่าน ไว้ในสมุดบันทึกเวลา และในแต่ละแบบฝึก แล้วจึงตรวจคำตอบจากแบบเฉลย

2. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน ให้นักเรียนอ่านเรื่องที่แจกให้ แล้วอภิปราย
เรื่องที่อ่านจากหัวข้อที่ครูกำหนดให้ ซึ่งได้แก่ โครงเรื่อง ตัวละคร จาก

3. ให้นักเรียนสรุปการอภิปรายลงงานแบบฝึก และทำแบบฝึกความเข้าใจในการอ่าน
ขั้นสรุป

1. ครูแจกเอกสารสรุปเนื้อหาเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การพิจารณาหนังสือเล่ม พร้อมทั้ง
กิจกรรมทบทวนบทเรียน

สื่อการสอน

1. บัตรคำเกมจับคู่ชนิดหนังสือ
2. แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านชุดที่ 3

การวัดผลประเมินผล

1. สังเกตจากการตอบคำถาม
2. ตรวจแบบฝึก
3. สังเกตการร่วมกิจกรรมต่าง ๆ

แผนการสอนกลุ่มควบคุม

แผนที่ 1 จำนวนสองคาบ (คาบที่ 1 - 2)

จุดประสงค์ปลายทาง

1. เพื่อให้นักเรียนเห็นประโยชน์และความสำคัญของการอ่าน
2. เพื่อฝึกทักษะการอ่านของนักเรียน

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถอ่านและบอกคำศัพท์ต่าง ๆ ที่ครูกำหนดให้อ่านในเวลาจำกัดได้ถูกต้องอย่างน้อย 4 คำ จาก 6 คำ
2. นักเรียนสามารถบอกความสำคัญของการอ่านได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถเคลื่อนสายตาอ่านตัวอักษรและตัวเลขแล้วบอกจำนวนตัวอักษรได้ถูกต้อง
4. นักเรียนสามารถแยกคำที่มีความหมายเหมือนและต่างกันได้อย่างน้อย 8 ข้อ จาก 10 ข้อ ในเวลาจำกัด
5. นักเรียนสามารถอ่านเรื่องได้ในเวลาที่กำหนดและตอบคำถามได้อย่างน้อย 3 ข้อ จาก 6 ข้อ

เนื้อหา การฝึกทักษะการอ่านโดยเริ่มจากการฝึกสายตา การแยกคำศัพท์และการอ่านเป็นวลี

วิธีสอน

1. ครูให้นักเรียนอ่านกลอนเกี่ยวกับประโยชน์ของหนังสือ แล้วสนทนากับนักเรียนว่าการอ่านมีประโยชน์อย่างไร และทุกครั้งที่อ่านมีจุดมุ่งหมายใดในการอ่าน
2. ครูซักถามนักเรียนถึงวิธีฝึกอ่านที่นักเรียนเคยฝึกอ่านมาแล้วว่ามีวิธีใดบ้าง

ขั้นตอน

1. ครูให้นักเรียนอ่านคำในแผนภูมิโดยเคลื่อนสายตาไปตามเส้นที่ขีดโยงไว้ในเวลาที่จำกัด แล้วให้ตอบคำถามของครู เช่นในบรรทัดที่ 1 มีคำศัพท์อะไรบ้าง คำศัพท์ทั้งหมดมีกี่คำ คำศัพท์คำแรกคืออะไร ในแต่ละคำถามจะชูแผนภูมิให้ดูเพียง 10 วินาที แล้วซักถามนักเรียนว่านักเรียนเคยฝึกอ่านวิธีนี้หรือไม่

2. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ กลุ่มละ 5 คน ให้นักเรียนช่วยกันอภิปรายร่วมกันถึงประโยชน์ของการอ่าน วิธีฝึกอ่านที่ถูกต้อง และปัญหาที่พบในเวลาอ่านหนังสือทั่วไป แล้วให้นักเรียนแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนมารายงานหน้าชั้น ครูสรุปเนื้อหา และเสนอแนะให้นักเรียนฝึกอ่าน เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่าน และพัฒนาสมรรถภาพการอ่านของตน

ขั้นสรุป

1. ครูแจกเอกสารสรุปเนื้อหาเกี่ยวกับความสำคัญและประโยชน์ของการอ่านและการฝึกอ่านที่ถูกต้องพร้อมทั้งกิจกรรมบททบทวนบทเรียน

สื่อการเรียนรู้

1. แผนภูมิการอ่าน
2. แผ่นป้ายคำกลอน

การวัดผลและประเมินผล

1. สังเกตการตอบคำถามของนักเรียน
2. สังเกตจากการร่วมกิจกรรมต่าง ๆ

แผนการสอนกลุ่มควบคุม

แผนที่ 2 จำนวนสองคาบ (คาบที่ 3 - 4)

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. เพื่อฝึกทักษะการอ่านของนักเรียน
2. เพื่อให้นักเรียนรู้จักพิจารณาประเภทของหนังสือ
3. เพื่อให้นักเรียนทราบส่วนประกอบของหนังสือ

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถเขียนคำศัพท์และความหมายของคำที่ครูกำหนดให้ได้ถูกต้องอย่างน้อย 10 คำ
2. นักเรียนสามารถเคลื่อนสายตาอ่านคำและเลือกคำที่เหมือนกันได้ถูกต้อง อย่างน้อย 8 ข้อ ในเวลา 3 นาที
3. นักเรียนสามารถแยกคำที่มีความหมายเหมือนและแตกต่างกันได้อย่างน้อย 15 คำ ในเวลาจำกัด
4. นักเรียนสามารถอ่านเรื่องที่กำหนดให้แล้วตอบคำถามได้อย่างน้อย 3 ข้อ ภายในเวลาจำกัด
5. นักเรียนสามารถบอกประเภทของหนังสือได้

เนื้อหา ฝึกทักษะการอ่าน โดยใช้แบบฝึกเคลื่อนสายตา จำคำศัพท์ อ่านเป็นวลี อ่านแบบเจาะจง

วิธีสอน

ขั้นนำ

1. ครูสนทนากับนักเรียนถึงผลการฝึกตนเอง ให้นักนิยรักการอ่าน เช่น รู้จักสิ่งเกตสิ่งต่าง ๆ รอบ ๆ ตัว อ่านแผ่นป้ายต่าง ๆ ในที่ชุมชน ฝึกจำสิ่งที่อ่านอันจะช่วยให้เกิดความภาคภูมิใจที่สามารถอ่านและจดจำสิ่งที่อ่านได้

2. ครูแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน ให้นักเรียนเล่นเกม หาคำศัพท์แล้วช่วยกันสรุปประโยชน์ของการเข้าใจความหมายของคำ

ขั้นตอน

1. ครูให้นักเรียนอ่านคำหรือเนื้อเรื่องในแผนภูมิโดยเคลื่อนสายตาอย่างรวดเร็ว แล้วให้ตอบคำถามของครู เช่น คำที่มีความหมายเหมือนกันคือคำว่าอะไร คำใดอยู่ในพวกเดียวกันในแต่ละคำถามจะชูแผนภูมิให้ดูเพียง 10 วินาที แล้วซักถามนักเรียนว่านักเรียนชอบวิธีฝึกอ่านอย่างไรหรือไม่

2. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ กลุ่มละ 5 คน แจกหัวข้อให้นักเรียนแล้วให้นักเรียนช่วยกันอภิปรายถึงเรื่องที่อ่านในแผนภูมิจากหัวข้อที่ครูกำหนดให้ คือประเภทหนังสือ จุดมุ่งหมายในการอ่าน ความรู้ประกอบการอ่าน แล้วให้นักเรียนส่งตัวแทนมารายงานหน้าชั้น

ขั้นสรุป

ครูแจกเอกสารสรุปเนื้อหาเกี่ยวกับประเภทของหนังสือ จุดมุ่งหมายในการอ่าน พร้อมทั้งกิจกรรมทบทวนบทเรียน

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรคำสั่ง เกมหาคำศัพท์
2. แผนภูมิเนื้อเรื่อง

การวัดผลและประเมินผล

1. สังเกตการตอบคำถามของนักเรียน
2. สังเกตจากการร่วมกิจกรรมต่าง ๆ

แผนการสอนกลุ่มควบคุม

แผนที่ 3 จำนวนสองคาบ (คาบที่ 5 - 6)

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. เพื่อฝึกทักษะการอ่านของนักเรียน
2. เพื่อให้นักเรียนทราบหลักเกณฑ์การพิจารณาหนังสือที่เป็นเล่ม

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. นักเรียนสามารถเคลื่อนสายตาอ่านคำและเลือกคำที่เหมือนกันได้ถูกต้อง อย่างน้อย 8 ข้อ ในเวลา 3 นาที
2. นักเรียนสามารถแยกคำที่มีความหมายเหมือนและแตกต่างกันได้อย่างน้อย 10 ข้อ ในเวลาจำกัด
3. นักเรียนสามารถอ่านเรื่องที่กำหนดให้ในแผ่นป้าย แล้วตอบคำถามได้อย่างน้อย 3 ข้อ ภายในเวลาจำกัด
4. บอกหลักเกณฑ์การพิจารณาหนังสือประเภทตำราเรียน สารคดี และบันเทิงคดีได้
5. พิจารณาโครงเรื่อง ตัวละคร และฉากได้
6. นักเรียนสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้
7. นักเรียนสามารถบอกสาระสำคัญของเรื่องที่อ่านได้

เนื้อหา ฝึกทักษะการอ่าน และการพิจารณาหนังสือที่เป็นเล่ม

วิธีสอน

ขั้นนำ

1. ให้นักเรียนเล่นเกมเลือกคู่ โดยแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ให้แต่ละกลุ่มนำบัตรคำของกลุ่มตนไปจับคู่กับกลุ่มที่คิดว่าเป็นคู่ของตน ในบัตรคำนั้นจะเป็นการจับคู่งานเขียนชนิดต่าง ๆ เช่น บทความ เรื่องสั้น นวนิยาย สารคดี เป็นต้น

2. สอนทบทวนนักเรียนถึงลักษณะของหนังสือแต่ละชนิด และการฝึกฝนการอ่าน

ขั้นสอน

1. ครูให้นักเรียนอ่านคำหรือเนื้อเรื่องในแผนภูมิโดยเคลื่อนสายตาอย่างรวดเร็ว

แล้วให้ตอบคำถามของครู เช่น คำที่มีความหมายแตกต่างจากคำอื่น และเรื่องนี้ให้ข้อคิดอย่างไร
จนแต่ละคำถามจะชูแผนภูมิให้ดูเพียง 10 วินาที แล้วซักถามนักเรียนว่านักเรียนมีพัฒนาการอ่าน
เพิ่มขึ้นหรือไม่

2. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ กลุ่มละ 5 คน ให้นักเรียนอ่านเรื่องที่แจกให้ แล้ว
อภิปรายเรื่องที่อ่านจากหัวข้อที่ครูกำหนดให้ ซึ่งได้แก่ โครงเรื่อง ตัวละคร จาก แล้วให้นักเรียน
ส่งตัวแทนมารายงานหน้าชั้น

ขั้นสรุป

ครูแจกเอกสารสรุปเนื้อหาเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การพิจารณาหนังสือที่เป็นเล่ม พร้อมทั้ง
กิจกรรมทบทวนบทเรียน

สื่อการเรียนรู้

1. บัตรคำเกมจับคู่ชนิดหนังสือ
2. แผ่นป้ายเนื้อหา

การวัดผลและประเมินผล

1. สังเกตการตอบคำถามของนักเรียน
2. สังเกตจากการร่วมกิจกรรมต่าง ๆ

แบบฝึกสมรรถภาพการอ่าน

ชุดที่ 1

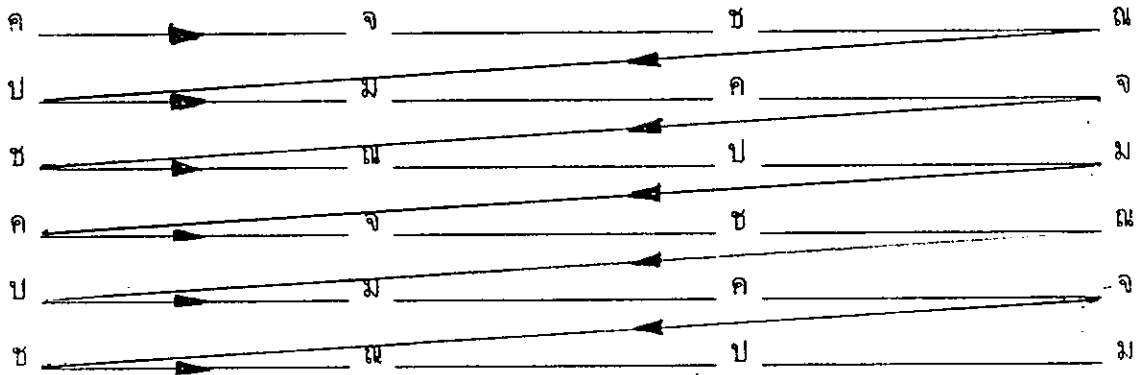
แบบฝึกเคลื่อนสายตา แบบฝึกที่ 1

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านโดยเคลื่อนสายตาไปตามลูกศรของเส้นที่แสดง 6 เที้ยว

ทุกเที้ยวเริ่มจาก ค ในบรรทัดแรกแล้วตอบคำถามในข้อ ก - จ

ก. เที้ยวที่ 1	นับดูว่ามี	ค	กี่ตัว	ตอบ	ตัว
ก. เที้ยวที่ 2	นับดูว่ามี	จ	กี่ตัว	ตอบ	ตัว
ก. เที้ยวที่ 3	นับดูว่ามี	ช	กี่ตัว	ตอบ	ตัว
ก. เที้ยวที่ 4	นับดูว่ามี	ณ	กี่ตัว	ตอบ	ตัว
ก. เที้ยวที่ 5	นับดูว่ามี	ป	กี่ตัว	ตอบ	ตัว
จ. เที้ยวที่ 6	นับดูว่ามี	ม	กี่ตัว	ตอบ	ตัว

ใช้เวลา นาที จำนวนข้อที่ถูก ข้อ

เฉลย ก. 4 ข. 4 ค. 4 ง. 4 จ. 4 ฉ. 3

แบบฝึกเคลื่อนไหวสายตา แบบฝึกที่ 2

คำชี้แจง ให้ให้นักเรียนอ่านโดยเคลื่อนไหวสายตาไปตามลูกศรของเส้นที่แสดง 6 เที้ยว

ทุกเที้ยวเริ่มจาก 83 ในบรรทัดแรกแล้วตอบคำถามในข้อ ก - จ

ก. เที้ยวที่ 1	นับดูว่ามี	83	กี่ตัว	ตอบ	ตัว
ก. เที้ยวที่ 2	นับดูว่ามี	86	กี่ตัว	ตอบ	ตัว
ก. เที้ยวที่ 3	นับดูว่ามี	89	กี่ตัว	ตอบ	ตัว
ก. เที้ยวที่ 4	นับดูว่ามี	92	กี่ตัว	ตอบ	ตัว
ก. เที้ยวที่ 5	นับดูว่ามี	95	กี่ตัว	ตอบ	ตัว
จ. เที้ยวที่ 6	นับดูว่ามี	98	กี่ตัว	ตอบ	ตัว

83	86	89	92
95	98	83	86
89	92	95	98
83	86	89	93
95	98	83	86
89	92	96	98

ใช้เวลา นาที จำนวนข้อที่ถูก ข้อ

เฉลย ก. 4 ข. 4 ค. 4 ง. 4 จ. 3 จ. 4

แบบฝึกอ่านจำคำ แบบฝึกที่ 1

คำชี้แจง ให้นักเรียนเลือกคำที่ให้อยู่ในข้อ ก ข ค ง จ ที่เป็นคำพ้องเดียวกันกับ 3 คำที่กำหนดให้ โดยกากบาททับตัวอักษรหน้าคำนั้น

1. ตู้ ลัง หีบ
 ก. เตียง ข. กล่อง ค. โต้ะ ง. แก้ว จ. เลื้อผ้า
2. ผาน เจียน หั้น
 ก. ลับ ข. ผ่า ค. ปอก ง. ตัด จ. ถาก
3. สูญ สิ้น หาย
 ก. หมด ข. หลาย ค. เหลือ ง. เลว จ. มีน้อย
4. ปราศรีย ตรัส พจมาน
 ก. ประภาษ ข. บริภาษ ค. โปรดปราน ง. มธุรส จ. โฆภาส
5. อัญชลี ประมด นมัสการ
 ก. มนัส ข. บรรจง ค. ชูลีกร ง. บงกช จ. บรรจบ
6. เกาะ ติด ปะ
 ก. เต็ม ข. แต่ง ค. เพิ่ม ง. ตัด จ. ต่อ
7. โสฬาร มโฬาร มหีมา
 ก. รโหฐาน ข. อนันต์ ค. อภินิหาร ง. ตระหง่าน จ. โกลาหล
8. กรรม เนตร นาสิก
 ก. สัมพะลา ข. พระแท่น ค. บัลลังก์ ง. โขษฐ์ จ. พระคันจ้อง
9. กล่น เกลื่อน กระจาย
 ก. หล่น ข. ตก ค. เรี่ยราย ง. เกลี่ย จ. กราย
10. ภูธร ภูมิ ภูวนัย
 ก. ภูมิ ข. อัยกา ค. ภูษิต ง. ปิตุลา จ. ภูบดินทร์

ใช้เวลาในการอ่าน นาที จำนวนข้อที่ตอบถูก ข้อ

เฉลย

1. ข 2. ง 3. ก 4. ก 5. ค 6. ค 7. ง 8. ง 9. ค 10. จ

แบบฝึกอ่านจำคำ ชุดที่ 2

คำชี้แจง ให้นักเรียนเลือกคำที่ให้มาในข้อ ก ข ค ง ที่เป็นคำพ้องเสียงกันกับ 3 คำที่กำหนดให้ โดยกาปากบาทกับตัวอักษร หน้าคำนั้น

1. สวย งาม น่ารัก
ก. แจ่มใส ข. อ่อนโยน ค. คมขำ ง. ยิ้มแย้ม จ. สดชื่น
2. ร้อน เหาะ บิน
ก. เห็น ข. เร็ว ค. เดิน ง. คลาน จ. นั่ง
3. สง่า สมาร์ท ผึ่งผาย
ก. สมบูรณ์ ข. องอาจ ค. กล้าหาญ ง. บึกบึน จ. เข้มแข็ง
4. ผาน เจื่อน หั้น
ก. ตัด ข. สับ ค. ผ่า ง. ปอก จ. ถาก
5. เขียวชาญ ชำนาญ จัดเจน
ก. ผีก ข. ถนัด ค. ลวดลาย ง. คล่องตัว จ. ว่องไว
6. แจว พาย ค้ำ
ก. จัด ข. ถ่อ ค. ดึง ง. ลาก จ. จูง
7. สนุก เบิกบาน รื่นเริง
ก. อิ่มเอม ข. สุขสบาย ค. สดชื่น ง. พอใจ จ. ไพเราะ
8. อร่อย สวย หอม
ก. ตม ข. มอง ค. กิน ง. พัง จ. ไพเราะ
9. ย้อย หย่อน ยาน
ก. ยืด ข. ยุ่ย ค. ยับ ง. ย่น จ. ย่อ
10. บรรยาย อธิบาย ปาฐกถา
ก. รายงาน ข. แถลงข่าว ค. ประกาศ ง. พรรณา จ. ปราศรัย

11. ^๕ทั้ง ปล่อย หย่อน

ก. โยน

ข. ขว้าง

ค. เหวี่ยง

ง. หล่น

จ. ผลัก

12. บ้วน ถุย คาย

ก. เคี้ยว

ข. กลืน

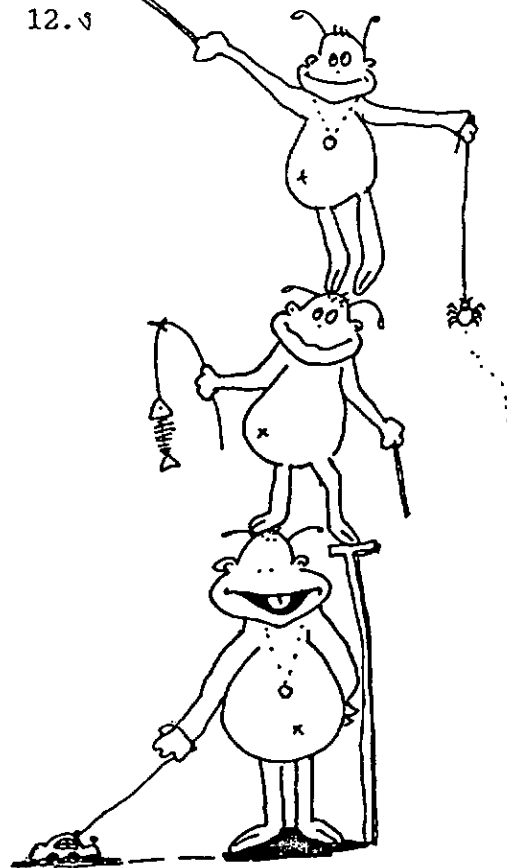
ค. กิน

ง. ถ่ม

จ. ต้ม

1.ค 2.ก 3.ข 4.ก 5.ข 6.ข

7.ค 8.จ 9.ก 10.ง 11.ง 12.ง

แบบฝึกอ่านวลี แบบฝึกที่ 1

คำชี้แจง ให้อ่านเรื่องต่อไปนี้ โดยอ่านตามลำดับ จากบนลงล่างทีละคำหรือทีละกลุ่มคำ โดยให้
สายตาจับอยู่ที่เส้นลากผ่าน กลุ่มคำละ 1 ครั้ง แล้วตอบคำถาม

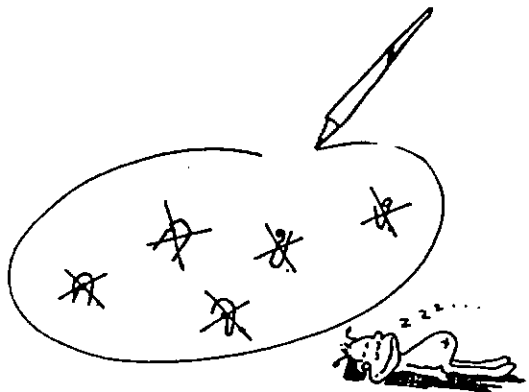
1	2	3
พจนานุกรม	มีความเห็นว่า	สารานุกรม
คือหนังสือ	ยังไม่ตรงกับ	อาจจะรวบรวม
สำหรับค้น	ลักษณะของหนังสือ	วิชาความรู้ทั่ว ๆ ไปทั้งหมด
ความหมายของคำ	เพราะคำว่า "บท"	เข้าใจในชุดเดียวกัน
ที่เรียงลำดับ	ที่นำมาใช้ว่า "บท"	หรืออาจเป็นสารานุกรม
ตามตัวอักษร	ถ้าหมายความว่า	เฉพาะวิชาสาขาใด
พจนานุกรม	ก็คือคำที่แต่งแล้ว	สาขาหนึ่งก็ได้
นอกจากจะนิยามคำแล้ว	เช่นพศกัณฐ์	เช่นสารานุกรม
ยังบอกเสียงอ่านของคำ	หรือ สู่เมธ	เกี่ยวกับดนตรี
บอกประวัติของคำ	เป็นคำที่พิมพ์แล้ว	กีฬา ศาสนา
และมีพจนานุกรม	ในบาลีสันสกฤต	แพทย์ วรรณคดี
พิเศษอื่น ๆ อีกด้วย	และกวีนิพนธ์ไทย	ประวัติศาสตร์
พจนานุกรม	จึงเปลี่ยนใหม่เรียกว่า	สารานุกรม
บางครั้งก็เรียกว่า	พจนานุกรม	เฉพาะเด็ก
บทานุกรม	สารานุกรม	หรือ สำหรับผู้ใหญ่
แต่คณะกรรมการ	คือหนังสือ	หรือ สำหรับ
ชำระบทานุกรม	รวมสรรพวิชาต่าง ๆ	นักวิชาการชั้นสูงก็ได้
ซึ่งดัดขึ้นตั้งแต่	บางทีก็จัดเรียงเป็นเรื่อง	
พ.ศ. 2475	หรือตามลำดับเหตุการณ์	

ใช้เวลาอ่าน นาที

คำชี้แจง ให้นักเรียนกากบาทกับตัวอักษรหน้าข้อที่ถูกที่สุด

1. ข้อความข้างต้นกล่าวถึงเรื่องใด
 - ก. การรวบรวมความรู้ในสารานุกรม
 - ข. การเรียงลำดับคำในหนังสือสารานุกรม
 - ค. การชำระหนังสือปทานุกรม และสารานุกรม
 - ง. ความเป็นมาของหนังสือพจนานุกรมและสารานุกรม
2. พจนานุกรม ไม่ได้ บอกอะไรแก่ผู้อ่าน
 - ก. ประวัติของคำ
 - ข. เสียงอ่านของคำ
 - ค. การเรียงลำดับตัวอักษร
 - ง. การประสมคำเข้าด้วยกัน
3. ถ้าต้องการค้นหาความรู้ด้านดนตรี นักเรียนควรค้นในหนังสือเล่มใดจึงจะละเอียดที่สุด
 - ก. ปทานุกรม
 - ข. สารานุกรม
 - ค. พจนานุกรม
 - ง. ตำราวิชาการ
4. มีวิธีการอย่างไรที่ช่วยให้ค้นหาคำในพจนานุกรมได้ง่ายขึ้น
 - ก. การบอกเสียงของคำ
 - ข. การบอกประวัติของคำ
 - ค. การเรียงลำดับตัวอักษร
 - ง. การบอกความหมายของคำ
 - จ. การเขียนความหมายเลขหน้า

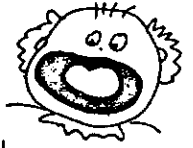
5. เหตุใดจึงต้องมีการชำระบทกวีกรรม เปลี่ยนชื่อเป็นพจนานุกรม
- ชื่อเก่าไม่ทันสมัย
 - ปรับปรุงหนังสือให้หมด
 - เล่มเก่ามีแต่บาลี สันสกฤต
 - ใช้ชื่อไม่ตรงกับลักษณะหนังสือ
6. ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายใดในการเขียนเรื่องนี้
- แนะนำหนังสือ
 - อธิบายความหมายของคำ
 - เล่าถึงวิธีการชำระหนังสือ
 - บอกความเป็นมาของหนังสือ

เฉลย 1. ง 2. ง 3. ข 4. ค 5. ง 6. ง

แบบฝึกอ่านวลี แบบฝึกที่ 2

คำชี้แจง ให้อ่านเรื่องต่อไปนี้ โดยอ่านตามลำดับ จากบนลงล่าง ทีละคำ หรือกลุ่มคำ โดยให้
สายตาจับอยู่ที่เส้นลากผ่าน กลุ่มละ 1 ครั้ง แล้วตอบคำถาม

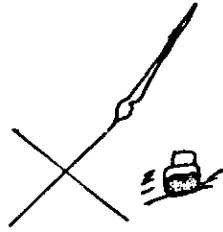

กาเป็นสัตว์ขี้ระแวง	จะหาอาหารกินร่วมกัน	หลบหลีกกัน
และหวาดกลัวอันตราย	ช่วยกันต่อสู้ศัตรู	และลี้ภัยของกา
มากที่สุด	และอาศัยรวมกันเป็นกลุ่ม	ก็ช่วยทำให้สัตว์บางชนิด
ในจำนวนนกด้วยกัน	ซึ่งผิดกับนกอื่น ๆ	หวาดกลัวด้วย
พอกาเห็น	ที่ต่างตัวต่างสร้างรัง	เมื่อกาได้รับอันตราย
คนยกไม้เท้าเท่านั้น	อยู่ในที่ต่าง ๆ กัน	หรือถูกยิง
ก็บินหนี	บนของกา	จะส่งเสียงร้องขึ้นทุกที่
โดยไม่ยอมหยุด	จะมีสติเดียวคือสีดำตลอดปี	กาตัวอื่น ๆ ในบริเวณนั้น
กามีหลายพันธุ์	ไม่เปลี่ยนสี	รู้ก็จะร้องกันต่อ ๆ กันไป
และมีอยู่ทั่วโลก	ตามสิ่งแวดล้อมหรือฤดูกาล	จะได้หนีศัตรูได้ทัน
เป็นจำนวนมาก	เพราะกาเป็นสัตว์	และถ้าไปพบอาหารเข้า
กาในเมืองไทยเรา	ที่กล้าต่อสู้	ก็จะร้องเรียก
ตัวเล็กและดำ	ระวังตัวเสมอ	เพื่อนฝูงมาช่วยกัน
ร้องเรียก "กา กา"	และใจคอโหดร้าย	เวลาที่ออกหากิน
กาเมืองฝรั่งสีดำเหมือนกัน	จึงไม่จำเป็นต้องอาศัย	คือตอนเข้ามืด
แต่ตัวใหญ่กว่า	สิ่งแวดล้อม	ตอนบ่าย ๆ
กาชอบอยู่เป็นฝูง	หรือธรรมชาติ	ส่วนตอนกลางคืน
นาน ๆ จะพบกา	ช่วยปิดบังอันตรายต่าง ๆ	กาจะพากันจับตามกิ่งไม้
อยู่ตัวเดียว	ถึงแม้จะมีอันตรายมา	หรือนอนอยู่ในรัง
สักครั้งหนึ่ง	ความฉลาดของกา	
กาจะช่วยเหลือกันอยู่เสมอ	จะทำให้กา	

ใช้เวลาในการอ่าน นาที

ให้นักเรียนกากบาทกับตัวอักษรหน้าข้อที่ถูกที่สุด

1. ข้อใดไม่ใช่ลักษณะของกา

ก. ดุร้าย	ข. มีความสามัคคี
ค. ขี้บลาดมาก	ง. มีความฉลาดมาก
2. กาชอบอยู่อย่างไร

ก. อยู่เป็นฝูง	ข. อยู่เดี่ยว
ค. อยู่หมู่ละ 2 - 3 ตัว	ง. บางครั้งรวมกันอยู่
3. เมื่อกาได้รับอันตรายจะส่งเสียงร้องเพื่ออะไร

ก. เพื่อขอความช่วยเหลือ	ข. แสดงถึงความตกใจ
ค. ขอความช่วยเหลือจากพวก	ง. บอกให้พวกพ้องรู้ถึงอันตราย
4. กาชอบหากินเวลาใด

ก. หัวค่ำ และบ่าย ๆ	ข. เช้ามืด และกลางคืน
ค. เช้ามืด และกลางวัน	ง. เช้ามืด และบ่าย ๆ
5. ลักษณะใดที่คนเราควรเอาเยี่ยงอย่างกามากที่สุด

ก. การหากิน	ข. การระวังภัย
ค. การช่วยเหลือกัน	ง. การส่งสัญญาณเมื่อมีภัย

เฉลย 1. ค 2. ก 3. ง 4. ง 5. ง

เพลง

ทาน

กับ

ทาน

"คีร์ลัลลั ลัจิธรรณ"

แบบฝึกความเข้าใจในการอ่าน แบบฝึกที่ 1

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านเรื่องต่อไปนี้ แล้วตอบคำถาม

ดาอินกับตานา	หาลาเอามากินกัน	ได้ปลาทุกวัน	รักกันก็ปันกันไป
หาลาฆานฆาน	หาลาฆานตะไท	จนแม้ใคร ๆ	รู้น้ำใจไม่ตรีบิดา
แต่แล้ววันหนึ่ง	เคราะห์มาถึงขมิ้งทั้งมา	สองคนถึงครา	แย่งหัวปลาหางปลา
กันเกรียว	ดาอินกับตานา	โคกาวารณ์จริงเจียว	ดาอยู่มาเดี่ยวเดียว
คว่ำหงเพียง ๆ	ไปกิน		

คำชี้แจง ให้นักเรียนกากบาทหน้าตัวอักษรหน้าข้อความที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

1. "รักกันก็ปันกันไป" ปันกันไป หมายความว่าอย่างไร

ก. ขยายให้กัน	ข. แบ่งให้กัน
ค. แลกของกัน	ง. มีเหลือก็แบ่งให้
2. "หาปลาตามานตะไท" บานตะไท แปลว่าอะไร

ก. เบิกบาน	ข. ใหญ่โต
ค. มากมาย	ง. ช้านาน
3. เหตุการณ์ใดเกิดขึ้นเป็นสำคัญลำดับสุดท้าย

ก. แบ่งหัวปลา	ข. ตายูม่า
ค. ตายูม่าเอาพุงปลาไป	ง. ทั้งคู่เศร้าโศกเสียใจ
4. ตาอินกับตานาโกรธกันเพราะเหตุใด

ก. แย่งปลาชิ้นใหญ่	ข. แย่งเอาปลาไปขาย
ค. แย่งเอาปลามาก ๆ	ง. แย่งเอาปลาที่เนื้อมาก
5. ตายูม่าในเรื่องนี้จัดเข้าลักษณะใด

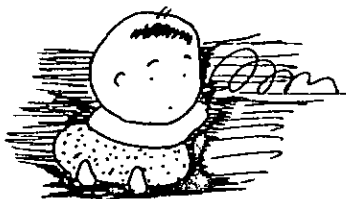
ก. คนกลาง	ข. นายหน้า
ค. ชุมมือเปิบ	ง. เห็นแก่ได้
6. จากเนื้อเพลงนี้ผู้แต่งต้องการให้ข้อคิดอะไรแก่ผู้อ่าน

ก. การแก่งแย่งกันทำให้ทุกข์ใจ	
ข. การแก่งแย่งกันทำให้แตกแยก	
ค. การแก่งแย่งกันทำให้เสียมิตร	
ง. การแก่งแย่งกันทำให้เสียผลประโยชน์	

เอกสารสรุปเนื้อหา คาบที่ 1 - 2

ประโยชน์ของการอ่าน

คนบางคนชอบอ่านหนังสือวนเวียน เพียงเพื่อต้องการความสนุกเพลิดเพลินแต่อย่างเดียว โดยไม่ได้หวังประโยชน์อย่างอื่น แต่ในการอ่านนวนิยายของเขานั้น นอกจากจะได้ติดตามบทบาทของตัวละครอย่างสนุกสนานแล้ว เขายังได้คุ้นเคยกับศิลปะการใช้ภาษาของนักประพันธ์ เขาได้รับความรู้จากการบรรยายจากในท้องเรื่อง เขาได้เห็นลักษณะนิสัยตัวละคร ฯลฯ ซึ่งผลพลอยได้เหล่านี้เขาได้โดยไม่รู้ตัว ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า การอ่านหนังสือ ให้ประโยชน์แก่เรามากมาย พอสรุปได้ดังนี้

1. ให้ความรู้ ยิ่งอ่านหนังสือหลายประเภท ผู้อ่านก็ได้รับความรู้หลาย ๆ ด้านมากยิ่งขึ้น
2. ให้ความบันเทิง การอ่านหนังสือทำให้เกิดความบันเทิงใจ หนังสือบางเล่มทำให้เราผ่อนคลายความเครียดได้เป็นอย่างดี
3. ให้ความคิด การอ่านทำให้เรามีความคิดกว้างไกล เพราะเรื่องราวในหนังสือนั้นเป็นตัวกระตุ้นให้เราคิด ช่วยให้เราตัดสินใจ ตัดสินปัญหาต่าง ๆ ได้ถูกต้อง
4. ให้ความเข้าใจ การอ่านช่วยให้เราเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ได้ดีขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกิดความเข้าใจคน รวมทั้งตัวเองด้วย ทำให้เกิดความเชื่อมั่น และกล้าแสดงออกในทางที่ถูกต้อง
5. การอ่านเป็นการสื่อสารที่สำคัญยิ่ง ทำให้คนในสังคมเข้าใจกันเป็นเหตุให้อยู่ร่วมกันได้อย่างผาสุก

ความหมายของการอ่าน

การอ่านคือ การรับเอาตัวอักษรที่ปรากฏแก่สายตาเข้ามาแปลงออกเป็นการอ่านที่ดีและถูกต้อง ซึ่งความหมายที่ผู้อ่านแปลออกมาได้นั้น ควรตรงกับความหมายที่ผู้เขียนตั้งใจไว้จึงจะเป็นการอ่านที่ดีและถูกต้อง

สำหรับวิชานี้ ใช้ชื่อว่า การอ่านและการพิจารณาหนังสือ ซึ่งหมายความว่า เป็นการแปลความจากตัวอักษรที่เราพบเห็นนั้นอย่างทันท่วงที โดยใช้ความรู้และความคิดมาวิจารณ์ หรือไปแนะนำให้ผู้อื่นอ่านได้อย่างมีเหตุผล และตัวเองก็สามารถนำเรื่องราวที่อ่านนั้นไปใช้หาให้เป็นประโยชน์ในด้านต่าง ๆ

ประเภทของการอ่าน

การอ่านแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. การอ่านออกเสียง เป็นการอ่านที่มุ่งการได้ยิน ได้ฟังเสียง นอกจากจะมุ่งเอาใจความ เนื้อหาสาระ ดังนั้น การอ่านแบบนี้ ผู้อ่านต้องระมัดระวังการออกเสียงให้ถูกต้อง รวมทั้งตัวสะกดควบกล้ำ จังหวะ ลีลา และวรรคตอน ต้องไม่ผิดพลาด

2. การอ่านในใจ เป็นการอ่านเพื่อทำความเข้าใจ และเก็บใจความสำคัญของเนื้อเรื่อง ผู้อ่านจะต้องมีสมาธิในการอ่านเป็นอย่างดี

ลักษณะของการอ่านในใจนั้น แบ่งย่อยออกไปได้อีกดังนี้คือ

2.1 การวิเคราะห์คือ อ่านโดยพิจารณาเพื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างถ่องแท้

2.2 การอ่านตีความ เป็นการอ่านให้เข้าใจเรื่องราว และพยายามเข้าใจความหมาย ไปตามความคิดเห็นหรือประสบการณ์ของแต่ละคน

สำหรับวิชาการอ่านและการพิจารณาหนังสือ มุ่งให้นักเรียนได้ฝึกฝนการอ่านประเภทการอ่านในใจโดยเฉพาะ และเป็นการอ่านตามแบบลักษณะของการอ่าน วิเคราะห์ และตีความพร้อม ๆ กัน กับพิจารณาโครงคร่าวอย่างถ่องแท้ อีกทั้งดั่งนั้น การอ่านในใจที่มีประสิทธิภาพ จะทำให้การพิจารณาหนังสือเป็นไปอย่างมีคุณภาพ ไม่ขาดตกบกพร่องได้ด้วย

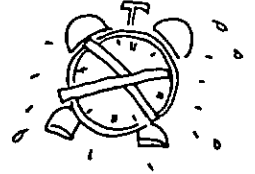
จุดมุ่งหมายในการอ่าน

1. อ่านเพื่อฆ่าเวลา
2. อ่านเพื่อเสาะหาความรู้
3. อ่านเพื่อความบันเทิง
4. อ่านเพื่อทราบข้อเท็จจริง
5. อ่านเพื่อศึกษาค้นคว้า
6. อ่านเพื่อนำไปใช้ประโยชน์เฉพาะอย่าง

อ่านเพื่อฆ่าเวลา

ผู้ที่อ่านหนังสือเพื่อฆ่าเวลานั้น ไม่ได้มีจุดมุ่งหมายอย่างอื่น นอกเหนือไปจากขจัดความเบื่อหน่ายจากการรอคอย เช่น อ่านหนังสือขบะรอรด อ่านหนังสือขบะรอมอนในโรงพยาบาล อ่านหนังสือในรถไฟ

อ่านเพื่อเสาะหาความรู้

มีหนังสือหลายประเภทที่อ่านแล้วให้ความรู้ในด้านต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี เช่น หนังสือตำราเรียน หนังสือสารคดี การอ่านเพื่อความรู้ี้ จะต้องอ่านอย่างละเอียดถี่ถ้วน และทำความเข้าใจเนื้อหาสาระนั้นอย่างถ่องแท้ รวมทั้งควรจดบันทึกเพื่ออ้างอิงจำได้อย่างแม่นยำด้วย

อ่านเพื่อความบันเทิง

นักอ่านจำนวนมากที่อ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลิน ความสนุกสนานจากการติดตามเนื้อเรื่อง นอกจากนี้ ยังเป็นการพักผ่อนหย่อนใจ การผ่อนคลายความเครียดไปได้อีกด้วย หนังสือที่ทำให้ความเพลิดเพลิน ได้แก่ นวนิยาย เรื่องสั้น เรื่องขำขัน ปกิณกคดี เป็นต้น

อ่านเพื่อทราบข้อเท็จจริง

การอ่านประเภทนี้ เป็นการอ่านที่ต้องการทราบคำตอบสั้น ๆ การอ่านประเภทนี้จึงเป็นการอ่านอย่างคร่าว ๆ ใช้เวลาสั้น ๆ เพื่อต้องการสรุปใจความสำคัญที่เด่น ๆ เท่านั้น การอ่านประเภทนี้ ได้แก่ การอ่านข่าว อ่านประกาศ เป็นต้น

อ่านเพื่อศึกษาค้นคว้า

การอ่านประเภทนี้เป็นการเลือกอ่านเฉพาะเนื้อเรื่องที่ผู้อ่านต้องการจะรู้รายละเอียด เพื่อจะนำรายละเอียดในเนื้อหาวิชานั้นไปใช้ประโยชน์ในด้านต่าง ๆ เช่น ทำรายงานทางวิชาการ ค้นคว้าเพื่อนำเรื่องราวไปประกอบการเรียนการสอนวิชาต่าง ๆ เหล่านี้ เป็นต้น

อ่านเพื่อนำไปใช้ประโยชน์เฉพาะอย่าง

เป็นการอ่านเพื่อนำเนื้อหาจัดทำประโยชน์ตามจุดมุ่งหมายต่าง ๆ เช่น เพื่อพัฒนาอาชีพ การงานของตน เพื่อปรับปรุงบุคลิกภาพของตนเอง หรือเพื่อให้เป็นที่ยอมรับในสังคม

ความรู้ที่นำมาใช้ประกอบการอ่าน

ผู้ที่อ่านหนังสือได้บรรลุผลตามจุดมุ่งหมายนั้น ต้องมีความรู้ในด้านต่าง ๆ เพื่อทำให้ การงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ความรู้เหล่านั้นจะทำให้เราสามารถเข้าใจเรื่องราวได้ดียิ่งขึ้น สามารถตีความและวินิจฉัยเนื้อหาสาระที่อ่านได้อย่างถูกต้อง ความรู้ดังกล่าวมีดังต่อไปนี้

1. ความรู้เรื่องคำศัพท์ คำศัพท์ต่าง ๆ ในภาษาไทยมีอยู่หลายลักษณะ ซึ่งเราควรทำความเข้าใจให้ถ่องแท้ คำบางคำแปลเหมือนกัน เช่น คำว่า คน-มนุษย์ พื้นดิน-ปฐพี แต่ความหมาย จะไม่เหมือนกันทีเดียว คำบางคำฟังเสียงกัน แต่มีหลายความหมาย เช่น บัน เป็นต้น คำบางคำ มีความหมายตรง แต่บางคำมีความหมายไม่เป็นไปตามรูปศัพท์ เช่น เขาได้ลูกชายมาพูดกันอย่างลูกผู้ชาย ดังนี้ เป็นต้น

การศึกษาคำศัพท์นั้น วิธีที่ง่ายที่สุด คือ ฝึกใช้พจนานุกรมและพจนานุกรม หรือฝึกหาความหมายของคำจากรูปประโยคและเนื้อความ ฝึกสังเกตคำชนิดต่าง ๆ ในประโยค ถ้าฝึกหัดได้เช่น นี้ ก็ทำให้เข้าใจและมีความรู้เรื่องศัพท์ได้ดีขึ้น

2. ความรู้เรื่องประโยค ความรู้เกี่ยวกับประโยค ก็มีลักษณะและชนิดของประโยค การเขียนประโยค การเขียนประโยคให้ถูกต้องหลักไวยากรณ์ การเรียงลำดับคำในประโยค การมีความรู้ในเรื่องเหล่านี้จะผลต่อความเข้าใจในการอ่านอย่างมาก ทำให้ผู้อ่านสามารถพิจารณาและตีความ ประโยคที่อ่านนั้นได้อย่างถูกต้อง

3. ความรู้ในเรื่องสำนวนโวหาร ภาษาไทยเป็นภาษาที่เต็มไปด้วยสำนวนโวหาร อุปมาอุปไมย คำพังเพยและสุภาษิตต่าง ๆ เรื่องเหล่านี้จะสอดแทรกอยู่ในหนังสือทุกประเภท เราจึงจำเป็นต้องเรียนรู้ในเรื่องเหล่านี้ ซึ่งจะทำให้การอ่านของเราประสบผลสำเร็จ

กิจกรรมเสริมความเข้าใจ

จงเลือกคำตอบที่ถูกต้อง

1. ข้อใดเป็นการอ่านเพื่อฆ่าเวลา

ก. อ่านประกาศที่ป้ายประกาศ	ข. อ่านหนังสือในห้องเรียน
ค. อ่านหนังสือบนรถประจำทาง	ง. อ่านหนังสือพิมพ์ตอนเช้า
2. หนังสือประเภทใดที่ให้ความรู้อย่างเดียว

ก. ตำราเรียน	ข. ปกิณกคดี
ค. นวนิยาย	ง. เรื่องสั้น
3. หนังสือประเภทใดที่ทั้งความสนุกสนาน และให้ความรู้

ก. สารคดี	ข. ปกิณกคดี
ค. เรื่องขำขัน	ง. นวนิยาย
4. ข้อใดเป็นการอ่านเพื่อทราบข้อเท็จจริง

ก. อ่านเร็ว ๆ	ข. อ่านแล้วสรุปใจความสำคัญ ๆ
ค. อ่านโดยใช้เวลาสั้น ๆ	ง. อ่านแล้วบอกลักษณะของข้อความได้
5. การอ่านเฉพาะเนื้อเรื่องที่ต้องการรู้รายละเอียด เป็นการอ่านเพื่ออะไร

ก. ศึกษาค้นคว้า	ข. ทราบข้อเท็จจริง
ค. ฆ่าเวลา	ง. นำไปใช้ประโยชน์เฉพาะอย่าง
6. ข้อใดเป็นการอ่านเพื่อนำไปใช้ประโยชน์เฉพาะอย่าง เพื่อการพัฒนาอาชีพของชาวสวนมะม่วง

ก. อ่านเรื่องการขยายพันธุ์มะม่วง	ข. อ่านเรื่องการส่งออกมะม่วง
ค. อ่านเรื่องการทำมะม่วงกวน	ง. ข้อ ก. ข.
7. ข้อใดไม่ใช่ประโยชน์จากการอ่าน

ก. ทำงานอาชีพได้ดีขึ้น	ข. บุคลิกภาพดีขึ้น
ค. เข้าสังคมได้ดี	ง. พูดเสียงดังขึ้น

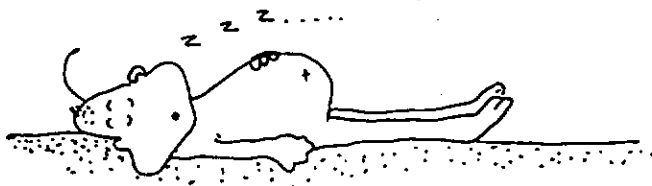
เฉลย กิจกรรมเสริมความเข้าใจ

ตอนที่ 1

1. ค	6. ง
2. ก	7. ง
3. ข	8. ข
4. ข	9. ก
5. ก	10. ง

ตอนที่ 2

1. มีการแจกหนังสือที่หน้าโรงเรียน เพื่อสนับสนุนการอ่านของนักเรียน
2. เราจะเริ่มปรับปรุงการเรียนวิชาภาษาไทย ในเดือนหน้า
3. เขาปากจัดและดูร้ายเหมือนเสือ
4. หล่อนค่อย ๆ ก้าวเดินไปจากที่นั้น
5. รถโดยสารประสบอุบัติเหตุ ผู้โดยสารเสียชีวิตหมด

แบบฝึกเสริมรรถภาพการอ่าน

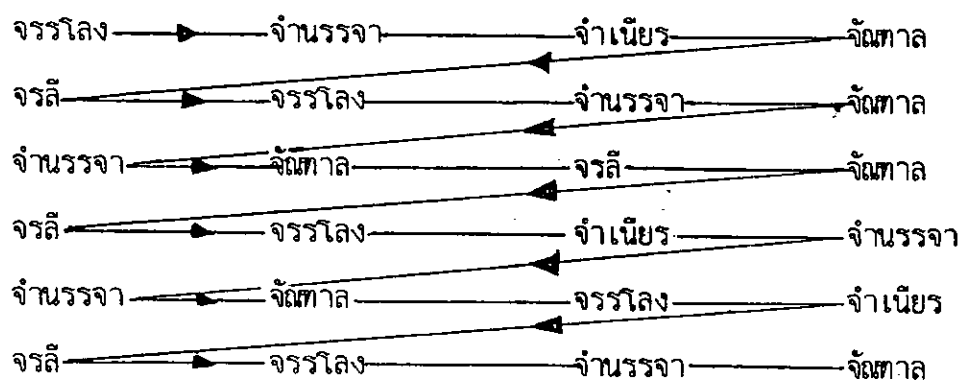
ชุดที่ 2

แบบฝึกการเคลื่อนสายตา แบบฝึกที่ 3

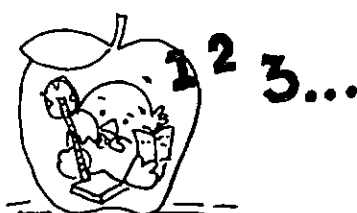
คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านโดยเคลื่อนสายตาไปตามลูกศรของเส้นที่แสดงเทียะ ทุกเทียะเริ่มจาก "จรรโลง" ในบรรทัดแรก แล้วตอบคำถามข้อ ก - จ

- ก. เทียะที่ 1 นับดูว่ามีคำ "จรรโลง" กี่คำ ตอบ คำ
- ข. เทียะที่ 2 นับดูว่ามีคำ "จ้านรจจา" กี่คำ ตอบ คำ
- ค. เทียะที่ 3 นับดูว่ามีคำ "จ้านเียะ" กี่คำ ตอบ คำ
- ง. เทียะที่ 4 นับดูว่ามีคำ "จันทาล" กี่คำ ตอบ คำ
- จ. เทียะที่ 5 นับดูว่ามีคำ "จรรลี" กี่คำ ตอบ คำ

เคลื่อนสายตา 5 เทียะใช้เวลา นาที

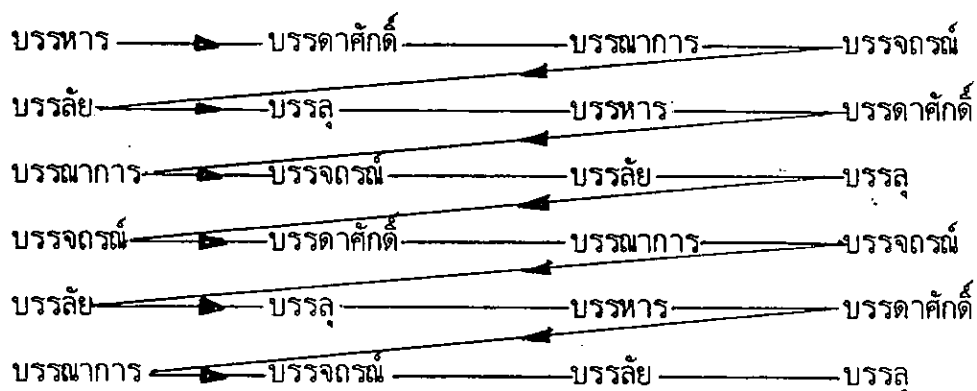
จำนวนข้อที่ถูก ข้อ

แบบฝึกการเคลื่อนสายตา แบบฝึกที่ 4

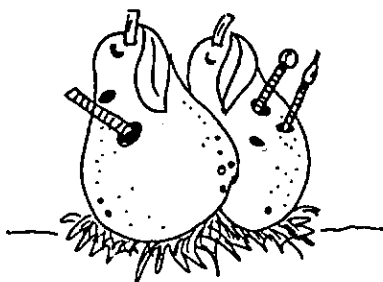
คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านโดยเคลื่อนสายตาไปตามลูกศรของเส้นที่แสดง 6 เที้ยว ทุกเที้ยวเริ่มจาก "บรรหาร" ในบรรทัดแรก แล้วตอบคำถาม ก - จ

- ก. เที้ยวที่ 1 นับดูว่ามีคำ "บรรหาร" ก็คำ ตอบ คำ
- ข. เที้ยวที่ 2 นับดูว่ามีคำ "บรรดาศักดิ์" ก็คำ ตอบ คำ
- ค. เที้ยวที่ 3 นับดูว่ามีคำ "บรรณาการ" ก็คำ ตอบ คำ
- ง. เที้ยวที่ 4 นับดูว่ามีคำ "บรรจกรณ์" ก็คำ ตอบ คำ
- จ. เที้ยวที่ 5 นับดูว่ามีคำ "บรรลั" ก็คำ ตอบ คำ
- ฉ. เที้ยวที่ 6 นับดูว่ามีคำ "บรรล" ก็คำ ตอบ คำ

เคลื่อนสายตา 6 เที้ยวใช้เวลา นาที

จำนวนข้อที่ถูกต้อง ข้อ

แบบฝึกการอ่านข้ามคำ แบบฝึกที่ 1

คำสั่ง ให้นักเรียนอ่านเรื่องต่อไปนี้ โดยอ่านเฉพาะคำที่ขีดเส้นใต้ แล้วตอบคำถาม

ดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าไปแล้ว อินทรุดตัวลงนั่งริมบึงใหญ่ทุกอย่างเงียบสงบจะมีแค่เสียงไม้ปะทุจากกองไฟที่อื่นก่อนไว้ อินเอนเศษไม้เข้าไปในกองไฟ ใช้น้ำยาวเหยียดเศษไม้ให้ติดไฟใจก็คำนึงถึงสิ่งที่อาจเกิดขึ้นคืนนี้

ตั้งแต่เล็กจนโต อินเคยฟังผู้ใหญ่เล่าเรื่องผีรายในมืงนี้เสมอ ทุกคนได้ยินแล้วก็หัวเราะเห็นเป็นเรื่องเหลวไหล ถึงกระนั้นก็ยังไม่มีใครกล้าพอที่จะไปอยู่ริมบึงคนเดียวในยามค่ำคืน แต่คืนนี้อินนี่แหละที่จะเป็นคนแรกที่ไปค้างคืนที่ริมบึง นี่เป็นโอกาสที่อินจะได้พิสูจน์ตนเอง ใคร ๆ ก็เรียกอินว่า "เจ้าขี้ลาด" คราวนี้แหละที่เจ้าพวกนั้นจะได้รู้เสียทีว่า อินไม่ใช่ว่าอย่างที่ถูกกล่าวหาอินจะอยู่ริมบึงตลอดทั้งคืนและคนเดียว

อินไม่ใช้เด็กกล้า กลัวไปหมด แต่พยายามซ่อนความรู้สึกนี้ไว้ไม่ให้ผู้ใดล่วงรู้ เวลาเพื่อนชวนไปว่ายน้ำ ดำน้ำ หรือเดินป่า อินมีข้ออ้างที่จะไม่ไปด้วยเสมอ และเหตุผลที่ยกมาก็น่าเชื่อถือเสียด้วย ไม่ชำนาญนานคนอื่น ๆ ก็ชักรู้เท่าและเริ่มล้อเลียนถากถางอิน อินเจ็บใจมากและตั้งใจว่าจะพิสูจน์ให้เห็นว่าคนอื่นเข้าใจผิด

เสียงครางเบา ๆ ปลุกอินให้ตื่นจากภวังค์ อินเหลียวมองไปรอบ ๆ แต่ก็ไม่เห็นสิ่งใด เสียงครางดังขึ้นเป็นครั้งที่สอง อินวิ่งไปหลบอยู่หลังก้อนหินใหญ่ที่ใกล้ที่สุด เมื่อเสียงครางดังขึ้นเป็นครั้งที่สาม อินก็ได้ยินเสียงของหนักกระทบพื้นดิน อินถอยหลังกรูดด้วยความกลัวและเสียงหลักลุ่มลงบนกิ่งไม้ระเกะระกะอยู่แถวนั้น หัวใจอินเต้นแรงราวกับจะหลุดออกมาข้างนอก อินรำพึงกับตนเอง ว่า "นี่เรามาทำอะไรอยู่ที่นี่ละ"

เวลาที่ใช้อ่าน นาที

จงกาบทบาทตัวอักษรหน้าข้อที่ถูกที่สุด

1. นี่เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร

ก. ผีพรายในฝันใหญ่

ข. การผจญภัยของอิน

ค. การพิสูจน์ความกล้าของอิน

ง. เสียงประหลาดในฝันยามค่ำคืน

2. อินเป็นเด็กอย่างไร

ก. มีเหตุผล

ข. ไม่กลัวผี

ค. เกียจคร้าน

ง. พูดไม่จริง

3. อินต้องการให้เพื่อนคิดว่าเขาเป็นอย่างไร

ก. กล้าพอที่จะไปทีปิง

ข. ไม่กลัวเสียงประหลาด ๆ

ค. กล้าหาญสู้กับผีพรายในฝัน

ง. นั่งอยู่ริมเตียงตลอดคืนแม้จะได้ยินเสียงประหลาด

4. เสียงที่อินได้ยินคือเสียงอะไร

ก. เสียงครางของผีพราย

ข. เสียงกิ่งไม้กระทบพื้นดิน

ค. เสียงลมพัดที่ดังเหมือนผีคราง

ง. เสียงที่ไม่สามารถบอกได้ว่าเป็นเสียงอะไร

5. อินจะทำอะไรต่อไปหลังจากมีเสียงครางครั้งที่สาม

ก. ต่อสู้กับผีพราย

ข. พิสูจน์ให้ได้ว่าเป็นเสียงอะไร

ค. วิ่งหนีไปให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

ง. กลับไปนอนที่กองไฟและอยู่จนเช้า

จำนวนข้อที่ถูก ข้อ

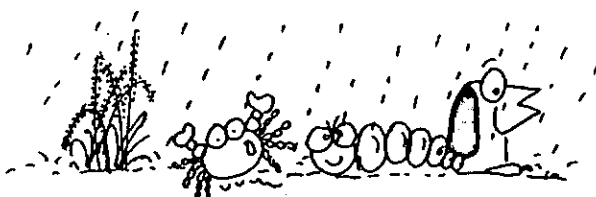
เฉลย 1. ค 2. ก 3. ค 4. ค 5. ค

แบบฝึกอ่านข้ามคำ แบบฝึกที่ 2

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านเรื่องต่อไปนี้ แล้วตอบคำถาม (เครื่องหมายสัญลักษณ์หมายถึงคำที่อ่านข้ามไป)

_____ ชาวนา _____ มีเวลาว่าง พอได้พักผ่อน _____
 อยู่สองระยะ เมื่อเสร็จงานไถหว่านและปักดำแล้ว _____ ไม่ต้องทำงานหนัก
 อะไรอีก คอยจน _____ ต้นข้าว _____ เจริญงอกงามและออกรวง ระหว่าง _____
 ที่คอยนี้ _____ ระวังดูแลต้นข้าวไม่ให้เสียหาย _____ เช่นคอยกำจัดพวกสัตว์
 _____ พวกแมลง _____ คอยตักแต่งคันนา ไม่ให้น้ำที่หล่อเลี้ยงต้นข้าว _____
 ไหลซึมออก _____ ฉะนั้นในระยะตอนนี้ _____ ไม่มีงานอะไรหนัก
 _____ ยกเว้นแต่จะมีภัยพิบัติเกิดขึ้น _____ เช่น เกิดฝนแล้ง _____
 _____ มีหนอนหญ้า มีตึกแตกมาทำลายต้นข้าว _____ ครั้นข้าวออกรวงแล้ว
 _____ ต้องคอยป้องกันฝูงนกกระจาบ _____ ถ้าตั้งนี้ก็หาเวลาว่างจริง ๆ ไม่ได้ เพราะ
 ต้องสาละวนอยู่กับเรื่องป้องกันและต่อต้านศัตรูเหล่านี้

ใช้เวลาในการอ่าน นาที

คำชี้แจง ให้นักเรียนกากบาทหน้าตัวอักษรหน้าข้อที่ถูกที่สุด

1. ชาวนามีเวลาพักผ่อนเมื่อไร

ก. หลังจากตกแต่งคันนา	ข. หลังจากกำจัดตักแตน
ค. หลังจากไถหว่าน	ง. หลังจากดูแลรักษาต้นข้าวให้เจริญงอกงามเต็มที่
2. สัตว์ในข้อใดที่ไม่ทำลายต้นข้าว

ก. ปู	ข. หนอน
ค. แมงสาบ	ง. ตักแตน
3. งานของชาวนาหลังหว่านคืออะไร

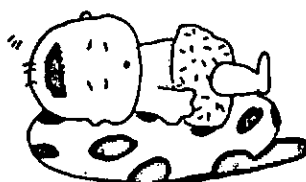
ก. การตกแต่งคันนา	ข. การรักษาระดับน้ำในแปลงข้าว
ค. การระบายน้ำออกจากแปลงข้าว	ง. การป้องกันและต่อต้านศัตรูข้าว
4. ข้อใดไม่ใช่งานหนักของชาวนาหลังหว่านดำ

ก. มีปัญหาดต้นข้าว	ข. มีหนอนทำลายต้นข้าว
ค. มีคนมากินเวลาออกรวง	ง. มีคนเดินย่ำนาข้าวเวลากลางคืน
5. อ่านเรื่องนี้แล้วท่านคิดว่าชาวนามีเวลาว่างและพักผ่อนเพียงใด

ก. มีบ้าง	ข. มีน้อย
ค. ไม่มี	ง. มีมากระหว่างการหว่านดำ

จำนวนข้อที่ถูก ข้อ

เฉลย 1. ค 2. ค 3. ง 4. ง 5. ข

แบบฝึกการอ่านจำคำ แบบฝึกที่ 3

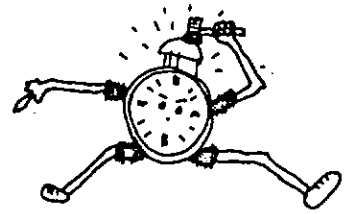
ชื่อ

คำชี้แจง ให้นักเรียนขีดเส้นใต้คำหรือกลุ่มคำที่มีความหมายเหมือนกัน หรือใกล้เคียงกันกับคำใน
แถวหน้า

1. ชะงืด	สูง	มอง	ล้ม	เด่น	ดู
2. กลับ	ง่วง	ตื่น	ปลุก	พัก	จับ
3. ผลิต	ทุบ	ทำ	ออก	ก่อ	แยก
4. กระตุก	ดึง	ดัน	ผลัก	วาง	ทับ
5. ทศนาจร	ศึกษา	เยิ้มเย้น	ผึกผ่อน	ล่องลอย	ท่องเที่ยว
6. ทแยง	ตะแคง	เรียง	คว่ำ	แนลบ	คด
7. ชโลม	บ่ม	ทา	ถู	พอก	อาบ
8. อเนก	น้อย	อุดม	ยาว	มาก	แคบ
9. บรรลุ	สำเร็จ	เรียบร้อย	ผ่าน	ข้าม	เห็น
10. กฎหมาย	หลักเกณฑ์	การปกครอง	วิธีการ	อำนาจ	ข้อบังคับ
11. ชายชรา	ผมหงอก	หนุ่มสาว	แก่	รุ่น	ผอม
12. จกรรจ์	แข็งแรง	กล้าหาญ	ดูร้าย	น่าเกรงขาม	รูปร่าง
13. โจรจัน	เล้าลือ	นิินทา	ว่ากล่าว	ดักเตือน	สาบแช่ง
14. ตระหง่าน	สวย	ใหญ่	กว้าง	งดงาม	สูงเด่น
15. สนิท	รู้จัก	คุ้นเคย	ใกล้กัน	ร่วมกัน	ใกล้ชิด
16. จิ้มลิ้ม	อ่อน	น่ารัก	จุ่มจิ้ม	สวยงาม	อ่อนวัย
17. เบาะแส	รูปร่าง	ร่องรอย	เหลือมล้ำ	สงสัย	เงื่อนงำ
18. พะเน้าพะนอ	วิงวอน	จ้อเลาะ	เอาใจ	ขอร้อง	ออกอ้อน

ใช้เวลาในการทำ นาที จำนวนข้อที่ถูก ข้อ

แบบฝึกอ่านจำคำ แบบฝึกที่ 4

คำชี้แจง ให้นักเรียนเลือกคำ หรือกลุ่มคำที่มีความหมาย ตรงกันข้าม กับคำในแถวหน้าแล้ว
เขียนหมายเลขแถวลงในช่องว่างทางขวามือ

1. จับ	ปล่อย	วาง	หลุด	ทิ้ง	ถือ	
2. หยิบ	วาง	ปล่อย	หลุด	ทิ้ง	ถือ	
3. หยาบ	ละเอียด	ปั่น	บด	ตำ	ทุบ	
4. บั่น	ตัด	ทอน	ทิ้ง	ตาย	ต่อ	
5. ขัดสน	เดือดร้อน	พึงเพื่อ	รุ่งเรือง	ร่ำรวย	สมบูรณ์	
6. เจียบเจียบ	ขลุมน	อึกทึก	เจียบสงบ	กระจาย	ขวักไขว่	
7. คล่องแคล่ว	เฉื่อยชา	เชื่องช้า	เจียบ ๗	รวดเร็ว	ทันใจ	
8. เร่ง	เฉื่อย	หน่วง	เหี่ยว	เครียด	หย่อน	
9. พุ่มเฟิอย	ขี้เหนียว	มัยยัสถ์	ตระหนี่	ประหยัด	ใจแคบ	
10. สายัณห์	มิด	โพล่เพล้	รุ่งอรุณ	มัว	พลบค่ำ	
11. บริสุทธิ	สกปรก	ราศี	กิเลส	เปื้อน	กลั่น	
12. คลุมเครือ	แท้จริง	แน่นอน	กระจ่าง	ตายตัว	จริง	
13. ปัจจุบัน	เริ่มต้น	ใหญ่	แค้	อดีต	นาน	
14. อวดดี	ขี้ขลาด	เย่อหยิ่ง	ถ่อมตัว	เสียใจ	อ่อนไหว	
15. ประหยัด	แจก	สุรุ่ยสุร่าย	เก็บ	รัดเข็มขัด	จ่าย	
16. อะลุ่มอล่วย	เข้มงวด	เคร่งเครียด	บังคับ	พิถีพิถัน	ระเบียบวินัย	
17. นิ่มนวล	แข็ง	กระด้าง	หยาบคาย	แกร่ง	ทึบ	
18. ทุจจริต	ภักดี	โกหก	ซื่อสัตย์	ไม่โกง	ตรง	
19. วิปริต	เที่ยงตรง	คลาดเคลื่อน	อคติ	แท้จริง	ปกติ	
20. เหลือเฟือ	ครบ	บริบูรณ์	อุดม	ยากจน	ขาดแคลน	

ใช้เวลาในการทำ นาที จำนวนข้อที่ถูก ข้อ

แบบฝึกอ่านเป็นวลี แบบฝึกที่ 3

คำชี้แจง อ่านข้อความจากเรื่องต่อไปนี้ โดยอ่านเป็นคำหรือกลุ่มคำตามที่ขีดเส้นใต้ไว้ แล้วตอบคำถามท้ายเรื่อง

นักเรียนบางคน อาจจะเคยไปเที่ยว ถ้ำบางถ้ำ ที่มีหินงอกหินย้อยมาแล้ว ในเมืองไทย
เราก็มีถ้ำพวกนี้อยู่มาก เช่นถ้ำบารมีที่จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งเป็นถ้ำที่มีหินงอกหินย้อย สวยงามอย่าง
ประหลาด มหัศจรรย์จริง ๆ จนน่าเชื่อว่าหินต่าง ๆ จะเป็นเช่นนั้นได้เลย ในถ้ำพวกนี้จะมืดสนิท
การที่จะเดินเข้าไปดู จะต้องนำไฟฉาย หรืออุปกรณ์ การส่องแสงสว่างอื่น ๆ ไปด้วย นักเรียน
อาจจะสงสัยว่า หินงอกหินย้อยนี้ มันเกิดขึ้นได้อย่างไร

นักเรียนคง เคยเห็น น้ำฝนที่แทรกหายไปในดิน จากนั้นน้ำนั้นไปไหนละ ก็อาจจะไปได้
หลายทาง แต่ถ้าใต้ดินนั้นเป็นถ้ำ ก็ย่อมมีน้ำบางส่วน ที่แทรกตามรอยแตก ของหินหยดลงในถ้ำ
น้ำพวกนี้แทรกผ่านดินหินมา เพราะฉะนั้น มันจะนำเอาแร่ธาตุบางชนิดมาด้วย เมื่อน้ำหยดลงกับพื้น
และระเหยไป แร่ที่มันนำมาจะยังอยู่ ด้วยวิธีการเช่นนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า นับเป็นเวลานานปี แร่ที่มากับ
น้ำ ก็จะพอกพูนขึ้นเรื่อย ๆ กลายเป็นหินงอก การที่น้ำกระเซ็นออก มันจะพาแร่เหล่านั้นกระจาย
ออกไปด้วย ทำให้เกิดรูปร่างลักษณะต่าง ๆ การเกิดหินย้อยก็ เกิดทำนองเดียวกัน จุดที่น้ำหยดนั้น
แร่ที่มากับน้ำ จะจับตัวกัน เป็นหลอดขึ้นมา ก่อน เนื่องจากน้ำหยดลงแล้ว แต่แร่ที่มากับน้ำ บางส่วน
ยังค้างอยู่ มันจะเกาะกัน เป็นวงเล็ก ๆ ก่อน แล้วค่อย ๆ พอกพูนต่อไปอีก จนกลายเป็นแท่งหินยาว
และถ้าหาก หินงอกจากน้ำ ที่หยดลงนั้น จนกระทั่งมาต่อกับหินย้อย ก็จะกลายเป็น เสารูปร่าง
ประหลาดในลักษณะต่าง ๆ กัน

ในปัจจุบันมีคนมีอาชีพ ชอบเขียนตัวหนังสือ เลอะเทอะ บนผนังถ้ำ เสมอ และมีอาชีพอื่นที่
พวกที่ชอบหักหินงอกหินย้อย คนมีอาชีพเหล่านี้ ทำลายธรรมชาติที่ได้สร้างไว้ เป็นเวลานานปี
กว่าจะสร้างขึ้นมาได้ ฉะนั้นถ้านักเรียน ได้ไปเที่ยวถ้ำ นักเรียนไม่ควรทำลาย หินงอกหินย้อย
ให้เสียหาย เพื่อเป็นการตอบแทนความมรดกสละวิริยะของธรรมชาติ ที่สร้างสิ่งสวยงาม ให้เราชม

ใช้เวลาในการอ่าน นาที

คำชี้แจง ให้นักเรียนกากบาทกับตัวอักษรที่เห็นว่าถูกต้องที่สุด

1. ผู้เขียนต้องการอธิบายถึงสิ่งใดให้ผู้อ่านทราบ

ก. สถานที่เกิดของถ้ำบารมี	ค. การหยดตัวของหยดน้ำลงสู่ถ้ำ
ข. วิธีการไปเที่ยวถ้ำบารมี	ง. การเกิดหินงอกหินย้อย
2. อะไรเป็นสิ่งที่น่าสนใจมากที่สุดของถ้ำบารมี

ก. หินมีค่า	ค. หินงอกหินย้อย
ข. แอ่งน้ำแร่ธรรมชาติ	ง. ผาหินที่สวยงามในถ้ำ
3. จงเรียงลำดับเหตุการณ์ต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

ก. น้ำฝนแทรกหายไปในไหน	ค. น้ำแทรกตามรอยแตกของหิน		
ข. แร่จะพอกพูนขึ้นเรื่อย ๆ	ง. ใช้เวลานานนับล้าน ๆ ปี		
ก. กบคง	ข. กคบง	ค. กคกงบ	ง. งกคบ
4. จากข้อความที่ว่า "ในปัจจุบันมีคนมีอบอน ชอบเขียนหนังสือเลอะเทอะบนผนังถ้ำเสมอ" ผู้เขียนได้เขียนด้วยความรู้สึกอย่างไร

ก. เสียหาย	ค. โกรธ
ข. เศร้าใจ	ง. เบื่อหน่าย
5. นักเรียนสามารถช่วยกันรักษาสถาปัตยกรรมชาติได้อย่างไร

ก. เก็บหินที่สวยงามมารักษาไว้	ค. จับต้องหินงอกและหินย้อยแต่เบามือ
ข. สร้างร้านค้าตามสถานที่ท่องเที่ยว	ง. ไม่ทำลายสิ่งที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ
6. ที่กล่าวว่าสวยงามอย่างประหลาดมหัศจรรย์นั้น มีความหมายเหมือนกับคำว่าในข้อใด

ก. สวยจนเหลือเชื่อ	ค. สวยจริง
ข. สวยจนหลง	ง. สวยดี

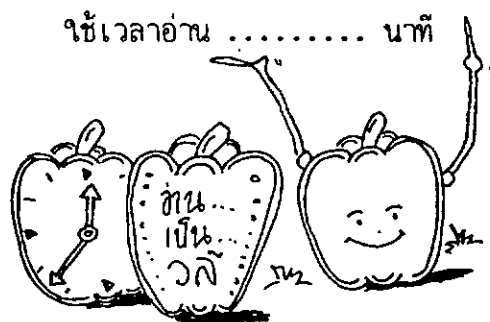
เฉลย 1. ง 2. ค 3. ก 4. ก 5. ง 6. ก

แบบฝึกอ่านเป็นวลี แบบฝึกที่ 4

คำชี้แจง ให้อ่านเรื่องต่อไปนี้ โดยอ่านเป็นคำหรือกลุ่มคำตามที่ขีดเส้นใต้ไว้และตอบคำถามท้ายเรื่อง

ต้นสาละเป็นต้นไม้ที่เกี่ยวกับ พระพุทธองค์ เป็นต้นแรก และต้นสุดท้าย ได้ร่มไม้
ชนิดนี้ พุทธประวัติ จารึกไว้ว่า เป็นทั้งที่ประสูติ และประสูติของพระองค์ พระพุทธเจ้า ทรง
ประสูติ จากพระครรภ์ ได้ต้นสาละ พระมารดา เสด็จประทับยืน ไม่นั่งเหมือนสตรีอื่น พระองค์
ประสูติบริสุทธิ์ ไม่เปราะเปื้อน ด้วยกรรมสันทน พอประสูติแล้ว ก็ทรงดำเนิน ด้วยพระบาทได้
7 ก้าว และตอนที่ พระองค์เสด็จสู่ประสูติบนแท่น ก็มีต้นสาละให้ร่มปกคลุมอยู่

คำว่าสาละ เป็นคำสันสกฤต ชาวอินเดีย เรียกต้นสาละว่า "ชาล" เป็นต้นไม้ใบหนา
ขนาดใบขนุน แต่เรียวยาวกว่า ใบเป็นมัน ลำต้นสูงใหญ่ มีกิ่งก้านสาขาให้ความร่มเย็น
แก่ผู้พักอาศัย เป็นอย่างดี ดอกเป็นช่อ คล้ายดอกสารภี แต่โตกว่านั้น ชอบขึ้นในที่ ค่อนข้างชื้น
ไทยแปลเอาว่า ไม้สาละเป็นไม้รัง

คำชี้แจง จงกาเครื่องหมาย / หน้าข้อที่ถูก และเครื่องหมาย X หน้าข้อที่ผิด

- 1. ต้นสาละ เป็นต้นไม้ที่เกี่ยวข้องกับพระพุทธองค์เป็นต้นแรกและต้นสุดท้าย
- 2. พระพุทธองค์ทรงประสูติใต้ต้นโพธิ์
- 3. พระมารดาของพระพุทธองค์ทรงประสูติเหมือนสตรีอื่น ๆ
- 4. ประสูติบริสุทธิ์ คือไม่เปราะเปื้อนด้วยกรรมลทิน
- 5. พอประสูติแล้วก็มีดอกบัวมารวมกันที่ใต้พระบาท 7 ดอก
- 6. พระองค์ทรงเสด็จปรินิพพานบนแท่นโดยมีต้นไม้รังทั้งคู่ให้ร่มเงาอยู่
- 7. ชื่อต้นสาละ เป็นคำสันสกฤต
- 8. ชาวอินเดียเรียกต้นไม้ชนิดนี้ว่าต้นสาละเช่นกัน
- 9. ลักษณะต้นสาละเป็นต้นไม้ใบเล็กแน่นเป็นพุ่มให้เงามาก
- 10. ต้นรังเป็นไม้ที่มีลักษณะคล้ายต้นสาละมาก ต่างกันเพียงสีของดอกเท่านั้น

จำนวนข้อที่ถูก ข้อ

เฉลย 1. / 2. X 3. X 4. / 5. X 6. / 7. / 8. X 9. X 10. /

แบบฝึกอ่านแบบเจาะจง แบบฝึกที่ 1

คำชี้แจง ให้นักเรียนค้นหาเลขหน้าของเรื่องที่ต้องการอ่านจากสารบัญที่ให้มาแล้วเขียนหมายเลขหน้าลงในช่องว่างที่กำหนดให้

1. ต้องการอ่านเรื่อง กำเนิดสุตสาคร	อ่านได้ที่หน้า
2. ต้องการอ่านเรื่อง สุตสาครรบกับผิติดิ	อ่านได้ที่หน้า
3. ต้องการอ่านเรื่อง ฤาษีช่วยสุตสาครขึ้นจากเหว	อ่านได้ที่หน้า
4. ต้องการอ่านเรื่อง สุตสาครตามพระอภัยมณี	อ่านได้ที่หน้า
5. ต้องการอ่านเรื่อง สิ้นสมุทรรอออกไปรับสุตสาครเข้าวัง	อ่านได้ที่หน้า

สารบัญเรื่องพระอภัยมณี

กำเนิดสุตสาคร	หน้า 158
นางมัจฉาคลอดสุตสาคร	159
สุตสาครได้ม้ามังกร	163
สุตสาครไปตามหาพระอภัยมณี	169
สุตสาครรบกับผิติดิ	370
ซีเปลือยหลอกปลักสุตสาครตกเหว	374
ซีเปลือยเข้าเมืองการเวก	376
ฤาษีมาช่วยสุตสาครขึ้นจากเหว	381
สุตสาครไปตามซีเปลือยที่เมืองการเวก	382
เจ้าเมืองการเวกเลี้ยงสุตสาครเป็นบุตรบุญธรรม	389
สุตสาครตามพระอภัยมณี	439
สิ้นสมุทรรอออกไปรับสุตสาครเข้าวัง	476

หน้า

158

159

163

169

370

374

376

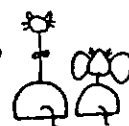
381

382

389

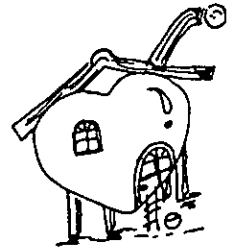
439

476

ใช้เวลาในการอ่าน นาที จำนวนข้อที่ถูก ข้อ

แบบฝึกความเข้าใจ แบบฝึกที่ 2

ฝึกความเข้าใจด้วยคำสำนวน อุปมาอุปไมย ความหมายซ่อนเร้น

คำชี้แจง ให้นักเรียนกากบาทกับตัวอักษรหน้าข้อความที่มีความหมายตรงกับข้อความที่ขีดเส้นใต้

1. ฉันไม่ใช่คนใจไม่ไว้ระกำ และคุณนายมะลิก็เหมือนกัน

ก. ใจร้าย	ข. ใจแข็ง
ค. ใจพยายาย	ง. ใจมีน้ำใจ
2. จะกรอบเป็นข้าวเกรียบแล้วพ่อคุณ ป้าเอมพูดแทรกขึ้นมาจากในครัว ว้าวควายก็ขายไปจนหมด เหลือแต่นาเท่ากระบะมือ กับตัวเท่านั้นแหละ

ก. มีรายได้น้อย	ข. ตกทุกข์ได้ยาก
ค. ยากแค้นแสนเข็ญ	ง. ขาดแคลนเงินทอง
3. คงเอ๋ย ข้าอาบน้ำร้อนมาก่อนเอ็ง รอดทุททั้งไว้เป็นคำสุดท้ายแล้วก็ลุกไป

ก. มีความรู้มากกว่า	ข. มีอายุมากกว่า
ค. มีความสามารถมากกว่า	ง. มีความสุขุมรอบคอบกว่า
4. อ้อ ! ไม่เป็นไรหรอกละ คุณหละคอยชักใบให้เรือเสีย

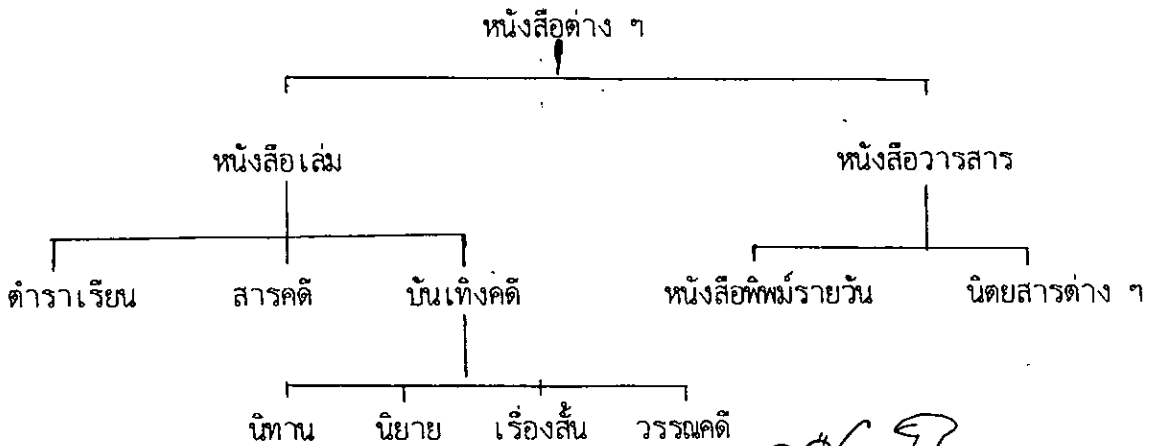
ก. พุดให้ไขว้เขว	ข. พุดให้เสียหาย
ค. พุดให้เสียกำลังใจ	ง. พุดให้ออกนอกกลุ่มนอกทาง
5. ผมเป็นเด็กบ้านนอก เกิดและเติบโตในชนบท ระยะเวลาเพียงห้าหกปีในกรุงเทพฯ ไม่ได้ลอกคราบผิวหนังของผมให้เป็นชาวกรุงที่ผิวบางหรอก

ก. อ่อนแอ	ข. ส้ำรวย
ค. ไม่อดทน	ง. หยิบหยิ่ง
6. ชูณะ เขาไม่เชื่อเลย เขาว่าเด็กยกเมฆขึ้น จะหาทางจับนายช้อยอะไรเทือกนั่นแหละ

ก. พุดไม่มีเหตุผล	ข. พุดเข้าข้างตนเอง
ค. พุดเรื่องเหลือเชื่อ	ง. สร้างเรื่องขึ้นเอง

เอกสารสรุปเรื่องประเภทของหนังสือ

หนังสือที่เราพบเห็นอยู่ทุกวันนี้แยกออกได้ดังนี้

ประเภทของหนังสือ แบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

หนังสือเล่ม

หมายถึงหนังสือที่เป็นรูปเล่ม ขนาด และความหนาบางแตกต่างกันออกไป ภายใต้อาจำมีเนื้อหาเพียงเรื่องเดียว หรือหลายเรื่องอยู่ในเล่มเดียวกันก็ได้ หนังสือเล่มนี้ยังแบ่งออกไปตามเนื้อหาสาระได้อีก 3 ประเภท ดังนี้

1. หนังสือตำราเรียน เป็นหนังสือทางวิชาการต่าง ๆ เช่น พจนานุกรม เนื้อหาสาระมุ่งให้ความรู้โดยเฉพาะ เช่น หนังสือแบบเรียน หนังสือคู่มือ หนังสืออ้างอิงต่าง ๆ เช่น พจนานุกรม สารานุกรม
2. หนังสือสารคดี คือหนังสือที่มุ่งให้เนื้อหาสาระในด้านความรู้ ความคิดแก่ผู้อ่านเป็นส่วนใหญ่ และในขณะเดียวกันก็ให้ความเพลิดเพลินใจแก่ผู้อ่านควบคู่กันไปด้วย สารคดีมีอยู่หลายชนิดด้วยกัน เช่น

สารคดีท่องเที่ยว ได้แก่ เรื่องท่องเที่ยวเมืองมังกร พระนิพนธ์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ของวานิช จรุงกิจอนันต์ เป็นต้น

สารคดีประวัติ ได้แก่ ประวัติบุคคลสำคัญ อุดมประวัติของพระยาอนุมานราชธน ของ เสฐียรโกเศศ เป็นต้น

สารคดีประวัติศาสตร์ ได้แก่ เรื่องเกิดวังปารุสก์ พระนิพนธ์ของพระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าจุลจักรพงษ์ ฯลฯ

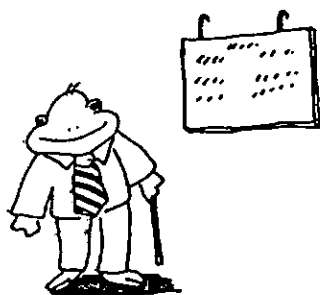
3. หนังสือบันเทิงคดี คือ หนังสือที่มีเนื้อหาสาระมุ่งให้ผู้อ่านเกิดความเพลิดเพลินบันเทิงใจเป็นสำคัญ และนอกเหนือจากความสุขสนานแล้ว ผู้อ่านยังได้แนวคิดต่าง ๆ ที่สอดแทรกอยู่ในเนื้อเรื่องอีกด้วย หนังสือประเภทบันเทิงคดีนี้ ยังแบ่งย่อยออกเป็น

ก. นิทาน คือ เรื่องเล่าที่เกิดจากจินตนาการของมนุษย์ ส่วนใหญ่เป็นเรื่องเพื่อผจญภัย ความจริง แต่มิใช่อคติและคติสอนใจแฝงอยู่ เช่น ปลาย่างทอง นิทานอีสป นางสิบสอง เป็นต้น

ข. นวนิยาย คือ เรื่องเล่าที่เกิดจากจินตนาการของมนุษย์เช่นเดียวกัน แต่เรื่องเล่านี้มักเป็นพฤติกรรมของมนุษย์ทั่วไป ซึ่งเกิดขึ้นตามสภาพที่เป็นจริงในสังคมแต่ละยุค แต่ละสมัย เช่น ข้างหลังภาพ เขาชื้อกันต์ คำพิพากษา ลูกอีสาน เป็นต้น

ค. เรื่องสั้น ลักษณะคล้ายกับนวนิยาย แต่มิขนาดสั้น มีตัวละครน้อย เรื่องราวที่เกิดขึ้นในเรื่องเป็นไปอย่างรวดเร็ว ไม่สลับซับซ้อน จุดเด่นหรือจุดมุ่งหมายของเรื่องสั้นมีเพียงอย่างเดียว เช่น เรื่องครุฑ่าเฟ้ง ของ เบี้ยวหวาน มอม ของ ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช เด็กที่ครูไม่ต้องการของนิมิตร ภูมิถาวร และเรื่องสั้นชุดก่อกองทราย ของ ไพฑูรย์ ธัญญา

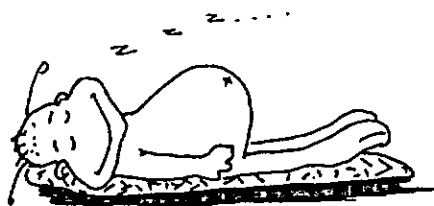
ง. วรรณคดี คือ เรื่องราวหรือบทประพันธ์ที่โดดเด่นในหลาย ๆ ด้าน ทั้งในด้านเนื้อเรื่อง ทั้งในด้านการใช้ถ้อยคำภาษา รวมทั้งอารมณ์สะเทือนใจ วรรณคดีมีทั้ง ร้อยแก้วและร้อยกรอง วรรณคดีร้อยแก้ว เช่น จดหมายจากวางหว้า นิทานเวตาล ส่วนวรรณคดีร้อยกรองเช่น ขุนช้าง ขุนแผน

หนังสือวารสาร

หนังสือวารสาร คือ หนังสือที่ออกมาเป็นประจำตามวาระต่าง ๆ ตามที่หนังสือนั้นกำหนดไว้ เช่น ออกประจำทุกวัน เรียกว่า หนังสือพิมพ์รายวัน เช่น บ้านเมือง เดลินิวส์ มติชน ถ้าออกทุก ๆ 7 วัน เรียกว่า หนังสือรายสัปดาห์ เช่น สตรีสาร สยามรัฐ สัปดาห์วิจารณ์ ถ้าออกทุก ๆ 15 วัน เรียกว่า หนังสือรายปักษ์ เช่น ขวัญเรือน กุลสตรี ลลนา เป็นต้น

เนื้อหาสาระในวารสารนั้น จะมีอยู่หลายเรื่องปะปนกันไป เช่น ข่าวสารต่าง ๆ ทั้งในด้านอาชญากรรม การเมือง และเศรษฐกิจ เป็นต้น หรืออาจจะมีสารคดีที่น่าสนใจต่าง ๆ หรือมันวนิยาย นิทาน เรื่องสั้น หรือบทความ เสนอแนะ ข้อคิดเห็นต่าง ๆ

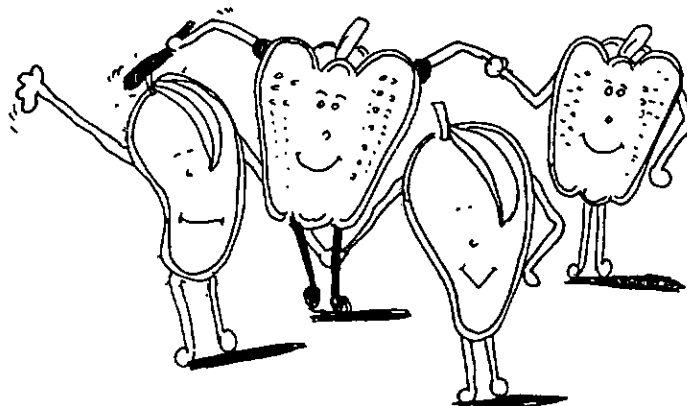

กิจกรรมเสริมความเข้าใจเรื่องประเภทของหนังสือ

คำชี้แจง จงจับคู่ข้อความที่มีความหมายตรงกัน

(.....) ก. หนังสือเล่ม	1. เป็นพฤติกรรมของมนุษย์ที่สามารถเกิดขึ้นได้จริง ๆ
(.....) ข. ตำราเรียน	2. มักไม่เป็นความจริง
(.....) ค. นิทาน	3. ชมช่อมาลาดี
(.....) ง. นวนิยาย	4. ได้รับยกย่องว่าแต่งดี
(.....) จ. เรื่องสั้น	5. ออกทุก ๆ 4 สัปดาห์
(.....) ฉ. วรรณคดี	6. มีเนื้อหาสาระเพียงเรื่องเดียวหรือหลายเรื่องก็ได้
(.....) ช. วรรณคดีร้อยกรอง	7. มักมีอยู่ในวารสาร
(.....) ฌ. สารคดีท่องเที่ยว	8. ให้ประโยชน์ด้านความรู้โดยเฉพาะ
(.....) ฎ. หนังสือพิมพ์รายเดือน	9. อีเหนา
(.....) ฏ. บทความ	10. การดำเนินเรื่องไม่สลับซับซ้อน
	11. เป็นร้อยแก้ว

เฉลย 6 8 2 1 10 4 9 3 5 7

แบบฝึกเคลื่อนไหวสายตา แบบฝึกที่ 5

คำชี้แจง ให้นักเรียนขีดเส้นใต้คำที่เหมือนกับคำในแถวหน้า
เริ่มเวลา.....

มัธยมสมัย	มัธยมศึกษา	มัณฑนาพาธา	มัณฑนาภรณ์	มัธยมสมัย	มัธมา
มธุปายาส	มธุการิ	มธูปมูล	มธุปายาส	มธุมิตร	มธุรพจน์
มนุษย์เทพ	มนุษย์ธรรม	มนุษย์โลก	มนุษย์ชาติ	มนุษย์เทพ	มนุษย์ศาสตร์
มโนสาเร่	มโนมติ	มโนคติ	มโนศิลา	มโนินกุล	มโนสาเร่
มัชฌิมบุรุษ	มัชฌิมภุมิ	มัชฌิมนิกาย	มัชฌิมบุรุษ	มัชฌิมยาน	มัชฌิมวัย
พะท่ามะรง	พะรุงพะรัง	พะอาภะพะอ่ำ	พะท่ามะรง	พะเน้าพะนัง	พะเน้าพะนอ
พิทยาคม	พิทยาพล	พิทยากร	พิทยาลัย	พิทยาคม	พิทยาการ
ระหกระเหิน	ระเหระเหิน	ระหองระแหง	ระเหินระหก	ระเหกระหง	ระหกระเหิน
ราชวโรงการ	ราชโพนาค	ราชโพนัณ	ราชโองการ	ราชวโรงการ	ราชโองการ
กระเจ็ด	กระเซอะ	กระเจ็ด	กระจัก	กระจุก	กระจุก
กระเจิง	กระเซิง	กระเจิง	กระจาย	กระจิก	กระจาย
สังฆเถระ	สังฆคาริ	สังฆาภิเสส	สังฆปาโมกข์	สังฆเถระ	สังปะติเหงะ
หัวเรี่ยว	หัวเรี่ยว	หัวหลัก	หัวเลี้ยว	หัวคาร	หัวพุง
หัวแรง	หัวตอ	หัวตอ	หัวเดือน	หัวแรง	หัวมัน
อาณันทนะ	อาณากาละ	อาณันทนะ	อาณานิปาณะ	อาณานิปาณ	อาณันทนะ
อายุตกะ	อายุวิณะ	อายุเรต	อายุตกะ	อายุเรต	อายุตกะ
อึ้งตึ้งนัง	อึ้งตึ้งตึ้ง	อึ้งตึ้งอึ้ง	อึ้งตึ้งนัง	อึ้งตึ้งอึ้ง	อึ้งตึ้งอึ้ง
อิหลุกขลุกลัก	อิหลุกขลุกลัก	อิหลุกขลุกลัก	อิหลุกขลุกลัก	อิหลุกขลุกลัก	อิหลุกขลุกลัก
กระจัดกระจาย	กระจอบอแง	กระจอบอแง	กระจัดกระจาย	กระจัดกระจาย	กระจอบอแง
กระเข้ากระชั	กระชักระชั	กระชักระชั	กระชักระชั	กระชักระชั	กระชักระชั

กะตุมกระตัม กระตุมกระตุม กระตุมกระตัม กระตุมกระตัม กระตึงกระตึง กระตึงกระตึง
 กระตึงกระตึง กระตึงกระตึง กระตึงกระตึง กระตึงกระตึง กระตึงกระตึง กระตึงกระตึง
 กระตึงกระตึง กระตึงกระตึง กระตึงกระตึง กระตึงกระตึง กระตึงกระตึง กระตึงกระตึง

จบเวลา.....

เวลาที่ใช้ในการอ่าน นาที

แบบฝึกเคลื่อนสายตา แบบฝึกที่ 6

คำชี้แจง ให้นักเรียนขีดเส้นใต้คำที่เหมือนกับแถวหน้า

เริ่มเวลา

1. มนिला	มนิลา	มะลิลา	มัลลิกา	มัสลิกา	มัสยา
2. มัธยัณห์	มัธยัสต์	มัทยะ	มัทนะ	มัธยัณห์	มัตสยะ
3. พรหมจักร	พรหมจรรย	พรหมจักร	พรหมชาติ	พรหมทัณฑ์	พรหมยาน
4. พาหนะ	พาหิระ	พาหิยะ	พาหุรัต	พาหนะ	พาลูกะ
5. รำมะนา	ระมะนาต	รำมะแบ	รำมะร่อ	รำมะนา	รังสิมา
6. วนาตอน	วนาตร	วนาศรม	วนาวาส	วนาตอน	วนารณห์
7. วิสาสะ	วิสาขะ	วิวาหะ	วิสาสะ	วิวาหะ	วิวรรธน
8. สมาทาน	สมาทาน	สมาจาร	สมัญญา	สมาบัติ	สมัชชา
9. สังฆกรรม	สังฆทาน	สังฆาณัติ	สังฆกรรม	สังฆเภท	สังฆาฏิ
10. สันนิบาต	สันนิวาส	สันนิเวส	สันนิษฐาน	สันนิบาต	สันติภาพ
11. สันทนะ	สันถระ	สันทนะ	สันทวะ	สันตะวา	สันคติ
12. หัตถกรรม	หัตถการ	หัตถกิจ	หัตถมาส	หัตถาภรณ์	หัตถกรรม
13. หามิได้	หาไม่ได้	มิได้หา	หามิได้	ไม่ได้หา	หาไม่ก็
14. อัจฉรา	อังสนา	อังคณา	อัจฉิมา	อัจฉรา	วิจนา
15. อันตรา	ตันตราย	อันตกร	อันตกาล	อันตคุณ	อันตรา
16. อัปรรมาณ	อปรมาณ	อัปรรมาท	อปรรรมาท	อัประไมย	อัปรรมาณ
17. กฤตยา	กฤชฎา	กฤดา	กฤตยา	กฤติกา	กฤตย
18. กะทันทัน	กะทัตร์ต	กะทังหัน	กะทันทัน	กะทังหัน	กะทกรก
19. กะละมัง	กะละแม	กะลันทา	กะลาซอ	กะละมัง	กะละออม
20. กัลปนา	กัลปนา	กัลปพฤกษ์	กัลปนะ	กัลป	กัลปนาท

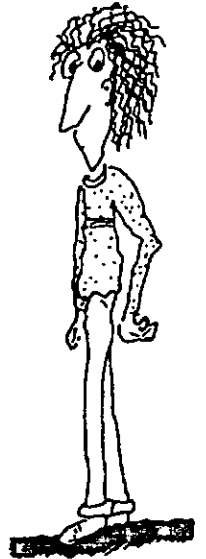
21. กากะเยี้ย	กาชะลอง	กากบาท	กากเฝือก	กากะทิง	กากะเยี้ย
22. ชวาลา	ชลาธาร	ชลลुका	ชลुกา	ชวาลา	ชลาลัย
23. ตกท้องช้าง	ตกประหม่า	ตกตะลึง	ตกท้องช้าง	ตะพุ่มม่าย	ตกรางวัล
24. ตะล่อมข้าง	ตะล่อมป้อม	ตะลุ่มโปง	ตะล่อมข้าง	ตะลุ่มจิต	ตะลุ่มพอ
25. ตะเหลนเป่น	ตะเหลนเป่น	ตะเหลนเป่น	ตะเหลนเป่น	ตะเหลนเป่น	ตะเหลนเป่น

แบบฝึกการอ่านจำคำ แบบฝึกที่ 5

คำชี้แจง ให้นักเรียนกากบาทหน้าตัวอักษร ก ข ค ง หรือ จ ที่อยู่หน้าคำพวกเดียวกันกับ
คำสามคำที่กำหนดให้

1. พ่อ แม่ ลูก
ก. น้อง ข. พี่ ค. ป้า ง. น้ำ จ. ลูก
2. รถไฟ รถยนต์ เรือยนต์
ก. รถเบน ข. รถลาก ค. รถจักรยาน ง. เครื่องบิน จ. เรือใบ
3. สีส้ม สีแดง สีชมพู
ก. สีเขียว ข. สีสด ค. สีฟ้า ง. สีน้ำเงิน จ. สีคราม
4. ไม้เลื้อย ไม้ยืนต้น ไม้พุ่ม
ก. ดอก ข. เมตกร ค. คีป ง. พุด จ. วา
5. บ้าน วัง ศาลา
ก. คอก ข. กระท่อม ค. เล้า ง. กรง จ. ตะกร้า
6. แหวน สร้อย กำไล
ก. ทอง ข. ปากกา ค. ต่างหู ง. แวนดา จ. นาฬิกา
7. ไม้บรรทัด ไม้ปรุ เทอร์โบมิเตอร์
ก. ก้อนหิน ข. ไม้กระดาน ค. กระดานดำ ง. ดาซังน้ำหนักร จ. สมอเรือ
8. แม่น้ำ ลำคลอง ลำธาร
ก. บึง ข. แอ่ง ค. หนอง ง. บ่อ จ. ห้วย
9. เชียงใหม่ ลำปาง เชียงราย
ก. ยโสธร ข. นครพนม ค. อุบลราชธานี ง. แม่ฮ่องสอน จ. นราธิวาส
10. ตะกวด ตุ๊กแก จิ้งจก
ก. ไส้เดือน ข. เต่า ค. จระเข้ ง. ผีเสื้อ จ. กิ้งกือ

แบบฝึกอ่านจำคำ แบบฝึกที่ 6

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนหมายเลขของคำหรือกลุ่มคำที่มีความหมายเหมือนกับคำในแถวหน้า
ลงในช่องว่าง

	1	2	3	4	5	
1. กษิรา	เกษียณ	เกษียน	เกษียร	เกสรี	เกษม	
2. กำสรด	โสมนัส	กำสรวล	โสมนัส	ปิติ	กำยาน	
3. ครรลอง	แนวทาง	จากไป	ถูกต้อง	เคร่งครัด	ทางไป	
4. ฉกาจ	ประเสริฐ	สำเร็จ	ซ้ำของ	ชำนาญ	กล้าแข็ง	
5. ดำรัส	พูด	ถาม	สั่ง	ห้าม	อธิบาย	
6. ทรชน	ทะนง	อ่อนแอ	คนชั่ว	ศัตรู	รอบรู้	
7. นครเศ	พระเจ้าแผ่นดิน	ยิ่งใหญ่	ภูเขา	เมือง	เจ้าเขา	
8. บริภาษ	หักทลาย	ทำโทษ	ด่าว่า	ให้ร้าย	จองเวร	
9. พรบัษ	ฝ่ายอื่น	กองทัพ	ทำศึก	สู้รบ	พญานก	
10. ประภาษ	เที่ยวไป	บอก	มาเยือน	เยี่ยมเยียน	กล่าวถึง	
11. ปั้นแห่ง	แป้ง	เข้มขัด	แต่งตัว	ยินดี	กำไลมือ	
12. พระเกล	ประตุ	ม่าน	หน้าต่าง	บันได	ที่นอน	
13. มัมวาน	พระอาทิตย์	พระอินทร์	ท้องฟ้า	เทวดา	กองทัพ	
14. นาทัง	ดิงาม	นำฉงน	แปลกใจ	สงสัย	พอใจ	
15. อุทาหรณ์	แนวทาง	จำลอง	ตัวอย่าง	บทเรียน	แบบอย่าง	

แบบฝึกอ่านข้ามคำ แบบฝึกที่ 5

คำชี้แจง อ่านเรื่องต่อไปนี้ โดยอ่านเฉพาะคำที่ขีดเส้นใต้ แล้วตอบคำถาม ข้อ 1 - 5

เกิดเป็นไอ้ใจ ก็เดือดร้อนอย่างนั้นแหละ "ไอ้ใจที่ว่า เป็นหมาพันธุ์ต่างชาติที่นายวุฒิก
เจ้าของร้านขายแว่นตา นาฬิกา แว่นกาลเจ้าพ่อเสือเลี้ยงเอาไว้ นับว่าที่เลี้ยงไอ้ใจแต่เล็กจนโต
 ตัวใหญ่ ก็เพื่อต้องการให้มันช่วยเป็นยามตอนกลางคืน บอ้งกันไม่ให้ขโมยเข้า เมื่อเช้าวันนี้
นายวุฒิกตื่นนอน พอเดินลงมาถึงชั้นล่าง มีอันต้องตกอกตกใจเพราะปรากฏว่าตู้โชว์เปิดอ้าออก
นาฬิกา และเงินสอยในลิ้นชักร่วมสองแสนบาท ได้ถูกไอ้ดินแมวเข้ามาล้วงคอบนทะเกลี้ยงบ้าน
 นายวุฒิก จึงเดินไปที่หลังบ้านแล้วก็ต้องตกใจ เพราะเห็นไอ้ใจนอนตัวแข็งที่อยู่หน้าครัว
 นายวุฒิกจึงรู้ได้ทันทีว่า ที่ดินแมวเข้ามากวาดทรัพย์สินหมดนั้น ได้ใช้ยาเบื่อใส่ก้อนเนื้อโยนให้
ไอ้ใจมันกินซะก่อน พอไอ้ใจกินเข้าไปหมดก็นอนก็ตื่นตาย แล้วเจ้าดินแมวก็โดดเข้าไปขโมยของ
 นายวุฒิกไปแจ้งความที่โรงพัก และบอกว่า ไม่เสียตายเงินทองที่ดินแมวขนไปหรอก แต่เสียใจ
เสียตายไอ้ใจ ที่มาตายเพราะดินแมวซะมากกว่า

ใช้เวลาในการอ่าน นาที

คำชี้แจง ให้นักเรียนกากบาทหน้าตัวอักษรหน้าข้อที่ถูกที่สุด

1. เรื่องนี้ควรตั้งชื่อว่าอย่างไร
 - ก. เดชไอ้ตันแมว
 - ข. กรรมของไอ้โจ
 - ค. ตันแมวเบื้อหมา
 - ง. คราวช่วยของนายวุฒิกร
2. นายวุฒิกรรู้ว่าถูกขโมยเมื่อไร
 - ก. ตอนเย็น
 - ข. ตอนบ่าย
 - ค. ตอนเช้า
 - ง. ตอนเที่ยง
3. ทำใ้มนายวุฒิกรจึงรู้ว่าของถูกขโมยไป
 - ก. เงินสดหายไป
 - ข. ได้ยินเสียงจิ้งจก
 - ค. เห็นตู้โชว์เปิดอ้า
 - ง. เห็นรอยจกที่หน้าต่าง
4. "ตันแมว" หมายถึงอะไร
 - ก. คนขโมย
 - ข. แบกยาม
 - ง. คนเฝ้าบ้าน
 - ค. หมาเฝ้าบ้าน
5. นายวุฒิกรมีความรู้สึกอย่างไร
 - ก. เสียดายไอ้โจ
 - ข. เสียดายนาฬิกา
 - ค. โหมเหไอ้ตันแมว
 - ง. เสียดายเงินสด

จำนวนข้อที่ถูก ข้อ

เฉลย 1.ข 2.ก 3.ค 4.ก 5.ง

แบบฝึกอ่านข้ามคำ แบบฝึกที่ 6

คำชี้แจง อ่านเรื่องต่อไปนี้ แล้วตอบคำถาม (เครื่องหมายลึฏประกาศนั้น หมายถึงคำที่ให้อ่านข้ามไป)

_____ เงินใคร ๆ ก็ชอบ _____ ใคร ๆ ก็อยากได้ _____
 เพราะเป็นสื่ออำนาจซึ่งสิ่งอันพึงประสงค์ _____ คนไม่น้อยที่ไม่รู้จักคุณค่าของเงิน
 เลยกลายเป็นคนไม่ชอบเงิน _____ หาเงินมาได้ _____ จับจ่ายซื้อ _____ หมด _____
 ไม่เลือกว่าควรหรือไม่ควร _____ เมื่อถึงคราวจำเป็น _____ ก็ไม่มีใช้ _____
 การเก็บเงินไว้ ทีละเล็กทีละน้อย จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตมนุษย์ _____
 _____ สิ่งทีพึงประสงค์ของมนุษย์นั้น มีมากมาย _____ ทั้งเครื่องอุปโภค
 บริโภค ยังเป็นสิ่งพึงเพื่อ _____ ยังมีตาชั่งย้วยวนชวนให้ซื้อ _____
 ถ้าตามใจตามปากมากเกินไป _____ เวลาทุกข์ยากก็มองไม่เห็น _____ ถ้าตามใจตัว
 ไม่กลัวหมดกระเป๋ _____ จะใช้เงินโดยไม่อื่น สิ่งทีซื้อ _____ ไม่ค่อยจำเป็น
 ต่อการดำรงชีวิต _____ บ้างจ่ายสำหรับการดำรงชีวิตได้แก่ อาหาร _____ เครื่องนุ่งห่ม
 ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค ซึ่งเรา _____ ให้ความสนใจน้อย จะสนใจในสิ่งพึงเพื่อ _____
 _____ เกินความจำเป็นมากกว่า เวลาเงินจะจ่ายโดยไม่นึกถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น
 ข้างหน้า _____ บุคคลประเภทนี้มักไม่ประสบความสำเร็จในการดำรงชีวิต

ใช้เวลาในการอ่าน นาที

คำชี้แจง ให้กากเรียนกากบาทหับตัวอักษรหน้าข้อที่ถูกต้อง

1. คนที่ไม่ชอบเงินในเรื่งนั้นเป็นคนเช่นไร

ก. รู้จักประหยัดดอดอม	ข. รู้จักใช้ในสิ่งที่ไม่จำเป็น
ค. เลือกซื้อสิ่งที่ควรซื้อ	ง. ถ้ามีเงินจะใช้จ่ายหมด
2. ทำไมคนจึงต้องการเงิน

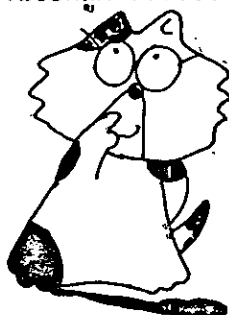
ก. เพราะเป็นสิ่งที่ต้องใช้ลงทุน	ข. เพราะเงินเป็นแก้วสารพัดนึก
ค. เพราะเป็นสิ่งที่ควรมีในครอบครอง	ง. เพราะเป็นสิ่งที่แลกเปลี่ยนกับปัจจัยในการดำรงชีวิต
3. คนบางคนมักใช้จ่ายจนหมดกระเป๋านั้น เป็นเพราะเหตุใด

ก. ซื้อตามใจตัว	ข. ซื้อสิ่งฟุ้งเฟ้อ
ค. ซื้อค่าโฆษณา	ง. ซื้อสิ่งยั่วยวนชวนให้ซื้อ
4. สาเหตุใดที่ทำให้คนจำนวนไม่น้อยไม่ชอบเงิน

ก. ใช้จ่ายไม่เป็น	ข. ไม่รู้จักเลือกซื้อสิ่งของ
ค. ใช้จ่ายในสิ่งที่ไม่จำเป็น	ง. ไม่รู้จักคุณค่าของเงิน
5. บุคคลประเภทใดที่ไม่ประสบผลสำเร็จในชีวิต

ก. สนใจสิ่งฟุ้งเฟ้อ	ข. จ่ายเงินโดยไม่อื่น
ค. ไม่รู้จักค่าของเงิน	ง. ไม่รู้จักเลือกซื้อของ

จำนวนข้อที่ถูก ข้อ

เฉลย 1. ง 2. ง 3. ข

4. ง 5. ข

แบบฝึกอ่านแบบเจาะจง แบบฝึกที่ 3

คำชี้แจง ให้นักเรียนตรวจสอบความหมายของคำที่ให้มาจากคำศัพท์ข้างล่างว่าถูกหรือไม่ ถ้าถูก
เขียนเครื่องหมาย / ถ้าผิดเขียนเครื่องหมาย X ในวงเล็บ

(.....) 1. บรรยงก์

หมายถึง ผู้หญิงคนหนึ่ง

(.....) 2. บรรจถรณ์

หมายถึง เสื้อ

(.....) 3. นพมาศ

หมายถึง ที่นั่ง

(.....) 4. นิวัติ

หมายถึง กลับคืน

(.....) 5. บำเหน็จ

หมายถึง รางวัล

(.....) 6. บุขบง

หมายถึง ผ้าที่พระเจ้าใช้ห่ม

น		บ	
นครบาล	ผู้ทำหน้าที่ในการปกครองบ้านเมือง	บง	มองดู แลดู
นที	น้ำ แม่น้ำ	บรรจถรณ์	ผูก ท่อน เสื้อ
นพมาศ	ทองเนื้อเก้าซึ่งถือกันว่าเป็นทอง เนื้อดี	บรรพต	ภูเขา
นอกเกณฑ์	นอกหมู่ ไม่อยู่ในข้อตกลง	บรรยงก์	ที่นั่ง
นองเนื่อง	มีมาไม่ขาดสาย มากมาย	บริภาษ	ดำ คำกล่าวสปรมะพาท
นักสิทธิ์	ฤๅ ผู้สำเร็จ	บริเวณ	ขอบเขต ถิ่นที่
นาคราช	พญานาค	บัญชา	คำสั่ง สั่ง
นาถ	ที่พึ่ง	บัลลังก์	แท่นสำหรับผู้เป็นใหญ่
นาสิก	จมูก	บำเหน็จ	รางวัล ค่าเหนื่อย
นิกร	ประชาชน	บิดูรงค์	ค่าความชอบพิเศษ
นิทรา	นอน หลับ	บิดา	บิดา
		บิดา	เบียดเบียน

น		บ	
นิมิต	สร้างขึ้น เครื่องหมาย เครื่องแสดง	บุญญาธิการ	ความดีอันยิ่งใหญ่ที่ได้ สร้างสมมา
นิวัติ	กลับคืน	บุตทริก	บัวขาว
นิเวศ	ที่อยู่	บุถุชน	คนธรรมดาสามัญ
เนรคุณ	ไม่สำนึกบุญคุณ	บุษบง	คนหนาด้วยกิเลส ดอกไม้

ใช้เวลาอ่าน นาที จำนวนข้อที่ถูก ข้อ

แบบฝึกการอ่านแบบเจาะจง แบบฝึกที่ 4

คำชี้แจง ให้นักเรียนตรวจสอบความหมายของคำที่ให้มาว่าถูกหรือไม่ ถ้าถูกเขียนเครื่องหมาย /
ถ้าผิดเขียนเครื่องหมาย X ในวงเล็บ

(.....) 1. รำพึง

หมายถึง บ่นถึง

(.....) 2. รำหัด

หมายถึง ใส่

(.....) 3. ริด

หมายถึง แบบแผน

(.....) 4. รำเพย

หมายถึง พัด

(.....) 5. รุ่ง

หมายถึง เวลาเช้า

รุ่ง

รำจับ ดู ระวัง

ริน ก. เหน้าทีละน้อย หลัง

รำจวน ดู รัญจวน

ว. เรื่อยน้อย ๆ (สำหรับน้ำ
และลม)

รำบาย ก. รับผิดชอบ แปลงจาก ราม

รำพัน ก. พูดถึง บ่นถึง

รู้ (ใบ)

น. พล พลรบ กองทัพ กองทหาร

รำพาย ก. พัดใบก น. ต้นกระบอก

ถ. ยกไป เดิน รู้พล น. กระบวน

รำพึง ก. คิดถึง คำนึงถึง ใคร่ครวญ

ริด

ก. บิด รูด นาน แฉ่ให้กว้าง
หรือ

รำเพย ก. พัด ใบก น. ต้นกระบอก

ริด

น. เยี่ยงอย่าง แบบแผน
ประเพณี

รำไพ ดู ระวี

รำมะนา น. ชื่อกลองชนิดหนึ่ง รูปกลม

ริบ

ว. เร่ง อุ่น เช่น ถ้ำร้าง ก. ริด

แบนตัน ขึงหนังหน้าเดียว

รำมะนาด น. ชื่อโรคชนิดหนึ่งซึ่งเกิดตาม

รุ่ง

ก. ดึง อุด ลาก

รากพันทำให้เหงือกวมเป็นหนอง

ริน

ก. ชื่น สบาย รื่นเริง

รำราญ ก. รบ แปลงจาก ราม

ก. สำนวนใจ เพลิน

รำรำ	ก. จวน ๆ เกือบ ขยับ	รื้น	(กลอน) ก. รื่น
	ล่ำล่ำก็ใช้	รื้อ	ก. แยกออกถอดออกจากสิ่งที่
รำไร	ก. ไหว ๆ เล็กน้อย เห็นไม่ชัด		เป็นรูป พื้น เช่น รื้อไข่มุก ๆ
รำหัด	ก. รอย (ใช้สำหรับเอาพิมเสน		คล้าย ขนออก ขยายออก
	แทรกยา) ไล่ แทรก ว. อ่อน	รุ	ก. ถ่าย ไล่ ทั้ง
		รุก	ก. ก้าวหน้าเข้าไป รบในที่ใกล้
			ล่องแดนเข้าไป ไล่ให้จมนม
			รุกรบ ก. รบล่องแดนเข้าไป
			รุกรัน

แบบฝึกความเข้าใจในการอ่าน แบบฝึกที่ 3

ฝึกความเข้าใจถ้อยคำสำนวน อุปมาอุปไมย และความหมายโดยนัย

คำชี้แจง ให้นักเรียนกากบาทกับอักษรหน้าข้อความที่มีความหมายตรงกับข้อความที่ขีดเส้นใต้

- ฉันกลัวผู้หญิงที่ชอบเล่นกับหนามजू มาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว
 - ผู้หญิงที่ไม่ถือตัว
 - ผู้หญิงที่ประมาท
 - ผู้หญิงที่ชอบเสี่ยงโชคชะตา
 - ผู้หญิงที่ประพฤติดีดีทางงาม
- ไอ้เป้ง ไอ้เวย เอ็งไปแห่อะไรเพื่อนข้า เขาร้องให้น้ำตาเป็นเผลาเต่า ประกาศตัดเป็นตัดตายกับเอ็ง
 - สะอึกสะอื้น
 - น้ำตาหยดฝอย
 - น้ำตาไหลพราก
 - น้ำตาเป็นสายเลือด
- เจ้ายังไม่เข้าใจ ในเมืองไทยเขานับถือแผ่นกระดาษยิ่งกว่าความรู้ที่แท้จริง
 - ตำราตำรา
 - หนังสือรับรอง
 - เอกสารต่าง ๆ
 - บัตรรับรองความรู้
- พอหันหน้าเข้าบ้าน ก็มีคนพูดต่อว่าลูกว่า "แคะแคะ ฉีกหน้ากันได้"
 - ทำหน้าทะเล้น
 - ทำลายจิตใจ
 - ทำให้ได้รับความอับอาย
 - ทำให้ได้รับความเดือนร้อน
- คนอย่างนางพุ่มสามารถทำอะไรได้ทั้งนั้น ไม่มีเกียรติยศจะค้าค่อ
 - เป็นคนไม่มีเกียรติยศ
 - ไม่รักเกียรติของตนเอง
 - ไม่มีเกียรติที่ต้องรักษา
 - นับถือว่าเกียรติยศเป็นเรื่องสำคัญ
- เมื่อกลุ่มชนชั้นสูงผู้ครองอำนาจได้สิ้นอำนาจในเช้าวันนั้น เขาก็ได้พบว่า อำนาจลายคราม ของเขาได้ถูกกลุ่มชนอีกชั้นหนึ่ง เข้าจู่โจมยึดเอาไปเสียแล้ว
 - อำนาจเผด็จการ
 - อำนาจที่มีมาแต่เดิม
 - อำนาจทางการเมืองการทหาร
 - อำนาจที่ได้มาด้วยความชอบธรรม

แบบฝึกความเข้าใจในการอ่าน แบบฝึกที่ 4

ฝึกพิจารณาลักษณะนิสัยตัวละครจากเรื่องที่อ่าน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความที่กำหนดให้ แล้วพิจารณาเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด โดยพิจารณาจากคำถามและตัวเลือกใต้ข้อความนั้น

"เม็ตขอบคุณครับ"

"โยนออกไปทำไม"

"ผมนั่งทับมันครับ มันอยู่ที่นั่นตั้งแต่เมื่อไรผมก็ไม่รู้ ผมเลยหยันมันโยนออกไปครับ"

"เลวมาก สอนไม่จำ ครูใหญ่รวมไม้เรียวสองอันกำไว้แน่น เอ็มสุดแขนกระชากลงบนกลางหลังบ้าง ที่ก้นบ้าง จนเนื้อของเด็กชายสมศักดิ์เด็นระริก เหมือนปลาที่ถูกทุบ"

1. นักเรียนคิดว่า ครูใหญ่เป็นบุคคลเช่นไร

ก. ดุ และน่ากลัว

ข. รักความสะอาด

ค. เคร่งครัดระเบียบ

ง. ใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล

"คนจน ๆ อย่างผมไม่มีทางเลือกมาไปกว่านี้ครับ ชีวิตหนึ่ง ๆ ผูกไว้กับดวงเป็นเครื่องปลอบใจ เพื่อหาความสุขไปวันหนึ่ง ๆ"

2. "ผม" เป็นบุคคลเช่นใด

ก. ชอบดูดวง

ข. ไม่มีเหตุผล

ค. ท้อถอยกับชีวิต

ง. ไม่ทะเยอทะยาน

คุณปิ่นนริศ เป็นคนพิการมาแต่กำเนิด แขนขวาขาดที่ข้อมือ ขาทั้งสองข้างก็ขาด จนมาถึงข้อเท้า แต่ก็สามารถเรียนจบปริญญาในช่วงเวลาเพียง 3 ปีเศษ ๆ

3. จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นว่า คุณปิ่นนริศ เป็นบุคคลเช่นไร

ก. มีสมองดี

ข. ต่อสู้กับชีวิต

ค. มีความอดทน

ง. มีความตั้งใจจริง

คนเราคิดไม่เหมือนกัน มีอุดมการณ์ไม่เหมือนกัน ต่างความคิดอ่าน และก็ต่าง ความหวัง ซึ่งเราควรจะเคารพต่อกัน ไม่กดขี่ไม่บูดริต และไม่ลดทอนความหวังของคนอื่น ด้วยอำนาจเป็นสิ่งที่ต่ำที่สุด

4. ถ้าเพื่อนในชั้นเรียนมีความคิดตามข้อความนี้ แสดงว่าเขาเป็นคนอย่างไรน้อยที่สุด

ก. เหตุผล

ข. ำให้เกียรติคนอื่น

ค. ใจกว้าง

ง. มีความคิดสร้างสรรค์

"แดดกำลังร้อนเข้าไปพักร่ม ดื่มน้ำฝนซักซันเดอะน้ำ" ชายหนุ่มทำท่าจะจุดธูป เข้าบ้าน

"ขอบใจ ไม่ต้องดอกพ้อหลานชาย น้ำเพิ่งขึ้นจากเรือ เดินมายังไม่ทันร้อนเลย"

"แล้วน้ำจะไปไหนครับ"

"โรงเรียนวัดโลการาม ถูกส่งให้ไปอยู่ที่นั่น ไปทางนี้ไม่เช้รี"

"ครับ ผมจะไปส่ง"

5. จากพฤติกรรมของชายหนุ่ม นักเรียนคิดว่าเขาเป็นคนอย่างไร

ก. มีอัธยาศัยดี

ข. มีเมตตากรุณา

ค. มีความคล่องแคล่ว

ง. มีความอดทน

ผมไม่เป็นหอกวีรบุรุษ เป็นวีรบุรุษแล้วไม่ได้อะไรขึ้นมาเลย นอกจากความลำบาก ยากแค้น สวรรค์สรรเสริญ แต่สวรรค์อยู่ที่ไหน คนดิฉันชั่วเดี๋ยวนี้ตายแล้วยังไม่ทันเผาคนก็ลืม

6. "สวรรค์สรรเสริญ แต่สวรรค์อยู่ที่ไหน" จากคำพูดนี้แสดงให้เห็นว่า ผู้พูดเป็นคนเช่นใด

ก. ไม่รู้จักสวรรค์

ข. ไม่เคยเห็นสวรรค์

ค. ไม่เชื่อเรื่องสวรรค์

ง. ไม่ต้องการไปสวรรค์

7. เพราะเหตุใด "ผม" จึงปฏิเสธการเป็นวีรบุรุษ

ก. เป็นวีรบุรุษแล้วจน

ข. เป็นแล้วเดี๋ยวคนก็ลืม

ค. เป็นแล้วเสียผลประโยชน์

ง. เป็นแล้วไม่ได้ผลประโยชน์

8. การกระทำของบุคคลใดจัดเป็นการกระทำอย่างวิบุรุษ
- ก. วีระลुให้เด็กนั่งบนรถเมล์ ข. คีลาจุคนตามอดข้ามถนน
ค. สุเทพกระโดดลงไปช่วยคนจมน้ำ ง. ลุชาติช่วยจับผู้ร้ายที่วิ่งราวของของคนอื่น
9. จากคำกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นถึงลักษณะนิสัยของ "ผม" ในข้อใด
- ก. ซื่อตรง ข. มีเหตุผล
ค. กล้าพูดความจริง ง. เป็นตัวของตัวเอง

9. จากคำกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นถึงลักษณะนิสัยของ "ผม" ในข้อใด

- [illegible]

"ผมขโมยไปเองครับพ่อ"

"จริงเรอะ บิ๊ก" พ่อพูดอย่างตกใจ

"ครับ ... ผมขอมยไปให้ค่าเทอม แดง เขาครับ พ่อเขาไม่มีเงินให้ค่าเทอม

ผมจึงออกให้เขา

"ออกให้เขา"

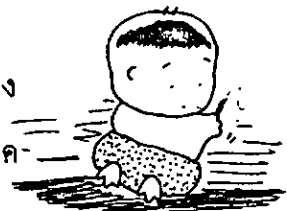
"ครับ...แดง เป็นคนดีครับ พ่อโกรธผมหรือเปล่าครับ"

10. จากบทสนทนานี้ นักเรียนคิดว่าบ๊ิกเป็นคนเช่นใด

- ก. โจ๋อ้วน ข. ชื่อสัตว์
- ค. รักเพื่อน ง. มีเหตุผล

เฉลย 1. ข 2. ง 3. ก 4. ง 5. ง

6. ค 7. ค 8. ง 9. ค 10. ค

เอกสารสรุป หลักเกณฑ์การพิจารณาหนังสือเล่ม

หลักเกณฑ์การอ่าน และการพิจารณาหนังสือเล่ม

เราได้ทราบแล้วว่า หนังสือเล่มแบ่งออกเป็น ประเภทสารคดี บันเทิงคดี และตำราเรียน

1. หนังสือตำราเรียน มีหลักเกณฑ์การอ่านและการพิจารณาในเรื่องต่อไปนี้

1.1 เนื้อหา เริ่มด้วยพิจารณาขอบเขตของเนื้อหาที่ครอบคลุมถึงหัวเรื่องทั้งหมด

มีรายละเอียดมากและกว้างขวาง พอที่จะเข้าใจรายละเอียดของเรื่องได้ รวมทั้งมีหลักเกณฑ์ ข้อเท็จจริง ทฤษฎี และตัวอย่างต่าง ๆ

1.2 วิธีเขียน หมายถึงการใช้สำนวนภาษาในการเขียน การใช้คำศัพท์ การเรียงลำดับ เนื้อหา การเรียบเรียงประโยคเพื่อผูกเป็นเรื่อง นับเป็นเรื่องสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาได้แจ่มชัดยิ่งขึ้น

2. หนังสือสารคดี การอ่านและการพิจารณาหนังสือสารคดีควรมุ่งพิจารณาตามหัวข้อต่อไปนี้

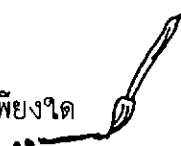
2.1 รูปแบบของสารคดี พิจารณาว่าสารคดีนั้น ๆ มีรูปแบบการเขียนอย่างไร สารคดีมีอยู่หลายรูปแบบ เช่น เรียงความ บทความ จดหมายเหตุ บันทึกประจำวัน คำบรรยาย หรือปาฐกถา เป็นต้น

2.2 จุดมุ่งหมายในการเขียน การเขียนสารคดีมีจุดมุ่งหมายหลายประการ เช่น เพื่อให้ความรู้ ความคิด ให้คติเตือนใจ เป็นต้น การอ่านเราควรพิจารณาว่าเรื่องนั้น ๆ มีจุดประสงค์อะไร

2.3 กลวิธีการเขียน การเขียนสารคดีมีกลวิธีการเขียนมากมาย เช่น สารคดีท่องเที่ยว ผู้เขียนอาจจะเขียนเป็นจดหมายเล่าให้ผู้อ่านฟังเป็นตอน ๆ หรืออาจเขียนบรรยายสถานที่เหมือนเชิญชวนให้ผู้อ่านได้ไปที่นั้น ๆ ผู้เขียนบางคนอาจเขียนโดยสมมติตัวเองเป็นสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ที่คอยเฝ้าติดตามศุภฤกษ์การณ์ของตัวเอกของเรื่องก็ได้ การอ่านจึงควรพิจารณาว่าผู้เขียนมีกลวิธีการเขียนสารคดีเรื่องนั้น ๆ อย่างไร

2.4 การใช้ภาษา การใช้ภาษาในหนังสือสารคดีมักใช้ภาษากึ่งทางการ เป็นส่วนใหญ่ การอ่านจึงควรพิจารณาถึงสำนวนภาษาว่าสื่อสารความหมายได้ดีเพียงใด มีเหตุผล และถูกต้อง

ตามหลักวิชาหรือไม่ ใช้คำพูดที่ไพเราะคมคาย จนเป็นที่ประทับใจคนอ่านหรือไม่ เพียงใด

3. หนังสือบันเทิงคดี หนังสือประเภทบันเทิงคดี ไม่ว่าจะเป็นนิทาน นิยาย นวนิยาย หรือเรื่องสั้น สิ่งที่ควรพิจารณามีดังนี้

3.1 โครงเรื่องและเนื้อเรื่อง หมายถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในเรื่อง เหตุการณ์ต่าง ๆ นั้น จะเชื่อมโยงและสอดคล้องกันไปตามลำดับจนกระทั่งถึงจุดสุดยอดของเรื่อง และถึงตอนจบของเรื่องในที่สุด การอ่านเราควรพิจารณาว่า โครงเรื่องและเนื้อเรื่องทั้งหมดนั้น มีความสัมพันธ์กันตลอดเรื่องหรือไม่ การเปิดเรื่อง และการปิดเรื่อง ดึงดูดความสนใจ ผู้อ่านมากน้อยเพียงใด

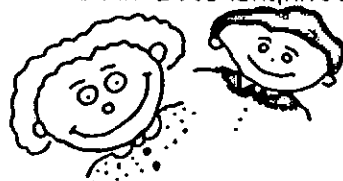
3.2 ศิลปะการประพันธ์ เรื่องศิลปะการประพันธ์นี้ เป็นเรื่องเกี่ยวกับความสามารถของผู้แต่งที่จะใช้เทคนิคในการเสนอเรื่องและดำเนินเรื่องให้ผู้อ่าน ติดตามอย่างสนุกสนานเพลิดเพลิน ศิลปะการประพันธ์ การประพันธ์ที่นิยมใช้กันมีดังนี้

ก. ความสมจริงสมจังของเนื้อเรื่อง และบทบาทของตัวละคร รวมทั้งเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ผู้แต่งสร้างขึ้นมาอย่างสมเหตุสมผล มีความเป็นไปได้ เหมือนเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นจริง ๆ

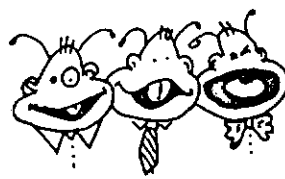
ข. ความขัดแย้ง อาจเป็นความขัดแย้งของเหตุการณ์ในเรื่อง ความขัดแย้งระหว่างตัวละครและความขัดแย้งระหว่างอุดมการณ์ในเรื่อง ของคนสองฝ่าย ความขัดแย้งเหล่านี้เป็นศิลปะที่ผู้แต่งสร้างขึ้นเพื่อให้เรื่องชวนสนใจน่าติดตาม

3.3 ลักษณะนิสัยตัวละคร อุปนิสัยใจคอของตัวละครนั้นเป็นเรื่องสำคัญ ในการพิจารณาหนังสือประเภทนี้ โดยเฉพาะนิยาย และเรื่องสั้น นิสัยตัวละครจะเป็นสิ่งสนับสนุนให้เนื้อเรื่องน่าสนใจ ชวนติดตามยิ่งขึ้น ในการพิจารณาลักษณะตัวละครนั้น พฤติกรรมต่าง ๆ ของตัวละครแต่ละตัว จะเป็นเครื่องชี้ให้เราเห็นอุปนิสัยของตัวละครในเรื่อง ซึ่งอาจดีหรือเลว หรือจะมีนิสัยอื่น ๆ ตามที่ผู้แต่งสร้างขึ้น

3.4 การใช้ภาษา หนังสือประเภทบันเทิงคดี มีอิสระในการใช้ภาษาได้กว้างไกลกว่าหนังสือประเภทอื่น คือสามารถใช้ภาษาได้ทุกระดับ ทั้งภาษาพูด ภาษาถิ่นราชการ และภาษาราชการใช้โวหารในการบรรยายได้ทุกโวหาร มีการบรรยายฉาก บรรยายพฤติกรรมของตัวละคร การใช้ภาษาในบทสนทนา เป็นต้น

ส่วนประกอบของหนังสือ

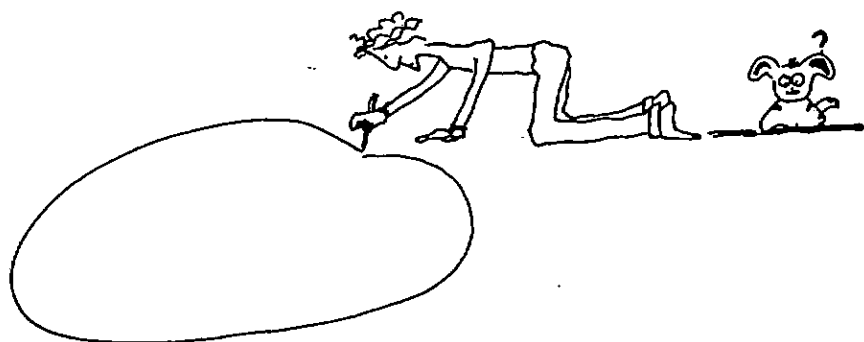

หนังสือทั่ว ๆ ไปมีส่วนประกอบดังนี้

1. ใบหุ้มปกหนังสือ มีไว้เพื่อรักษาปกให้เก่าช้าลง แลดูใหม่ ใช้กระดาษดีมีภาพที่สวยงาม มีความสัมพันธ์กับหนังสือ
 2. ปกหนังสือ ประกอบด้วยปกหน้า และปกหลัง อาจเป็นปกอ่อนหรือปกแข็งก็ได้ บนปกมีชื่อหนังสือ และชื่อผู้แต่ง
 3. ใบรองปก ใบรองปกอยู่ถัดจากปก มีทั้งด้านหน้าด้านหลัง มักเป็นกระดาษว่างสีขาว หนากว่าหน้าอื่น ๆ
 4. ปกใน หนังสือทุกเล่มจะต้องมีหน้าปกใน เพราะเป็นหน้าที่สำคัญที่สุด ในการให้รายละเอียดเกี่ยวกับหนังสือนั้น ๆ หน้านี้ประกอบด้วย ชื่อเรื่อง ชื่อผู้เขียน ชื่อผู้แปล ถ้าเป็นหนังสือวิชาการ อาจมีวลีของผู้เขียนหรือผู้แปลอยู่ด้วย นอกจากนั้นอาจมีครึ่งที่พิมพ์ ปีกึ่งพิมพ์ ลำนำกึ่งพิมพ์
 5. คำนำ บอกให้ทราบถึงวัตถุประสงค์ของการเขียนหนังสือเล่มนั้น ขอบเขตและเนื้อหา วิธีใช้ประโยชน์จากหนังสือเล่มนั้น
 6. สารบัญ อยู่ต่อจากคำนำ สารบัญช่วยให้เราทราบว่าหนังสือเล่มนี้ประกอบด้วยเรื่องอะไร แต่ละบทเริ่มตั้งแต่หน้าใด ทำให้อ่านได้รวดเร็วยิ่งขึ้น
 7. เนื้อเรื่องของหนังสือ คือเนื้อหาของหนังสือตั้งแต่บทที่หนึ่ง จนถึงหน้าสุดท้ายของบทสุดท้ายเป็นส่วนสำคัญที่สุดของหนังสือ
 8. เชิงอรรถ คือคำอธิบายเพิ่มเติมข้อความในเนื้อเรื่อง ส่วนมากจะอยู่ล่างสุดของหน้า ที่ข้อความปรากฏอยู่
 9. ดรรชนี คือสารบัญค้นเรื่อง ซึ่งจะช่วยให้ผู้อ่านค้นเรื่องที่สนใจเฉพาะได้เร็วที่สุด ดรรชนีมักอยู่ท้ายเล่มที่มีบัญชีกา
 10. ภาคผนวก คือส่วนที่ผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านได้ทราบแต่ไม่เหมาะที่จะแทรกไว้ในเนื้อเรื่องจึงนำมาเพิ่มเติมไว้ท้ายเล่ม
- ส่วนประกอบดังกล่าวนี้ ไม่จำเป็นต้องมีครบในหนังสือทุกเล่ม ทั้งนี้แล้วแต่ประเภทของหนังสือ

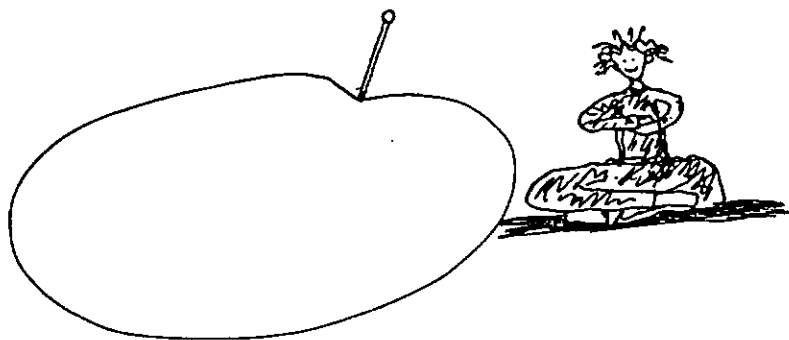
กิจกรรมเสริมความเข้าใจ

1. การพิจารณาหนังสือเรียนหัวข้อที่จะพิจารณาคือ
 - ก.
 - ข.
2. สารคดีมีรูปแบบการเขียนหลายรูปแบบ เช่น
3. จุดมุ่งหมายของการเขียนสารคดี
 - ก.
 - ข.
 - ค.
4. การใช้ภาษาในการเขียนสารคดีมีกฏเกณฑ์ในระดับ
5. โครงเรื่องหรือเนื้อเรื่อง จะมีในหนังสือประเภท
6. หนังสือบันเทิงคดีมีลักษณะเด่นในการใช้ภาษา คือ
7. ศิลปะการประพันธ์คือ
8. ศิลปะการประพันธ์ของหนังสือบันเทิงคดี ที่มักนิยมใช้กันมี
 - ก.
 - ข.
9. การพิจารณานิยายตัวละครนั้น เราพิจารณาได้จาก
10. ระดับของภาษาที่ใช้ในหนังสือบันเทิงคดีคือ

เฉลย กิจกรรมเสริมความเข้าใจ

1. ก. พิจารณาเนื้อหาทั้งหมด
 ข. พิจารณาวิธีเขียน
2. เรียงความ บทความ จดหมายเหตุ บันทึกประจำวัน
3. ก. ให้ความรู้
 ข. ให้ความคิด
 ค. ให้ความเพลิดเพลินใจ
4. กิ่งราชการ
5. นวนิยาย เรื่องสั้น
6. มีอิสระใช้ภาษาได้กว้างไกลกว่าหนังสือประเภทอื่น
7. เทคนิคของผู้ประพันธ์จะทำให้การเสนอเรื่อง และการดำเนินเรื่องเป็นไปอย่าง
 สนุกสนานชวนติดตาม
8. ก. ความสมจริงสมจัง
 ข. ความขัดแย้ง
9. พฤติกรรมต่าง ๆ ของตัวละคร
10. ภาษาพูด ภาษากิ่งราชการ และภาษาราชการ

แบบฝึกสมรรถภาพการอ่าน

ชุดที่ 4

แบบฝึกการอ่านแบบเคลื่อนสายตา แบบฝึกที่ 7

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านแถบประโยคที่ให้อย่างรวดเร็ว เลือกข้อที่เหมือนกับประโยคที่เห็น
ในบัตรโดยทำเครื่องหมาย X ทับตัวอักษรหน้าข้อ

1. เจ้านิลตะกุกอากาศ

ก. เจ้านิลตะลุกอากาศ

ข. เจ้านิลตะคุกอากาศ

ค. เจ้านิลตะกุกอากาศ

ง. เจ้านิลตะกายอากาศ

2. ฉันจดไว้ในสมุด

ก. ฉันจดไว้ที่สมุด

ข. ฉันจดไว้ใต้สมุด

ค. ฉันจนไว้ในสมุด

ง. ฉันจดไว้เป็นสมุด

3. ความจำมีประโยชน์

ก. ความจำได้ประโยชน์

ข. ความจำให้ประโยชน์

ค. ความจำเป็นประโยชน์

ง. ความจำมีประโยชน์

4. ปิติสนใจมาก

ก. ปิติดีใจมาก

ข. ปิตินใจมาก

ค. ปิติเสียใจมาก

ง. ปิตี้องใจมาก

5. ครูเทพคือนามแฝง

ก. ครูเทพใช้นามแฝง

ข. ครูเทพมีนามแฝง

ค. ครูเทพคือนามแฝง

ง. ครูเทพเป็นนามแฝง

6. นักเขียนใช้นามปากกา

ก. นักเขียนใช้นามปากกา

ข. นักเขียนให้นามปากกา

ค. นักเขียนได้นามปากกา

ง. นักเขียนใช้นามปากกา

7. ปิตินักสนุก

ก. ปิตีรักสนุกมาก

ข. ปิตีชักสนุกมาก

ค. ปิตีจึงสนุกมาก

ง. ปิตินักสนุกมาก

แบบฝึกจำคำแบบฝึกที่ 7

คำชี้แจง ให้นักเรียนกากบาทหน้าตัวอักษรหน้าข้อความที่มีความหมายตรงกับคำที่ขีดเส้นใต้

1. "นั่นแหละ ไอ้เนี๊วเพลิง เพื่อนเข้าให้แล้ว" อีกคนหนึ่งขัด

ก. ยูเห่	ข. ไล่ร้าย
ค. นิศา	ง. วางแผนร้าย
2. "ชอบรายไหนก็ให้เน่สักราย ขึ้นเที่ยวตะไปอย่างนี้ เขารู้เข้า เขาจะมาถอนหงอกเน่"

ก. ทำให้เสียคน	ข. ว่าให้เสียผู้ใหญ่
ค. เสียคำพูด	ง. ดูถูกดูแคลน
3. "ผมชมที่เขาสร้างตัวเองด้วยลำแข้ง"

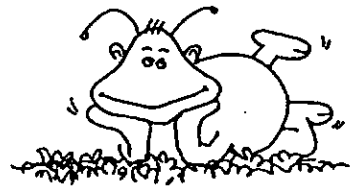
ก. ด้วยความอดทน	ข. ด้วยกำลังของตน
ค. ด้วยความลำบาก	ง. ด้วยความอดสาหัส
4. "แม่ปรางเอ๋ย พี่ยอมรับว่าเจ้าเติบโตเป็นสาวเต็มที่แล้ว พื้มแต่หลับตาเสียนาน"

ก. ไม่ได้เกี่ยวข้อง	ข. ไม่ได้พบเห็น
ค. ไม่ได้สนใจ	ง. ไม่ได้ดูหน้า
5. คนอีกพวกหนึ่งอาจจะทำให้ประชาติปใดขของเราล่มจมลงแต่จะมีคนอีกพวกหนึ่งมากู้มันขึ้น

ก. เละทะ	ข. เลวลง
ค. สูญหาย	ง. ล้มเหลว
6. บางที่จดหมายฉบับนี้ ฉันจะเขียนหึ่งไปสักหน่อย ถ้าเป็นคนอื่นอาจถูกหัวเราะตาย

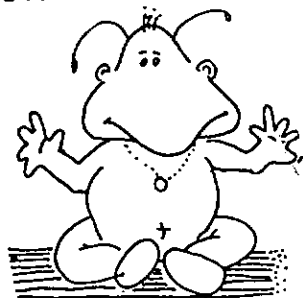
ก. เย็นเยื่อ	ข. เพ้อเจ้อ
ค. เลอะเลือน	ง. ตามสบาย
7. "ลุง ๆ ป้า ๆ เพื่อนพ่อแม่หาทางกันหมดแล้ว"

ก. อายุมาก	ข. มองไม่เห็น
ค. มองอะไรผิด ๆ	ง. มองอะไร ๆ ไม่ทันสมัย

6. มันว่าเป็นข้างงที่กล้าหาญ เราก็เป็นคชสารที่สูงใหญ่
จะอยู่ป่าเดียวกับนั้นฉันใด นานไปก็จะคับอับประมาณ
- ก. คนที่มีกำลัง ข. คนที่เป็นหัวหน้าคนอื่น
ค. ผู้ทรงพลังและอำนาจ ง. คนที่มีเรี่ยวแรงเหมือนช้าง
7. ดังนั้นจึงเป็นการสะดวกที่บุคคลซึ่งต้องการจะปลูกฝังความคิดอันมีมิติชอบต่อรัฐบาลและ
บ้านเมืองจะถ่ายทอดพิษอันชั่วร้ายลงในสายเลือดของผู้คนประเภทนี้ได้สะดวก
- ก. สิ่งที่เป็นอันตราย ข. ความคิดเอียงซ้าย
ค. ความคิดเหลวไหล ง. การไม่รู้ผิดชอบชั่วดี
8. เขายังเป็นผู้ที่ถูกหมายหัวอยู่ เเงาดำนั้นแม้จะดูสัจจางลง แต่ยังคงลอยอยู่บนศีรษะของเขา
- ก. ปองร้าย ข. เป็นที่หมายปอง
ค. บันทึกไว้ในความทรงจำ ง. เป็นที่จดจำอย่างแม่นยำ
9. เขายังเป็นผู้ที่ถูกหมายหัวอยู่ เเงาดำนั้นแม้จะดูสัจจางลงแต่ก็ยังลอยอยู่บนศีรษะของเขา
- ก. ลางร้าย ข. รอยบาท
ค. ความชั่วร้าย ง. ภัยอันตราย
10. มาเกิดสหายรัก มาพร้อมพรักกันที่นี่
สำแดงกำลังมี ปลดแอกที่ปวงชน
- ก. ขจัดความทุกข์ยาก ข. ขจัดภาวะที่ถูกบีบบังคับ
ค. ปลดปล่อยภาระหนัก ง. ปลดปล่อยเครื่องพันธนาการ

เฉลย 1. ง 2. ง 3. ข 4. ก 5. ข
 6. ค 7. ค 8. ก 9. ง 10. ข

แบบฝึกอ่านแบบวลี แบบฝึกที่ 7

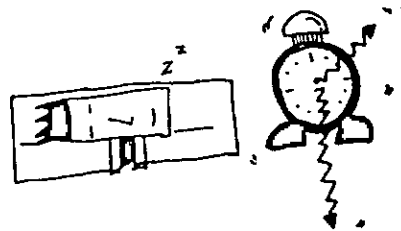
คำชี้แจง อ่านเรื่องต่อไปนี้ โดยให้พยายามอ่านตามเส้นที่ขีดไว้ แล้วตอบคำถาม

การต่ออายุคน เป็นประเพณีไสยศาสตร์อีกแขนงหนึ่ง เพื่อเพิ่มอายุคนให้ยืนยาวต่อไปอีก และเพื่อให้มีความสุขกายสบายใจ เช่นเมื่ออายุครบรอบปีเกิด หรือเดือนเกิด หรือวันเกิดของตน เมื่อใด ก็มีการทำบุญต่ออายุเมื่อนั้น บางคนเจ็บไข้ได้ป่วย ก็ทำบุญต่ออายุให้หายเจ็บไข้ จากเหตุร้ายให้กลายเป็นดี

พิธีการต่ออายุ ถ้าต่ออายุธรรมดา เช่นคนไม่เจ็บไข้ พิธีทำก็คือ จัดเครื่องสักการบูชา เทียน ดอกไม้ นิมนต์พระสงฆ์ อย่างน้อย 5 รูป มาเจริญพุทธมนต์เป็นต้น เมื่อพระฉันเสร็จแล้ว ผู้ต่ออายุ จะมานั่งข้างพระสงฆ์ พระชกบังสุกุลแล้วก็เป็นอันเสร็จพิธี ถวายไทยธรรม พระสงฆ์ให้พร เจ้าภาพ กรวดน้ำเสร็จ มีการเทศน์ พร้อมสวดวิญเพื่อเป็นสิริมงคลต่อไป

การต่ออายุคนป่วย และจากเหตุร้ายเป็นดี พิธีทำเครื่องสักการบูชา มีไข่ต้มหนึ่ง กล้วยหนึ่ง ข้าวปั้นหนึ่ง เทียนสี่คู่ คำหมาก บุหรี่ ผ้ายผูกแขน แขน หวี แหวน กล้วยกล่องข้าว เอาเสื้อผ้าผู้ป่วย รองกล่องข้าว เทียนเวียนหัวอย่างละเล่ม พระสงฆ์หนึ่งรูป สวดครบสามคืน

ใช้เวลาอ่าน นาที

ให้นักเรียนกากบาทกับตัวอักษรหน้าข้อที่ถูกที่สุด

1. การกระทำในข้อใดเป็นพิธีทางไสยศาสตร์เพื่อให้หายไข้

ก. สู่ขวัญ	ข. กรวดน้ำ
ค. บังสกุล	ง. การต่ออายุ
2. คณิยมทำบุญต่ออายุเมื่อใด

ก. เมื่ออายุครบรอบปีเกิด	ข. เมื่ออายุครบรอบวันเกิด
ค. เมื่ออายุครบรอบเดือนเกิด	ง. ถูกทั้งข้อ ก. ข. ค.
3. การต่ออายุเป็นพิธีทางศาสนาใด

ก. ศาสนาพุทธ	ข. ศาสนาคริสต์
ค. ศาสนาอิสลาม	ง. ศาสนาพราหมณ์
4. "บังสกุล" คืออะไร

ก. เครื่องนุ่งห่ม	ข. ของถวายพระ
ค. ผ้าที่ซักจากศพ	ง. ผ้าที่พระภิกษุใช้ห่ม
5. "การกรวดน้ำ" ทำเพื่ออะไร

ก. เพื่อให้อยู่เย็นเป็นสุข	ข. เพื่อขอลาจากเทวดา
ค. เพื่อแบ่งส่วนบุญให้แก่ผู้ตาย	ง. เพื่อสะเดาะเคราะห์ร้ายออกไป

เฉลย 1. ง 2. ง 3. ง 4. ง 5. ค

แบบฝึกการอ่านข้ามคำ แบบฝึกที่ 7

คำชี้แจง ให้อ่านเรื่องต่อไปนี้ โดยอ่านเฉพาะคำที่ขีดเส้นใต้ แล้วตอบคำถาม

นายแคว่นแกลเป็นดาราภาพยนตร์ที่มีชื่อเสียง แกลเริ่มอาชีพทางศิลปินของแกลด้วยการรับจ้าง
เขาเล่นยี่เกลูกบทตามวัดแต่เมื่อยังหนุ่ม แต่จะเป็นเพราะหน้าตาของแกลไม่สมจะเป็นพระเอกได้หรือ
อย่างไรก็ตาม เล่นยี่เกที่ไหนนายแคว่นก็ถูกอุบโลกว่าเป็นตัวผู้ร้าย ตัวโจรหรือตัวดาวย้ายทุกที ทั้งที่
นิสัยใจคอที่แท้จริงของนายแคว่นก็มีได้เป็นเช่นนั้น แต่เป็นไปในทางตรงกันข้าม กล่าวคือแกลเป็นคน
ที่มีนิสัยไม่ซื่อและไม่เอาเรื่องเอาราวกับใครทั้งนั้น ถ้าใครเอาเรื่องราวกับแกล แกลก็จะวิ่งหนีไปเลย
ทีเดียว

ถึงนิสัยแกลจะเป็นดังกล่าวนมาแล้วก็ตาม นายแคว่นยังสามารถแสดงบทตัวร้ายมหาโจรหรือ
แสดงท่าทีของดาวย้ายทั่วไป ได้สนิทแนบเนียนถึงใจคนดู เป็นอย่างยิ่ง บางครั้งเคยทำให้เด็ก ๆ ที่
นั่งดูอยู่ร้องไห้จ้าขึ้นมา ในขณะที่แกลกำลังแสดงอยู่ก็มี การแสดงที่ได้ผลทางคนดูบ่อย ๆ ครั้งนั้นก็เริ่มจะ
เปลี่ยนแปลงจิตใจของนายแคว่น ทำให้แกลเห็นว่าตัวแกลเองนั้นเป็นมหาโจรหรือเป็นดาวย้ายจริง ๆ
ขึ้นทุกวัน แต่การแสดงยี่เกนั้นปราศจากบรรยากาศที่เป็นจริงเป็นจังบางอย่าง เป็นต้นว่า ที่แสดงนั้น
ถึงจะสมมุติว่าเป็นป่าเขาลำเนาไพรที่ห้านักของนายโจรก็ตาม แต่ถ้าจะดูกันไปตามจริงแล้วก็ยังเป็น
โรงยี่เกอยู่นั่นเอง การเปลี่ยนแปลงจิตใจของนายแคว่นจึงไม่มากนัก ถึงจะมีบ้างก็ยังมิใช่อันตรายที่น่า
วิตกกัง และถึงแม้จะมีบางเวลาที่นายแคว่นกลับบ้าน แล้วเริ่มแสดงบทบาทที่เรียกว่าแบ่งต่อแม่ถนนม
ผู้เป็นภรรยา แม่ถนนมก็หัวเราะไม่ถือสานายแคว่นผู้สามี

ใช้เวลาอ่าน นาที

ให้นักเรียนกาภาพทับตัวอักษรหน้าข้อที่ถูกที่สุด

1. นายแก้วเป็นคนเช่นไร

ก. ใจโง่งาย	ข. เป็นนักแสดง
ค. ชอบทะเลาะวิวาท	ง. เป็นคนไม่เอาเรื่องเอาราวกับใคร
2. ในการแสดงนายแก้วเล่นบทอะไร

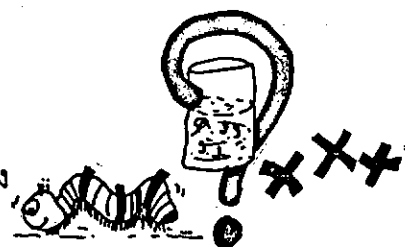
ก. ตำรวจ	ข. ผู้ร้าย
ค. พระเอก	ง. ตัวตลก
3. การแสดงของนายแก้วเป็นอย่างไร

ก. คนดูไม่พอใจ	ข. ชอบแสดงนอกบท
ค. แสดงให้คนกลัวได้	ง. แสดงให้คนหัวเราะได้
4. บทบาทที่นายแก้วแสดง มีผลต่อจิตใจของเขายังไร

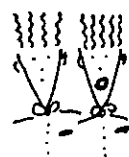
ก. ทำให้เขาภูมิใจ	ข. ทำให้เขาเกลียดผู้ร้าย
ค. ทำให้เขาเกลียดพระเอก	ง. ทำให้เขาคิดว่าตัวเองเป็นโจรจริง ๆ
5. จากเรื่องผู้แต่งต้องการจะบอกอะไรแก่ผู้อ่าน

ก. การวางแผนการต่อกรรบ	ข. อิทธิพลของการแสดงภาพยนตร์
ค. ความสามารถในการแสดงภาพยนตร์	ง. การไม่รู้จักแยกแยะชีวิตจริงกับการแสดง

เฉลย 1. ง 2. ง 3. ค 4. ง 5. ง

แบบฝึกการอ่านแบบเจาะจง แบบฝึกที่ 5

คำชี้แจง ให้อ่านคำถามต่อไปนี้ และอ่านเรื่องที่กำหนดให้เพื่อหาคำตอบที่ถูกต้อง แล้วกากบาทกับตัวอักษรหน้าข้อที่ถูกต้องที่สุด

คำถาม เพราะเหตุใดแม่ปลาจึงมองไม่เห็นลูกปลา

ก. ลูกปลาหนีไปซ่อน	ข. น้ำสกปรกไหลมาบัง
ค. น้ำในคลองสกปรกมาก	ง. ต่างตัวต่างว่ายหากันจึงมองไม่เห็น

เรื่อง

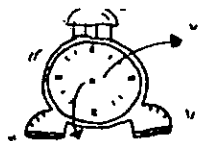
ครั้งหนึ่ง มีปลาอยู่ฝูงหนึ่ง อาศัยอยู่ในแม่น้ำลำคลองมาเป็นเวลานาน เมื่อก่อนนี้น้ำในคลองใสสะอาด ฝูงปลาต่างมีความสุข มีอยู่วันหนึ่ง แม่ปลาดกใจมาก เพราะมองหาลูกไม่เห็น ลูกก็พากันก็ตกใจมาก เพราะมองหาแม่ไม่เห็น

แม่ปลาว่ายวนเวียนจนเหนื่อย ลูกปลาก็อายหาแม่อยู่เป็นเวลานาน จนที่สุดลูกปลาก็อายไปชนแม่ แม่หันมาดู จำได้ว่าเป็นลูกของตัวเอง ก็ดีใจมาก แม่ปลาจึงถามลูกว่า "ลูกว่ายไปซ่อนอยู่ที่ไหน แม่มองหาจนอ่อนใจ"

ลูกตอบว่า "ลูกไม่ได้ซ่อนแม่ ลูกว่ายอยู่ห่าง ๆ พอมองเห็นแม่ แต่จะเป็นอะไรก็ 모르 พอมันน้ำดำ ๆ ไหลมาลูกก็มองหาแม่ไม่เห็น"

แม่จึงพูดว่า "ลูกเอ๋ย ต่อไปนี้ต้องระวังตัวให้มาก น้ำในคลองไม่ใสสะอาดเหมือนแต่ก่อน น้ำสกปรกดำ ๆ ทำให้เราหาอาหารกินยาก ทำให้เราเหนื่อยเร็วและเจ็บป่วยง่าย ถ้าน้ำในคลองยังสกปรก มีกลิ่นอยู่อย่างนี้ แม่และลูกจะอยู่ต่อไปไม่ได้ เราจะต้องไปหาที่อื่นที่มีน้ำสะอาดอยู่"

ใช้เวลาในการอ่าน นาที

แบบฝึกความเข้าใจในการอ่าน แบบฝึกที่ 5

ฝึกจับความคิดสำคัญของผู้เขียน ความเข้าใจจุดมุ่งหมาย ความคิดเห็น และอคติของผู้เขียน

คำชี้แจง อ่านข้อความที่กำหนดให้ แล้วตอบคำถามใต้ข้อความ โดยกาภาพทับตัวอักษรหน้าข้อที่ถูกที่สุดเพียงข้อเดียว

“หมาฝรั่งนั้นถึงจะแสดงความจงรักภักดีกับเจ้าของเพียงไรก็เอาเป็นเพื่อนตายไม่ได้ เพราะสัญชาตญาณของมันน้อย ประกอบกับความเป็นลูกหมาไม่รู้จบสิ้น ทำให้ไม่คิดจะสู้ใครจริง ๆ เพราะหวาดกลัว แต่หมาพันธุ์หมาป่ามีสัญชาตญาณสูงมาก และเป็นผู้ใหญ่ จึงสามารถยอมตายแทนหมาในฝูง หรือจำฝูงได้ ซึ่งหมายความว่าหมาพันธุ์หมาป่านั้นยอมตายแทนเจ้าของได้ เมื่อมีภัยอันตรายเกิดขึ้น หมาไทยซึ่งเป็นหมาพันธุ์หมาป่าก็เป็นเช่นนั้น หมาไทยในชนบทที่เคยตายเพื่อเจ้าของ เพราะสู้กับโจรผู้ร้ายที่ขโมยปล้นบ้านก็มีอยู่บ่อย ๆ

1. ในความสำคัญที่สุดของข้อความนี้ คืออะไร

- ก. หมาฝรั่งช่างประจบกว่าหมาไทย
- ข. หมาพันธุ์หมาป่ามีสัญชาตญาณสูงมากกว่าหมาฝรั่ง
- ค. ในชนบทควรเลี้ยงหมาไทยไว้ป้องกันโจรปล้นบ้าน
- ง. หมาไทยดีกว่าหมาฝรั่งเพราะยอมตายแทนเจ้าของได้

2. ข้อความทั้งหมดนี้ ควรเชื่อหรือไม่เพราะเหตุใด

- ก. ควรเชื่อเพราะผู้เขียนชอบเลี้ยงสุนัข
- ข. ไม่ควรเชื่อเพราะเป็นความคิดเห็นส่วนบุคคล
- ค. ควรเชื่อเพราะเป็นข้อเท็จจริงที่ใคร ๆ ยอมรับ
- ง. ไม่ควรเชื่อเพราะเป็นเพียงข้อสังเกตไม่ใช่ทฤษฎี

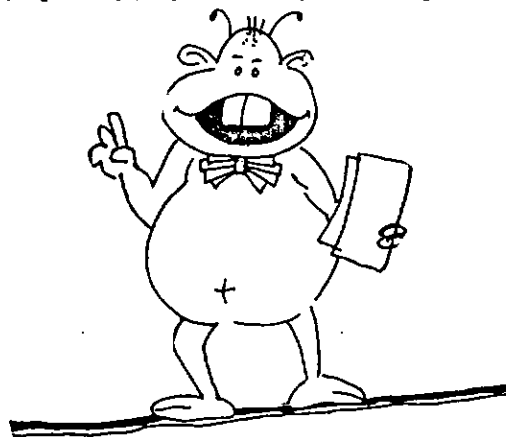

3. ประกอบกับความเป็นลูกหมาไม่รู้จบสิ้น ข้อความที่ขีดเส้นใต้ หมายความว่าอย่างไร

- ก. ช่างประจบ
- ข. เลี้ยงไม่เชื่อง
- ค. ขี้ปลาทูไม่รู้ใคร
- ง. ไม่มีความรับผิดชอบ

4. ผู้เขียนมีจุดประสงค์ที่สำคัญอย่างไรในการเขียนข้อความนี้
- ยกย่องหมาฝรั่งว่าช่างประจบ
 - ให้ข้อคิดแก่คนที่คิดจะเลี้ยงหมา
 - เปรียบเทียบหมาฝรั่งกับหมาไทย
 - ยกย่องว่าหมาไทยมีความกล้าหาญ
5. เพราะลักษณะของสุนัขน้อย ข้อความที่ขีดเส้นใต้หมายถึงอะไร
- ชอบอยู่เป็นฝูง
 - มีล่านกในหมู่พวก
 - รักใคร่กลมเกลียวกัน
 - ชอบทำอะไรเหมือน ๆ กัน

เฉลย 1. ข 2. ง 3. ง 4. ข 5. ข

เอกสารสรุปเรื่องส่วนประกอบ

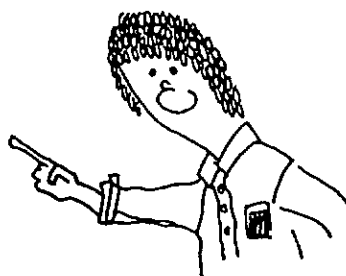
ของนวนิยายและเรื่องสั้น

นวนิยายและเรื่องสั้นจะมีส่วนประกอบดังนี้

1. **เค้าโครงเรื่อง** เป็นส่วนสำคัญของนวนิยายและเรื่องสั้น เป็นสิ่งแสดงให้ผู้อ่านได้เห็นลำดับเรื่องราวที่จะดำเนินไป ตั้งแต่ต้นจนจบ โครงเรื่องประกอบด้วยเหตุการณ์สถานที่ (ฉาก) บุคคลสมมติ (ตัวละคร)

สำหรับเรื่องสั้น โครงเรื่องประกอบด้วยเหตุการณ์สำคัญที่เป็นเหตุของเรื่องเพียงอย่างเดียว จุดมุ่งหมายเดียว และมีผลอย่างเดียว โครงเรื่องประกอบด้วยส่วนสำคัญดังนี้

1. สถานการณ์ตอนเปิดเรื่อง
2. ปัญหาเริ่มปรากฏ
3. การคลี่คลายปัญหา
4. จุดสื่อยอดของเรื่อง
5. การคลี่คลายเข้าสู่จุดจบ
6. จุดจบของปัญหา

โครงเรื่องของนวนิยาย จะต้องสร้างปัญหาและความขัดแย้งให้เกิดกับตัวเอกของเรื่อง และความขัดแย้งนั้นเป็นปัญหาที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อชีวิตของตัวละครทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง การสร้างความขัดแย้งอย่างสมเหตุสมผล ทำให้เรื่องน่าอ่าน

โครงเรื่องที่ดีมีลักษณะดังนี้

- มีความสัมพันธ์กันระหว่างเหตุการณ์ต่าง ๆ ในเรื่อง และระหว่างบุคคลในเรื่อง
- มีข้อขัดแย้งที่น่าสนใจ อาจเป็นข้อขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม หรือระหว่างมนุษย์กับความในใจของตน เช่น เผชิญกับธรรมชาติ การแบ่งชั้นวรรณะการชิงรักหักสวาท การต่อสู้ระหว่างอำนาจฝ่ายสูงและอำนาจฝ่ายต่ำ ข้อขัดแย้งเหล่านี้ทำให้ตัวละครแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมาอย่างน่าสนใจ

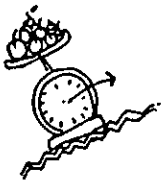
- มีการสร้างความสนใจใคร่รู้เรื่องต่อไป มีหลายวิธีเช่น บอกใบ้ให้ผู้อ่านรู้ว่า

เหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้นตอนต่อไป หรือปิดเรื่องไว้ให้อ่านทราบเมื่อเวลาอันควร

- ความสมจริงสมจัง เรื่องราวที่เกิดขึ้นนั้นเป็นไปอย่างสมเหตุสมผล มีสาเหตุประจวบ หรือเหตุบังเอิญ เช่น หาทางออกไม่ได้บังเอิญถูกสลากรินแบ่ง จึงหันความเดือดร้อน

2. การดำเนินเรื่อง หรือวิธีเสนอเรื่อง ศึกษาว่า ผู้แต่งเรียงลำดับเหตุการณ์อย่างไร จึงจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราว ได้รวดเร็ว ชัดเจน ถูกต้อง (ตามความมุ่งหมายของผู้เขียน)

กลวิธีการดำเนินเรื่องมีหลายแบบดังนี้

2.1 เล่าไปตามลำดับเวลา เหตุการณ์ใดเกิดก่อนหลัง เล่าไปตามนั้น

2.2 เล่าเรื่องย้อนต้น อาจจะเริ่มตอนใดก็ได้ แล้วเล่าเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน

2.3 อาจเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่างสถานที่ในขณะเดียวกัน เล่าสลับไปมา

การเล่าเหตุการณ์ย้อนต้นอาจเล่าแทรกเหตุการณ์ปัจจุบันเป็นระยะ ๆ โดยใช้ความคิดคำนึงของตัวละครก็ได้

การดำเนินเรื่องที่ผู้แต่งจะต้องปฏิบัติดังนี้

- เรียงลำดับเรื่องอย่างรัดกุม มีความสัมพันธ์ต่อเนื่อง เป็นเหตุผลกัน

- กำหนดตัวละครให้สอดคล้องกับพื้นฐานและเหตุการณ์ในท้องเรื่อง สร้างตัวละครให้มีชีวิตเหมือนชีวิตจริง

- สถานที่ (ฉาก) ต้องบรรยายให้เป็นไปตามความจริงอย่างหลอกลวงผู้อ่านด้วยการเขียนถึงสถานที่ที่มีจริงจากจินตนาการของตนเอง

- สำนวนภาษา ต้องเลือกเฟ้นให้เหมาะสม ทั้งในลักษณะของบทสนทนา บทบรรยาย บทพรรณนา

3. แก่นของเรื่อง คือสารที่ผู้เขียนประสงค์จะสื่อกับผู้อ่าน บางเรื่องอาจมีแก่นเพียงประการเดียว บางเรื่องอาจมีมากกว่า แก่นของเรื่องนั้นแท้จริงมี 2 ลักษณะกว้าง ๆ คือ

3.1 แสดงความคิดเห็นสำคัญของเรื่อง เช่น เรื่องมัทนะพาธา มีความคิดสำคัญว่า ดอกกุหลาบมีกำเนิดมาจากนางฟ้าถูกสาป

3.2 แสดงธรรมชาติของมนุษย์อย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น แสดงอารมณ์ต่าง ๆ ของมนุษย์ เช่น ความรัก ความเกลียด ความปรารถนา

ความแตกต่างระหว่าง เรื่องสั้นและนิทาน

เรื่องสั้น

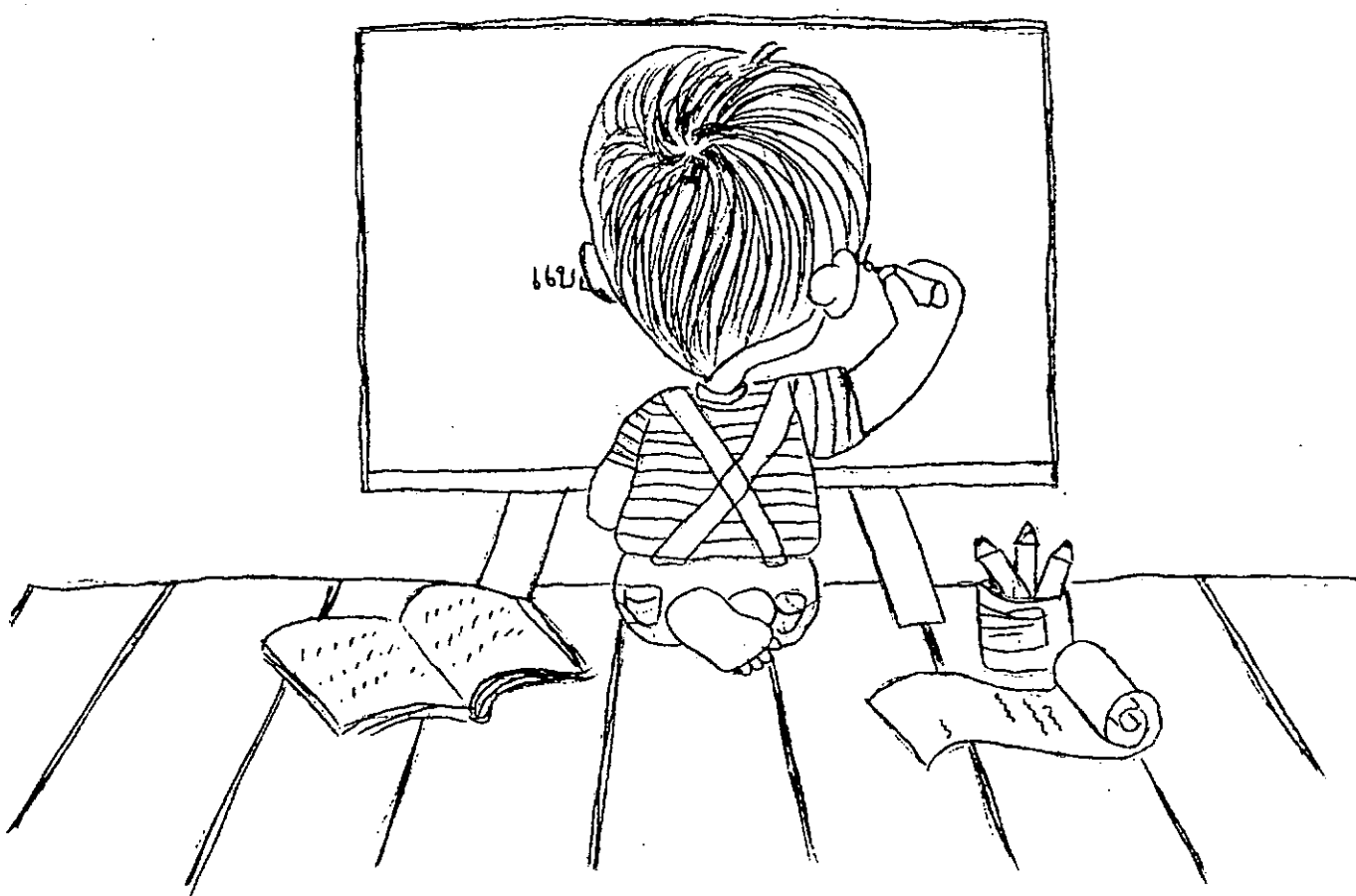
นิทาน

1. ผู้แต่งหรือตัวละครเป็นผู้เล่าเรื่องก็ได้ 2. การดำเนินเรื่องไม่ต้องเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไปตามลำดับอาจใช้กลวิธีเล่าย้อนไปมาให้ผู้อ่านสนใจ 3. คำพูดของตัวละคร ผู้เขียนจะใช้ถ้อยคำให้คล้ายกับคำพูดของคนเราจริง ๆ มีลักษณะเฉพาะตัว บอกนิสัยฐานะความเป็นอยู่ในชีวิตจริง 4. การดำเนินเรื่อง เรื่องสั้นต้องรัดกุม เข้มข้น กระชับ มีเอกภาพ มีศิลปะการแต่ง 5. เป็นวรรณกรรมสมัยใหม่ เป็นวรรณกรรมแห่งชีวิต	1. ผู้แต่งเป็นผู้เล่าเรื่องคนเดียวตลอด 2. การดำเนินเรื่องดำเนินเรื่องตามเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น 3. ผู้แต่งหรือผู้เล่าจะเป็นผู้อธิบาย หรือบอกบทสนทนาของตัวละครเอง ซึ่งจะคล้ายคลึงกัน ไม่มีลักษณะเฉพาะ 4. ผู้เล่าหรือผู้แต่ง มุ่งเล่าเรื่องไปตามสบาย ไม่ได้กำหนดความสั้นยาว 5. ไม่จำกัดว่าจะจะเป็นแบบเก่าหรือแบบใหม่

แบบฝึกสมรรถภาพการอ่าน

ชุดที่ 5

แบบฝึกการอ่านแบบเคลื่อนสายตา แบบฝึกที่ 8

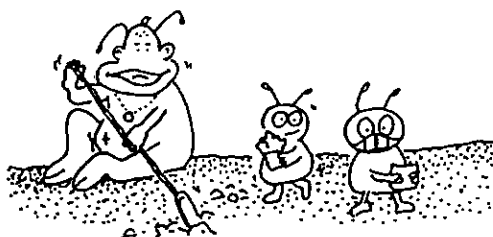

คำชี้แจง บิดเครื่องหมายกากบาท หับนตัวอักษร ที่มีตัวเลขหรือตัวอักษรเรียงเหมือนกันที่
กำหนดให้

1.	380695	380596	308695	380965	378095	380695
		ก	ข	ค	ง	จ
2.	369071	369017	396017	369701	396017	369071
		ก	ข	ค	ง	จ
3.	852469	854629	852496	852649	825469	852469
		ก	ข	ค	ง	จ
4.	753964	735964	753694	753664	753964	735694
		ก	ข	ค	ง	จ
5.	753284	735284	735824	753824	753284	723584
		ก	ข	ค	ง	จ
6.	กณจณณ	กณจณณ	กณจณณ	กณจณณ	กณจณณ	กณจณณ
		ก	ข	ค	ง	จ
7.	739685	736985	739658	739685	736958	739688
		ก	ข	ค	ง	จ
8.	ขมณณณ	ขมณณณ	ขมณณณ	ขมณณณ	ขมณณณ	ขมณณณ
		ก	ข	ค	ง	จ
9.	ททททรว	ททททรว	ททททรว	ททททรว	ททททรว	ททททรว
		ก	ข	ค	ง	จ
10.	จณณณก	จณณณก	จณณณก	จณณณก	จณณณก	จณณณก
		ก	ข	ค	ง	จ

11.	ยมศสสอ	ยมสศสอ	ยมศรสอ	ยมลศสอ	ยมศลสอ	ยมศสสอ
	ก	ข	ค	ง	จ	
12.	พผพพพผ	พพพพพผ	พผพพพผ	พผพพพผ	พพพพพผ	พผพพพผ
	ก	ข	ค	ง	จ	

เฉลย	1. จ	2. จ	3. จ	4. ง	5. ง	6. ง
	7. ค	8. ค	9. ง	10. จ	11. จ	12. ข

แบบฝึกจำคำ แบบฝึกที่ 9

คำชี้แจง ให้นักเรียนกากบาทตัวอักษรหน้าข้อความที่มีความหมายตรงกับคำที่ขีดเส้นใต้

- ปล่อยยี่ห้อขึ้นเต็นท์กับคนอื่นมาก ๆ ไม่ได้นะ เดี๋ยวจะว่าผมไม่บอก ไอ้บูรณ์มันเลื้อร้าย
 - ใจร้าย
 - เจ้าชู้
 - เจ้าเล่ห์
 - ไม่น่าไว้วางใจ
- "เคราะห์ดี" หล่อนคิด ที่คุณย่าแก่จนหลงแล้ว มิฉะนั้นจะเป็นด้านที่ไม่มีใครสามารถตีแตก
 - อุปสรรค
 - คนกีดกัน
 - คนป้องกัน
 - ผู้ไม่สนับสนุน
- ผลของคำพิพากษาเรื่องนี้จะเป็นคำประกาศให้ประชาชนทราบว่า รัฐบาลได้ตกลงหย่าขาด จากประชาธิปไตยแน่นอนหรือยัง
 - ไม่ปกครองโดยระบอบประชาธิปไตย
 - เห็นว่าการปกครองระบอบประชาธิปไตยไม่ดี
 - ไม่ได้สนใจการปกครองระบอบประชาธิปไตย
 - เห็นว่าไม่จำเป็นต้องปกครองระบอบประชาธิปไตย
- กระทรวงสาธารณสุขของเรามัวแต่ดีกัน เรื่องหมอเรื่องอนามัย เลยจะปล่อยให้คนไทย เป็นโรค "ห่า" เหมือนสมัยอุทกภัยเสียก็ไม่รู้
 - กีดกันกัน
 - ถกเถียงกัน
 - แก่งแย่งกัน
 - เล่นพรรคเล่นพวก
- ครั้นตกประมาณว่าแดดโรยแล้วก็จะเลิกขาย กลับมาหุงหาอาหารง่าย ๆ กัน
 - ยามเย็นจนพลบค่ำ
 - ยามสายใกล้เที่ยง
 - ยามแดดอ่อนในตอนเช้า
 - ยามบ่ายคล้อยใกล้สนธยา

แบบฝึกการอ่านข้ามคำ แบบฝึกที่ 9

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านเรื่องต่อไปนี้ โดยอ่านเฉพาะคำที่ขีดเส้นใต้ แล้วตอบคำถาม

ยังมีพรานหนุ่มคนหนึ่ง กำลังอยู่ในวัยฉกรรจ์ แข็งแรง บึกบึน และชอบท่องเที่ยวไปทุก
สารทิศ ในที่สุดเขาก็เดินทางมาถึงป่าอันสงบสุข และอุดมสมบูรณ์แห่งนี้เป็นแห่งแรก

นายพรานมีความแปลกใจเป็นอันมากที่เห็นสัตว์ป่าที่ค่อนข้างเชื่อง จึงวางกับดักไว้แล้ว
เดินมาหาสัตว์ใหญ่ ไม่ช้า ไม่นานก็มีกระต่ายเคราะห์ร้ายตัวหนึ่งกระโดดมาติดกับ เพราะไม่ทันระวัง
ตัวว่ามีมนุษย์เข้ามาในป่า และวางกับดักสัตว์ จึงตื่นกระდე่วอยู่ตัวเดียวและเจ็บแทบขาดใจ

ขณะนั้นพระภิกษุรูปหนึ่ง เดินทางมารับใช้พระอาจารย์ซึ่งเป็นเจ้าอาวาสเล็ก ๆ ชายป่า
พระคิดว่าควรจะไปถึงวัดก่อนค่ำ เพื่อความปลอดภัย จึงเดินทางลัด เป็นทางลัดผ่านกลางป่าแถบ
นั้นเงียบวังเวงยิ่งนักเมื่อพระเดินทางมาถึงพุ่มไม้เห็นกระต่ายติดกับดัก จึงปลดปล่อยกระต่ายไป
ขณะนั้นนายพรานหนุ่มเดินกลับมาพอดี เห็นพระปล่อยกระต่ายที่ติดได้ ก็นึกเสียดาย ประกอบกับวันนั้น
ตนดักสัตว์ไม่ได้สักตัวเดียว เกิดโทสะสุดขีดจึงยกหน้าไม้ขึ้นจะยิงพระให้ตายพระเห็นนายพรานจะมา
ตนก็เกิดความกลัวเป็นอันมาก วิ่งหนีแอบไต่ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ต้นไม้นั้นแผ่กิ่งก้านสาขาเป็นชั้น ๆ ไป
จนถึงยอด เมื่อจวนตัวจึงปีนหนีขึ้นไปบนต้นไม้แล้วนั่งหอบอยู่บนคบไม้

ส่วนนายพรานก็มีได้ลดละ หยิบหน้าไม้ขึ้นมาแหยงจะยิงพระ พระจำเป็นต้องปีนสูงขึ้นไป
ด้วยความกลัวตาย พระปีนสูงขึ้นไปทุกที จนจวนที่ครองอยู่ขาดไม่มีขึ้นตี หลุดล้อย้อยอยู่กับตัว มือทั้ง
สองข้างก็เหนียวกึ่งไม้ไว้ เพราะถ้าพลัดตกลงไป ต้องถูกหมาของนายพราน 3 ตัวย่ำ

ด้วยความตกใจกลัวสุดขีดพระจึงไม่มีมือจะรวบจิวไว้ ในที่สุดจิวก็หลุดจากตัวพระ เป็น
ความบังเอิญที่สุดจิวตกลงมาคลุมหัวนายพรานมืดจนไม่เห็นตัว

นายพรานพยายามปลดจิวออกจากหัวแต่ไม่สำเร็จ หมาของนายพรานเห็นดังนั้นก็จำไม่ได้
คิดว่าเป็นพระตกลงมาจากต้นไม้ แล้วก็ตรงมาย่ำจนนายพรานขาดใจตาย

เวลาที่ใช้ในการอ่าน

ให้นักเรียนกากบาทหน้าตัวอักษรหน้าข้อที่ถูกที่สุด

1. ป่าในเรื่องนี้มีสภาพอย่างไร

ก. สงบสุขเพราะไม่มีคนอยู่	ข. สงบสุขเพราะไม่มีคนล่าสัตว์
ค. สงบสุขเพราะไม่มีสัตว์ร้าย	ง. สงบสุขเพราะมีพระให้ความคุ้มครอง
2. การกระทำของสุนัขต่อนายพรานแสดงว่าสุนัขเป็นอย่างไร

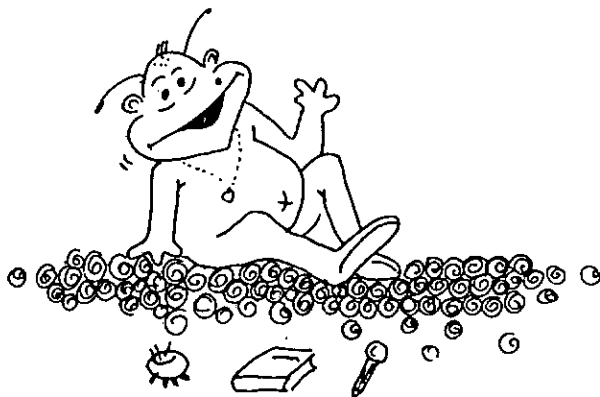
ก. ซื่อสัตย์	ข. เชื่อฟังคำสั่ง
ค. เลี้ยงไม่เชื่อง	ง. รู้เท่าไม่ถึงการณ์
3. อะไรเป็นสาเหตุให้นายพรานถึงแก่ความตาย

ก. ความโกรธ	ข. ความกลัว
ค. ความโลภ	ง. ความโง่
4. เรื่องนี้ตรงกับคำสอนทางพุทธศาสนาข้อใด

ก. ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว	ข. เวย่ยมระงับด้วยการไม่จองเวร
ค. ให้ทุกข์แก่ท่าน ทุกข์นั้นถึงตัว	ง. ความประมาทเป็นทางสู่ความตาย
5. ตั้งชื่อเรื่องนี้ว่าอย่างไรจึงจะเหมาะสม

ก. นายพรานกับหน้าไม้	ข. พระกับนายพราน
ค. นายพรานกับสุนัขป่า	ง. ความกลัว กับความโกรธ

เฉลย 1. ค 2. ง 3. ก 4. ค 5. ง

แบบฝึกอ่านแบบวลี แบบฝึกที่ 8

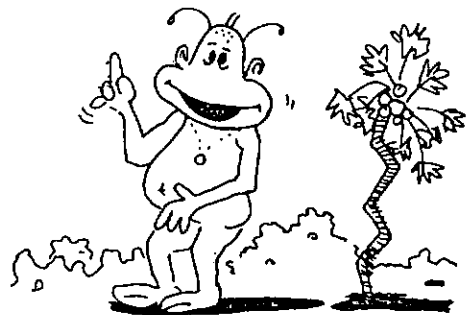
คำชี้แจง จงอ่านเรื่องต่อไปนี้ โดยให้พยายามอ่านเป็นกลุ่มคำตามที่ขีดเส้นใต้ไว้แล้วตอบคำถาม

ถ้าเราเช่าห้องแถวอยู่ เราจะต้องคำนึงถึงอยู่ทุกเวลาว่า เราจะต้องมีความเกรงใจ
ห้องที่อยู่ติด ๆ กัน เช่นกลับมาถึงห้องเวลาค่าคืนดึกดื่น ในเมื่อคนอื่นในห้องข้างเคียง เขานอน
หลับกันแล้ว ไม่ควรตบประตูเรียกคนภายใน ให้มาเปิดประตูรับ ด้วยเสียงดังเกินไป จะปิดเปิด
ประตูก็ไม่ควรให้ดังโครมคราม ซึ่งเป็นการรบกวนความสุขของคนข้างเคียง

ในโอกาสที่ท่านมีการเลี้ยงสุราอาหาร แก่มิตรสหายในห้องของท่าน ซึ่งย่อมมีเสียงเอะอะ
โวยวายบ้างเป็นธรรมดา ท่านจึงควรบอกกล่าว เพื่อนบ้านเสียก่อน เป็นการขอยกยอเขาในการที่
จะมีเสียงดังรบกวนเขา นอกจากเขาจะให้อภัยแล้วเขายังมีความซาซึ้งใจอีกด้วย ในการแสดงความ
ความเคารพที่ดีต่อเขา

แม้แต่ภายในบ้านของเรา เราก็ควรให้ความเคารพต่อบุคคลอื่น ซึ่งอยู่ภายในบ้านของ
เราด้วย แม้เราจะไม่พอใจบุคคลนั้น ซึ่งเรามีสิทธิที่จะเชิญเขาออกจากบ้าน แต่เราต้องทำอย่าง
สุภาพ โดยมารยาท คือไม่ควรฉุดกระชากลากดึง หรือผลักใส่

ใช้เวลาอ่าน นาที

ให้นักเรียนกากบาทกับตัวอักษรหน้าข้อที่ถูกที่สุด

1. เรื่องนี้ควรตั้งชื่อเรื่องว่าอย่างไร

ก. การเลี้ยงอาหาร	ข. การเลือกเช่าห้องแถว
ค. การปฏิบัติต่อเพื่อนบ้าน	ง. มารยาทในการเช่าห้องแถว
2. คนที่อยู่ห้องแถวมักได้รับความรำคาญในเรื่องใด

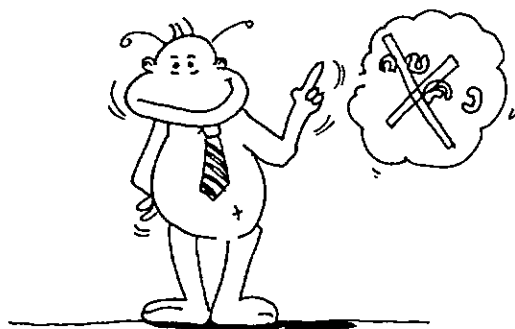
ก. การทำเสียงดัง	ข. การเปิดปิดประตู
ค. การเลี้ยงสุราอาหาร	ง. ถูกทั้ง ก ข ค
3. ถ้ามีการเลี้ยงสุราอาหารในห้องแถว เจ้าของห้องควรทำอย่างไร

ก. ขอร้องคนห้องอื่นก่อน	ข. เอะอะโวยวายแต่พอควร
ค. บอกคนห้องอื่นอย่าให้ยุ่งเกี่ยว	ง. เชิญเจ้าของห้องทุกห้องมาร่วม
4. เมื่อเราไม่พอใจบุคคลที่เข้ามาในบ้านของเรา ควรทำอย่างไร

ก. แจ้งตำรวจจับฐานบุกรุก	ข. ไล่เขาออกไปจากบ้านทันที
ค. บอกเพื่อนบ้านให้มาช่วยขับไล่	ง. เชิญเขาออกไปจากบ้านอย่างสุภาพ
5. คนที่อยู่ห้องแถวจะถือหลักในข้อใดจึงจะอยู่ร่วมกันด้วยดี

ก. การให้ภัย	ข. ความเมตตา
ค. ความสามัคคี	ง. ความเกรงอกเกรงใจ

เฉลย 1. ง 2. ง 3. ก 4. ง 5. ง

แบบฝึกการอ่านแบบเจาะจง แบบฝึกที่ 6

คำชี้แจง ให้นักเรียนหาคำต่อไปนี้อยู่ในบรรทัดที่เท่าไรของข้อความที่ให้มา เขียนหมายเลข บรรทัดลงในช่องว่าง

1. "เทพเจ้าที่อยู่บนฟ้า"	อยู่บรรทัดที่
2. "มีสิ่งมีชีวิตอยู่หรือไม่"	อยู่บรรทัดที่
3. "เชื่อดีองมมาย"	อยู่บรรทัดที่
4. "สำรวจดวงจันทร์"	อยู่บรรทัดที่
5. "ห้องทดลอง"	อยู่บรรทัดที่

1. สมัยนี้เป็นสมัยที่ได้ชื่อว่ายุคอวกาศ ทั้งนี้เพราะ
2. มีการเดินทางไปในอวกาศ โดยส่งดาวเทียม
3. และยานอวกาศไปสำรวจอวกาศ เช่นการส่งห้องทดลองลอยฟ้า
4. ไปโคจรรอบโลก ส่งยานพร้อมด้วยมนุษย์อวกาศเดินทางไปสำรวจดวงจันทร์
5. ตลอดจนส่งยานอวกาศไว้ง 1 และ 2 ไปสำรวจดาวอังคาร นอกจากนี้
6. ยังจะไปสำรวจดาวอื่น ๆ ในท้องฟ้าต่อไปอีก นักเรียนทราบหรือไม่ว่า
7. ทำไมจึงต้องศึกษาอวกาศและดวงดาวในท้องฟ้า ในสมัยก่อนมาการศึกษา
8. เรื่องราวของท้องฟ้ากันมานับแต่ยังไม่สามารถหาคำตอบได้ว่า
9. เพราะเหตุใดจึงเกิดปรากฏการณ์ต่าง ๆ ขึ้น จึงคิดว่าเป็นเรื่องของ
10. สิ่งมหัศจรรย์หรืออิทธิฤทธิ์ของเทพเจ้าที่อยู่บนฟ้า ทำให้เกิดความเชื่อดีองมมาย
11. หลังจากมนุษย์ได้ใช้เวลาศึกษาปรากฏการณ์
12. จึงเข้าใจและสามารถอธิบายปรากฏการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างมีเหตุผล อย่างไรก็ตาม
13. ยังมีปรากฏการณ์หลายอย่างที่มนุษย์ไม่สามารถอธิบายหรือเข้าใจได้ ยังต้องศึกษา
14. ค้นคว้ากันอีกต่อไป เป็นต้นว่าดวงจันทร์และดวงดาวทั้งหลายนั้นมีลักษณะ
15. การเกิดอย่างไร มีสิ่งมีชีวิตอยู่หรือไม่ ผิวพื้นและเปลือกนอกของดวงดาวทั้งหลาย
16. เหมือนหรือแตกต่างกันกับโลกอย่างไร เป็นต้น

ใช้เวลาอ่าน นาที

แบบฝึกความเข้าใจในการอ่าน แบบฝึกที่ 6

ฝึกจับความคิดสำคัญของผู้เขียน เข้าใจจุดมุ่งหมายความคิดเห็นและอคติของผู้เขียน

คำชี้แจง อ่านข้อความที่กำหนดให้แล้วกากบาททับตัวอักษรหน้าข้อความที่ถูกต้องที่สุด

วันนี้สงกรานต์เสด็จพอกันอย่างแบบโบราณเวลา 11.00 น. คือท่านประทับบนม้านั่งกลางแดดข้างหลัง ให้เราเข้าไปสรงถวายจริง ๆ ทุกคนรวมทั้งเราและข้าหลวง มหาตเล็ก ซึ่งมีอยู่ 8 คนด้วยกันทั้งหมด ผลัดกันตักน้ำเข้าไปรดถวายทีละคนจนท่านสรงพระพักตร์ และถวายพระองค์ทั่วแล้วจึงถวายผ้าทรงผลัดขึ้น แต่งพระองค์ใหญ่ ท่านตรัสว่า ปีนี้อายุครบ 80 ปี อนิจจา โขคมมนุษย์ ถ้าอยู่พร้อมวงศาคนชาติ คงจะได้สนุกสนานกันไม่น้อยเลย แต่เราสนุกแห่ง ๆ ของเรายูติ พอสงกรานต์แล้ว ก็เลี้ยงข้าวแช่ กันเป็นการใหญ่ พอให้มีขนบธรรมเนียมเป็นชาติเก่าแก่ แต่ไม่มีสตาจจะทำสลากรับกันอย่างเคยเท่านั้น

วันนี้ได้เห็นมันเสาเป็นครั้งแรก หัวใหญ่ ๆ เท้าแบนน้ำ รูปร่างสี่เหลี่ยมมันแหว่ กล่าวกันว่าสมเด็จพระแม่ธรณี เพราะแผ่นดินร้อน แผ่นดินก็จะแยกส่งอาหารชนิดนี้ขึ้นมาให้แบกเอามาแบ่งให้พวกเราว่าได้มาจากหลังเขา จริงหรือไม่จริง เราก็ขอบคุณแม่ธรณีอุตสาหกรรมให้อาหารได้ คำ เจียบไม่มีอะไร

ม.จ. หญิงพูนพิศมัย ดิคุกุล

1. แต่เราสนุกแห่ง ๆ ของเราอยู่ดี คำที่ขีดเส้นใต้หมายความว่าอย่างไร
 - ก. สนุกน้อย
 - ข. สนุกอย่างแค้น ๆ
 - ค. แกล้งทำเป็นสนุก
 - ง. สนุกบ้างไม่สนุกบ้าง
2. พอสรงน้ำเสร็จแล้ว ก็เลี้ยงข้าวแซ่กันเป็นการใหญ่ พอให้มีขนบธรรมเนียมว่าเป็นชาติเก่าแก่ ข้อความนี้บอกอะไรแก่ผู้อ่าน ได้ชัดเจนที่สุด
 - ก. ผู้พูดมีฝีมือในการทำข้าวแซ่
 - ข. ผู้พูดยึดมั่นในขนบธรรมเนียมประเพณี
 - ค. การสรงน้ำผู้ใหญ่เป็นประเพณีของไทย
 - ง. ข้าวแซ่ เป็นเอกลักษณ์ ของชาติเก่าแก่
3. "คำ เจียบ ไม่มีอะไร" บอกให้ทราบว่า ผู้กล่าวมีความรู้สึกอย่างไร
 - ก. สงบสุข
 - ข. วังเวง
 - ค. วิตกกังวล
 - ง. มีความทุกข์
4. ข้อเขียนนี้เป็นข้อเขียนประเภทใด
 - ก. อนุทิน
 - ข. สารคดี
 - ค. จดหมายเหตุ
 - ง. ประวัติศาสตร์
5. "แผ่นดินร้อน" ผู้เขียนหมายถึงอะไร
 - ก. อากาศร้อน
 - ข. เกิดสงคราม
 - ค. เกิดความเดือดร้อน
 - ง. แผ่นดินได้รับความร้อน

เฉลย 1. ข 2. ข 3. ข 4. ก 5. ง

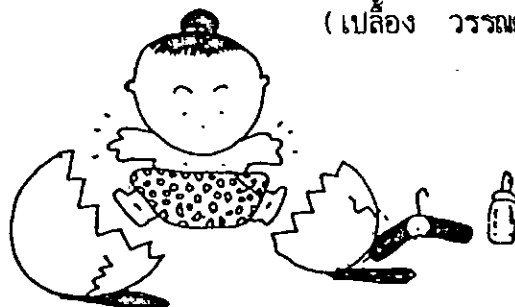

แบบฝึกความเข้าใจในการอ่าน แบบฝึกที่ 7

ฝึกจับความคิดสำคัญของเรื่อง เข้าใจจุดมุ่งหมาย ความคิดเห็นของผู้เขียน
คำชี้แจง อ่านคำกลอนต่อไปนี้ แล้วตอบคำถามท้ายคำกลอน

โอ้วว่าอนิจจาความทุกข์	คือคุณบังคนจนผอง
ทรมานซากข้าจำจอง	ทุกข์ครองเช่นนี้มิเดือน
หน้าร้อนระแหงแห้งผาก	อกหาร้อนใดไม่เหมือน
ร้อนแดดแผดเผาเร้าเดือน	หนี้เยียนออกยอกชอกข้า
หน้าฝนไม่ผ่อนร้อนไหม้	หักใจเก็บฝืนกลืนกล้ำ
ฝนแล้งถาล่าพาทำ	นาจ้างทั้งร้างว่างไป
หน้าหนาวโหดหนาวราวเหลือ	ขาดเสื้อผ้าคราหนาวใหญ่
ขาดยาอาหารสะท้อนใจ	เจ็บไข้อนาถาบ้าน
เห็นอยู่แต่ผู้ยากเข็ญ	ทุกข์เช่นพวกข้าทุกคน
เป็นเพื่อนเยียนถามยามจน	ล้วนคนยากเข็ญเช่นเรา
เออ-ถ้าคนจนเรือนแสน	ล้าน-แสนไล่ล้างความเศร้า
ความทุกข์ทั้งปวงนี้เอา	แรงเข้าหักเหี้ยนเตียนกอง
น้ำตาที่ไหลหลังเลือด	เช็ดเหือดด้วยมือทั้งผอง
ทุกข์ที่คนจนทนครอง	คือคุณจำลองให้มี

(เปลื้อง วรมหศรี)

ให้นักเรียนกากบาทหน้าตัวอักษรหน้าข้อความที่ถูกต้องที่สุด

1. กลอนบทนี้ กล่าวถึงเรื่องใดเป็นสำคัญที่สุด

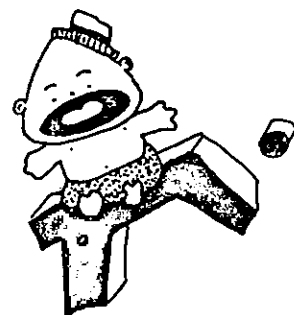
ก. ความทุกข์ของผู้ยากไร้	ข. ยามจนไม่มีคนเหลียวแล
ค. ความไม่ยุติธรรมในสังคม	ง. ทุกคนควรร่วมมือกันขจัดความทุกข์ยาก
2. ผู้แต่งต้องการเสนอความคิดใด

ก. คนจนควรฝึกกำลังขจัดความทุกข์	ข. รัฐบาลควรให้ความช่วยเหลือคนยากจน
ค. รัฐบาลควรเอาใจใส่ราษฎรอย่างทั่วถึง	ง. ควรร่วมมือกันเรียกร้องความยุติธรรมในสังคม
3. "หน้าหนาวไอหนาวร้ายเหลือ ขาดเสื้อผ้าคราหนาวใหญ่
ขาดยาอาหารสะท้อนใจ เจ็บไข่นาถาบ้าน"
ผู้แต่งต้องการบอกอะไร

ก. บอกลักษณะนิสัยใจคอของคนจน	ข. บอกสภาพความเป็นอยู่ของคนจน
ค. บอกความต้องการของคนยากจน	ง. บอกความเดือดร้อน ทนทุกข์ของคนจน
4. ผู้แต่งแต่งกลอนนี้ด้วยความรู้สึกละอย่างไร

ก. สลดใจ	ข. เศร้าใจ
ค. คับแค้นใจ	ง. เบื่อหน่าย
5. "เออ ถ้าคนจนเรือนแสน ล้วน-แล่นไล่ล้างความเศร้า
ความทุกข์ทั้งปวงนี้เอา แรงเข้าหักเหี้ยนเตียนกอง"
ผู้แต่งเจตนาเช่นไรที่กล่าวอย่างนี้

ก. ยั่วยุให้พวกคนจนรวมพลังต่อสู้	
ข. เรียกร้องให้ต่อต้านอำนาจเผด็จการ	
ค. สนับสนุนให้ต่อสู้เรียกร้องสิทธิเสรีภาพ	
ง. ชี้ให้เห็นว่าคนจนจะเอาชนะอุปสรรคได้ด้วยแรงกายเท่านั้น	

6. กลอนนี้จัดอยู่ในลักษณะใด

ก. ย้าย

ข. ปลอดภัย

ค. ร้องทุกข์

ง. ประชดประชัน

7. " เห็นอยู่แต่ผู้ยาก เบ็ญ ทุกข์เช่นพวกข้าทุกข์

เป็นเพื่อนเยียนถามยามจน ล้วนคนยากเบ็ญเช่นเรา

ใจความสำคัญของกลอนบทนี้คืออะไร

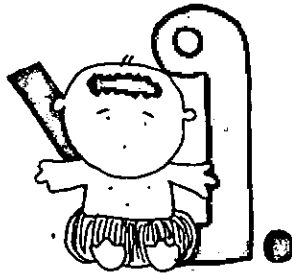
ก. คนจนเป็นที่รังเกียจของคนร่ำรวย

ข. คนจนเท่านั้นที่เห็นใจคนจนด้วยกัน

ค. มองไปทางใดก็พบเห็นแต่คนยากจน

ง. คนจนไม่ได้รับการเหลียวแลจากรัฐบาล

เฉลย 1. ก 2. ก 3. ~~ค~~ ง 4. ง 5. ก 6. ก 7. ข

เอกสารสรุปคาบที่ 9 - 10

การพิจารณาลักษณะนิสัยตัวละคร

การพิจารณาฉาก

การพิจารณาลักษณะนิสัยตัวละคร

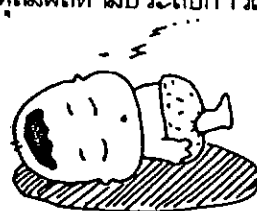
หนังสือเรื่องสั้นและนวนิยายจะสื่อความคิด ความต้องการของผู้เขียนที่ได้กำหนดเป็นแก่นเรื่อง ขยายเป็นโครงเรื่องและใส่บทเจรจาแล้วผ่านโดยบุคคล หรือสิ่งต่าง ๆ ให้ถ่ายทอดสู่ผู้อ่าน ตัวละครไม่จำกัดเฉพาะบุคคล อาจจะเป็นสัตว์ สิ่งของ ต้นไม้ หรืออื่น ๆ ก็ได้ โดยผู้เขียนให้มีความคิด การกระทำและคำพูดเหมือนอย่างคน การแบ่งประเภทของตัวละคร พิจารณาตามความสำคัญของบทบาทเป็นหลัก ตัวเอกฝ่ายชายไม่จำเป็นต้องแต่งงานกับตัวเอกฝ่ายหญิงในตอนจบ เรื่อง

ในการศึกษาลักษณะของตัวละครอาจศึกษาได้ 3 ทางคือ

1. จากการบรรยายของผู้แต่งในตอนต้นเรื่อง (ถ้ามี)
2. จากการสรุปพฤติกรรมของตัวละครนั้น ๆ
3. จากถ้อยคำของตัวละครตัวอื่นที่กล่าวถึงโดยไม่มีอคติ

ลักษณะนิสัยของตัวละครอาจแสดงถึงความสามารถของผู้แต่งได้ด้วยการพิจารณาตามแนวต่าง ๆ ดังนี้

1. ตัวละครนั้นมีลักษณะนิสัยอย่างเดียว หรือน้อยอย่างเช่น เป็นคนใจดี หรือดุด่าอย่างเดียว เป็นคนจู้จี้ หรือใจน้อย หรือขี้อาย หรือเจ้าเล่ห์ หรือโง่ ทึ่ม แต่เพียงประการใดประการหนึ่ง
2. ตัวละครมีลักษณะนิสัยหลายอย่าง มีทั้งลักษณะภายนอกที่สื่อให้เป็นบุคลิกลักษณะและมีอารมณ์ความรู้สึกดังบุคลุหรือไม่ว่า
3. บทบาทของตัวละครคงที่ มีนิสัยความรู้สึกอย่างไรก็เป็นเช่นนั้น ตั้งแต่ต้นจนจบหรือเป็นตัวละครที่ปรับเปลี่ยนนิสัยและความรู้สึกอย่างสมเหตุสมผลตามประสบการณ์หรือสภาพจิตใจ แต่มีไม่เปลี่ยนตามใจชอบของผู้แต่ง

การบรรยายลักษณะนิสัยของตัวละครควรกล่าวถึงสิ่งต่อไปนี้

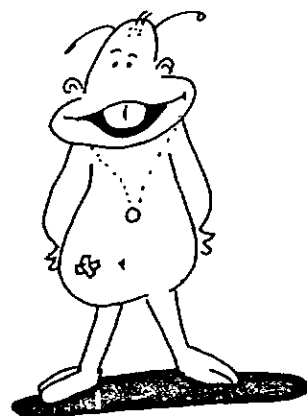
1. บอกเพศ วัย โดยประมาณ
2. บอกรูปร่างลักษณะ ผิวพรรณ ขนาด ความสูง ส่วนประกอบของร่างกายที่ผิดปกติ เช่น ขาดนิ้ว ตาส่อน พันหลอ ฯลฯ
3. บอกลักษณะย่อยที่เด่นเป็นพิเศษ อาจปรากฏในเรื่อง เช่น ทรงผม ท่าเดิน ล้มเสียง เครื่องแต่งกาย เครื่องประดับ ฯลฯ
4. บอกอาชีพ บอกความรู้สึกทั่ว ๆ ไปเมื่อแรกพบเห็น เช่น น่าไว้วางใจ น่าสงสาร น่าับถือน
5. บอกลักษณะนิสัยและอารมณ์ประจำตัว เช่น สุขุม เรียบร้อย กระตือรือร้น เอื้อเฟื้อ ใจร้อน ซึ่งอาจปรากฏจากอิริยาบถต่าง ๆ เช่น เดิน นั่ง นอน เป็นต้น

การพิจารณาจาก

ฉาก คือ มโนภาพของผู้เขียนซึ่งแสดงออกมาด้วยคำพูด เป็นสิ่งซึ่งแวดล้อมตัวละคร ตัวละครจะดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้อิทธิพลของฉาก ฉากเป็นทั้งเนื้อหาและกลวิธี ผู้เขียนบางคนใช้ฉากในการดำเนินเรื่อง และแสดงอุปนิสัยตัวละคร ฉากอาจเป็นสถานที่เพียงจุดเล็ก ๆ เช่น บ้ายรถประจำทาง สวนสาธารณะ ไปจนถึงพระราชวัง หรือประเทศชาติก็ได้ ตัวก็ครกก็ฉาก ให้ตัวละครได้ เช่น ตัวละครตัวหนึ่งตกอยู่ในหมุ่กับบวช ต้องปรับตัวให้เข้ากับชีวิตนักบวช หมุ่กับบวชคือฉาก ฉากอาจจะเป็นยุคสมัยก็ได้ สมัยหนึ่งมีความนิยมต่าง ๆ ไปอย่างหนึ่ง มาอีกสมัยหนึ่ง ความนิยมเปลี่ยนไปฉากก็เปลี่ยนไปด้วย

การพิจารณาจากควรพิจารณาด้านต่าง ๆ ดังนี้

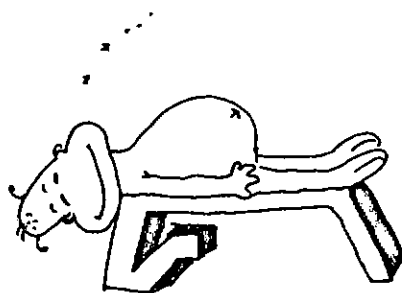
1. สมจริงหรือไม่
2. สัมพันธ์กับเนื้อเรื่องเพียงใด
3. สัมพันธ์กับทศนาของตัวละครหรือไม่
4. สัมพันธ์กับพฤติกรรมของตัวละครหรือไม่

ตัวอย่างการพรรณนาจากที่สมจริง

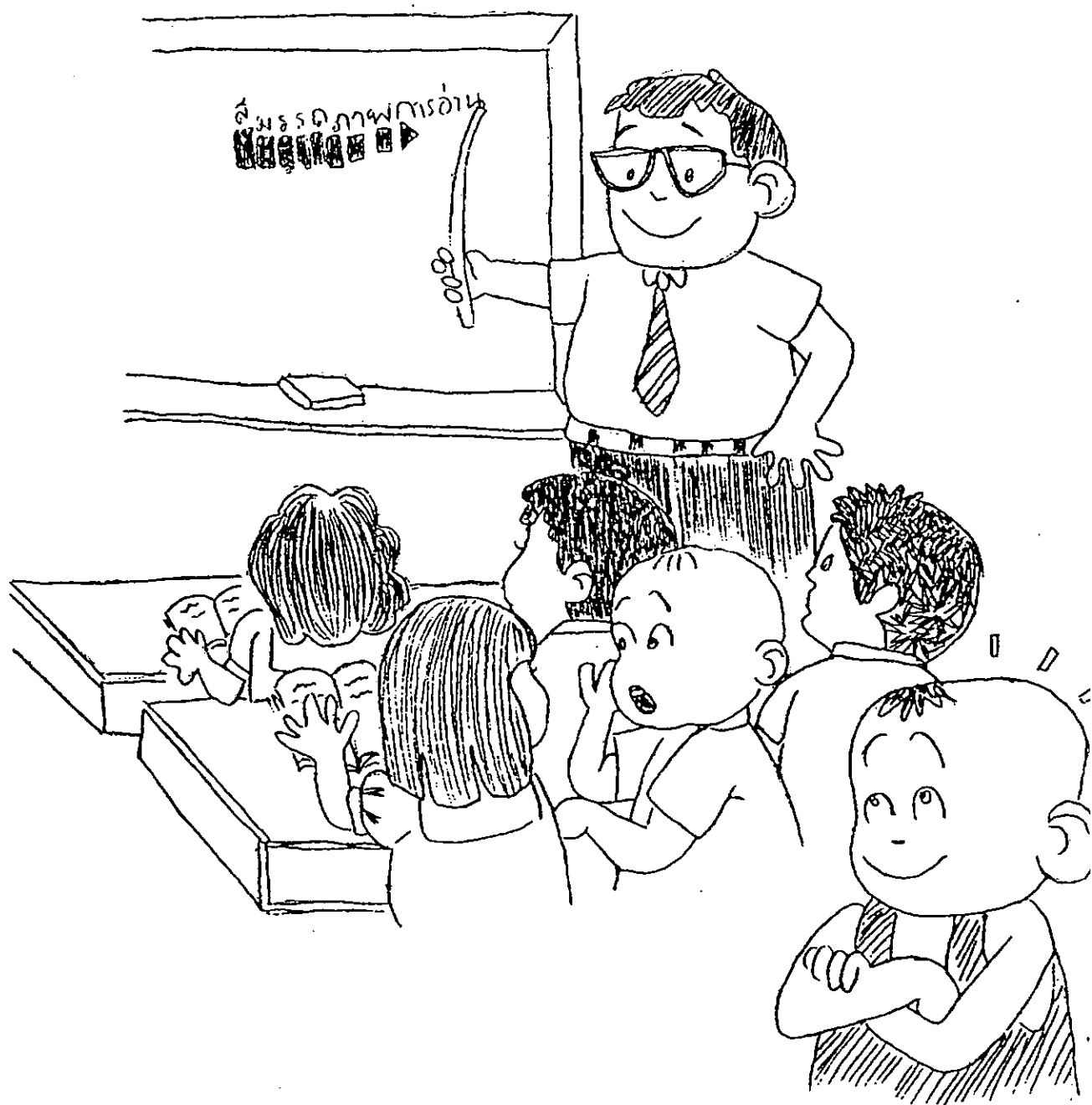
“หมู่บ้านทั้งหมู่บ้าน ตั้งอยู่บนเนินสูงตรงปากทางสามแพร่งในหุบเขาเหนือลำห้วยซึ่งไม่เคยแห้ง แม้จะเป็นฤดูและปีที่แล้งที่สุด ตลอดระยะยี่สิบปี หลังทางเส้นหนึ่งผ่านไป ระหว่างไร่กล้วยสูงแซมด้วยมะพร้าวซึ่งลงไว้นิ่ม ๆ ลาดลงสู่ฝั่งตรงข้าม แล้วก็เลี้ยวหายไปตามไหล่เขาซึ่งปกคลุมไปด้วยป่าไผ่สีสุกทางทิศตะวันตก อีกเส้นหนึ่งวกลงสู่ที่ราบและทุ่งแผกทางทิศตะวันออก เส้นสุดท้ายเป็นทางเกวียนเก่า ซึ่งชาวป่าและคนลากไม้ในดงลึกเข้าไปใช้ติดต่อกับโลกภายนอก...”

กิจกรรม ให้นักเรียนอ่านข้อความข้างต้น แล้ววาดภาพตามจินตนาการของนักเรียน

แบบฝึกสมาธิภาพการอ่าน

ชุดที่ 6

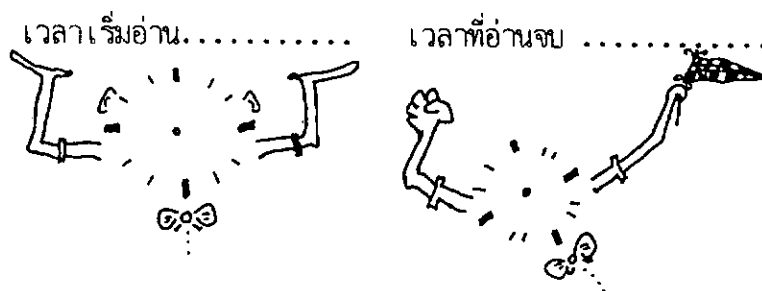
แบบฝึกเคลื่อนสายตา แบบฝึกที่ 9

คำชี้แจง ขีดเครื่องหมายกากบาท หักบนตัวอักษรที่มีตัวเลขหรือตัวอักษรเรียงกลับกันกับตัวเลข
หรือตัวอักษรที่กำหนดให้

1.	142573	357241	372541	378241	375421	375241
		ก	ข	ค	ง	จ
2.	376855	358763	386573	385673	358673	367853
		ก	ข	ค	ง	จ
3.	463572	275634	273564	275346	275634	275364
		ก	ข	ค	ง	จ
4.	748963	369784	396847	369487	396487	369847
		ก	ข	ค	ง	จ
5.	532648	846325	864235	846234	864325	846253
		ก	ข	ค	ง	จ
6.	คคคคคค	คคคคคค	คคคคคค	คคคคคค	คคคคคค	คคคคคค
		ก	ข	ค	ง	จ
7.	ธธธธธ	ธธธธธ	ธธธธธ	ธธธธธ	ธธธธธ	ธธธธธ
		ก	ข	ค	ง	จ
8.	ฐฐฐฐฐ	ฐฐฐฐฐ	ฐฐฐฐฐ	ฐฐฐฐฐ	ฐฐฐฐฐ	ฐฐฐฐฐ
		ก	ข	ค	ง	จ
9.	จจจจจ	จจจจจ	จจจจจ	จจจจจ	จจจจจ	จจจจจ
		ก	ข	ค	ง	จ
10.	ฉฉฉฉฉ	ฉฉฉฉฉ	ฉฉฉฉฉ	ฉฉฉฉฉ	ฉฉฉฉฉ	ฉฉฉฉฉ
		ก	ข	ค	ง	จ

11. ภาณฐจท	ทจฐภาณ	ทฐจณภ	ทจฐณภ	ทฐภาณ	ทจณฐภ
	ก	บ	ค	ง	จ
12. ฟฟฝฝพิศ	ศพิฝฟฟฝ	ศพิฝฝฝ	ศพิฝฝฟฟ	ศพิฝฝฟฟ	ศพิฝฝฟฟ
	ก	บ	ค	ง	จ

เฉลย 1.จ 2.ง 3.จ 4.จ 5.จ 6.ง 7.จ 8.จ 9.ง 10.บ 11.ค 12.ค

แบบฝึกอ่านวลี แบบฝึกที่ 9

คำชี้แจง อ่านข้อความต่อไปนี้ตามแนวตั้ง แล้วตอบคำถาม

ตะไคร้หอมเป็นพืชตระกูลเดียวกับข้าว ซึ่งจัดเป็นพืชสมุนไพรที่มีน้ำหอมระเหยอยู่ในส่วนของใบและต้น สามารถที่จะสกัดนำไปใช้ประโยชน์ทางอุตสาหกรรมแต่งกลิ่นหลายชนิด เช่น อุตสาหกรรมการผลิตสบู่ แชมพู น้ำหอม กลิ่นเทียน และใช้ในการเกษตรทำยาฆ่าแมลง ทำสเปรย์ฆ่าแมลงหรือนำส่วนของใบไปใช้ประโยชน์โดยตรงในรูปของสมุนไพรตามตำราแพทย์แผนโบราณ

พันธุ์ตะไคร้ ที่มีปลูกในเมืองไทยเป็นพันธุ์ของชาว เนื่องจากมีช่อดอกยาวโน้มลง ต่างกับพันธุ์ของลังกา ซึ่งมีลักษณะช่อดอกสั้น และตรง ลักษณะโดยทั่วไปคล้ายคลึงกับ ตะไคร้แกง แต่ลักษณะของลำต้นออกสีม่วง ลำต้นแข็ง ลำต้นและใบขาวกว่าตะไคร้แกง กลิ่นแรงกว่า จะเจริญได้ดีในดินที่มีความอุดมสมบูรณ์ค่อนข้างสูงและมีปริมาณน้ำฝนตลอดปี สูง 1500-1800 มิลลิเมตร ต่อปี

การปลูก ใช้พืชพันธุ์ซึ่งตัดแต่งให้มีข้อ 2-3 ข้อเหลืออยู่ก่อนจะถึงกาบใบหุ้มยอดที่มีอยู่ 4-5 ใบและตัดปลายใบออก ระยะเวลาปลูกที่

เหมาะสม คือ 1-1.25 เมตร (ดินเลว ปลูกถี่ ดินดีปลูกห่าง) ใช้ดินพันธุ์ 3 ต้นต่อหลุม ระยะเวลาที่เหมาะสมในการปลูกคือ ต้นฤดูฝน

การกำจัดวัชพืช ควรทำประมาณ 1 ครั้ง หลังจากปลูกแล้ว 2-3 เดือน ถ้าปลูกในที่ที่มีความอุดมสมบูรณ์สูงคือ มีเปอร์เซ็นต์อินทรีย์วัตถุประมาณ 2.5-3 ก็ไม่มีความจำเป็นจะต้องใส่ปุ๋ยช่วยในระยะแรก แต่ถ้าปลูกเก็บใบไปหลาย ๆ ครั้ง จะต้องใส่ปุ๋ยช่วย ปุ๋ยที่ใช้อาจจะเป็นปุ๋ย 116-16-8, 16-20-20, 15-15-15 และช่วงหลังจากตัดใบเพื่อกระตุ้นให้แตกใบใหม่เร็วขึ้น จะต้องใส่ปุ๋ยแอมโมเนียซัลเฟตหว่าน อัตราที่ใช้ปุ๋ยแต่ละชนิดนั้นต้องขึ้นอยู่กับความอุดมสมบูรณ์ของดิน

โรคแมลง ขณะนี้ยังไม่พบโรคและแมลงที่เป็นศัตรูสำคัญที่จะทำให้ผลผลิตของใบลดลง การเจริญเติบโต ตะไคร้หอมเป็นพืชที่ชอบแสงแดดจัดมาก เพราะแสงแดดจัดนอกจากจะช่วยให้ตะไคร้หอมเจริญเติบโตเร็วแล้วยังมีผลต่อปริมาณน้ำมันอีกด้วย

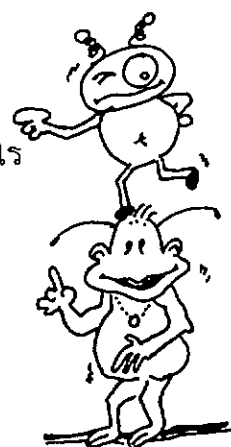

ปัจจุบัน มีการใช้ยาสอดของตะไคร้หอม
ที่แก้จัดผสมกับหัวข่าสดและใบสะเดาสด
โดยทุบขนิบดบให้ละเอียดด้วยเครื่องบดหมูหรือ
หรือตำให้ละเอียดในอัตรา 4 กิโลกรัมรวมกัน
แช่น้ำ 40 ลิตร (2 ปีบ) หมักไว้ 1 คืน
แล้วกรอง

เอาเฉพาะน้ำยาเป็นหัวเชื้อ โดยใช้หัวน้ำเชื้อ
10 ช้อนแกง ผสมน้ำ 20 ลิตร จัดกำจัดแมลงบน
พืชผัก ข่าและผลไม้อ่างชนิด เช่น ส้มเขียวหวาน
ได้ผลเป็นอย่างดี

ให้นักเรียนกาภาพหน้าหมายเลขข้อความที่ถูกต้อง

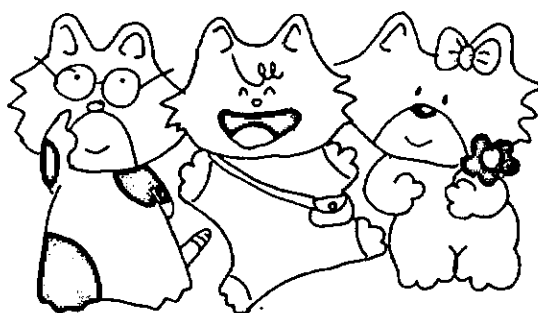
1. ตะไคร้หอมเป็นพืชตระกูลเดียวกับอะไร
1) ข่า 2) วัชพืช 3) ข่า 4) หญ้าคา
2. ส่วนสำคัญของตะไคร้หอมที่นำไปใช้ประโยชน์ทางอุตสาหกรรมได้แก่อะไร
1) ใบ 2) ลำต้น 3) น้ำมัน 4) ราก
3. ตะไคร้หอมที่ปลูกในเมืองไทยเป็นพืชที่มีถิ่นกำเนิดจากที่ใด
1) ไทย 2) เกาหลี 3) ขวา 4) ลังกา
4. ตะไคร้หอมมีลักษณะที่แตกต่างจากตะไคร้แกงในส่วนใด
1) ช่อดอกและลำต้น 2) ลำต้นและใบ 3) ใบและช่อดอก 4) ช่อดอกและลำต้น
5. ตะไคร้หอมจะเจริญได้ดีในที่ดินลักษณะอย่างไร
1) ดินร่วน 2) ดินปนทราย 3) ดินเหนียว 4) ดินอุดมมีความชื้นสูง
6. การปลูกตะไคร้หอม ถ้าจะให้ผลควรปลูกในราวเดือนใดบ้าง
1) พฤษภาคม 2) มิถุนายน 3) กรกฎาคม 4) สิงหาคม
7. ปุ๋ยชนิดใดจะช่วยให้ตะไคร้หอมแตกใบใหม่ได้ดีหลังจากเก็บใบไปแล้วหลายครั้ง
1) ปุ๋ย 16-16-8 2) ปุ๋ย 16-20-20 3) ปุ๋ย 15-15-15 4) ปุ๋ยแอมโมเนียมซัลเฟต
8. ตะไคร้หอม จะให้น้ำมันได้มากถ้าปลูกในพื้นที่เช่นไร
1) ที่โล่งที่มีแดดจัด 2) ใต้ร่มไม้ใหญ่ 3) วนถ้ำ 4) วนน้ำ

9. เพลงที่เป็นศัตรูสำคัญของตะไคร้หอมได้แก่อะไร

- 1) เฟี้ยจกจั่น 2) มดดำ 3) เฟี้ยแบ่ง 4) ไม่ปรากฏ

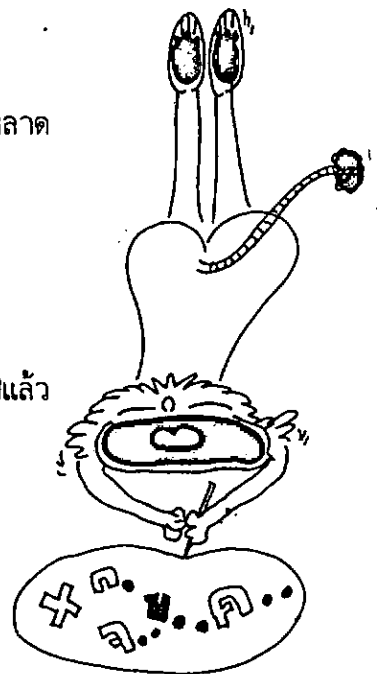
เฉลย 1.1 2.3 3.3 4.2 5.4 6.1 7.4 8.1 9.4 10.1

แบบฝึกจำคำ แบบฝึกที่ 10

คำชี้แจง ให้นักเรียนกากบาทตัวอักษรหน้าข้อความที่มีความหมายตรงกับคำที่ขีดเส้นใต้

- เด็กคนนั้นกวนประสาทจริง บอกอย่างต้องทำอีกอย่างหนึ่ง
 - ทำให้เดือดร้อน
 - ทำให้รำคาญใจ
 - ทำให้เฟลิดเฟลีน
 - ทำให้วุ่นวายใจ
- นักเรียนนั่งฟังเพลงมาเวลา เพื่อรอพบอาจารย์ใหญ่
 - ทำให้เสียเวลา
 - ทำให้เวลาหมดไป
 - ทำให้เฟลิดเฟลีน
 - ใช้เวลาให้เป็นประโยชน์
- เด็กสมัยนี้พูดจาแกล่แสดเหลือเกินนะ ผู้ใหญ่ได้ยินคงแทบหัวใจวาย
 - ตลกตลก
 - จัดจ้าน
 - เลอะเทอะ
 - หยาบคาย
- วันหนึ่ง ๆ ก็พบปัญหาร้อยแปด จันแทบจะทนไม่ได้อยู่แล้ว
 - สับสน
 - ยุ่งยาก
 - มากมาย
 - แปลกประหลาด
- เด็กคนนั้นหมั่นจิ้ง มาคอยล้อเลียนผู้ใหญ่อยู่ได้
 - ทะลึ่ง
 - ตลก
 - หน้าเป็น
 - หยาบคาย
- อย่างที่มีข่าวออกมาที่แถวประตูน้ำสองราย ทำท่าจะม่วนเสียไปแล้ว
 - เล็กลั้ม
 - ยกเลิก
 - หลบหลีก
 - ลั้มละลาย

7. ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการเองก็รู้ แต่เมื่อขยิบตาให้ โดยที่ผู้ดำเนินการโรงเรียนอ้างว่า
ค่าใช้จ่ายสูง ก็เอาเถอะครับ

ก. แอบให้

ข. ตั้งใจให้

ค. ถือโอกาสให้

ง. ทั้ง ๆ ที่รู้ก็ยังไม่ให้

8. นายหน้าม้าช่วยรวบรัด

แนวจัดคิวเงินเฟลีนเฟลีนเฟลือ

ดอกเบี้ยวเกื้อหนุนจนเจือ

ลงเพื่อสบายปลายมือ

รับผลกำไรไม่นาน

ตัวการกลับกลายหายชื่อ

เงินแชร์หายไปในเวลา

แท้คือนกต่อล่อลวง

ก. คนโกหก

ข. คนคดโกง

ค. คนหลอกลวง

ง. คนกลับกลอก

เฉลย 1.ค 2.ข 3.ข 4.ค 5.ก 6.ก 7.ง 8.ค

แบบฝึกอ่านข้ามคำ แบบฝึกที่ 10

คำชี้แจง อ่านเรื่องต่อไปนี้ โดยอ่านเฉพาะคำที่ขีดเส้นใต้เท่านั้น แล้วตอบคำถามท้ายเรื่อง

นักเรียนหลายคนเคยสงสัยว่า ดวงอาทิตย์ส่องแสงตลอดเวลาหรือไม่และจะมีบ้างไหมใน
อนาคตที่ดวงอาทิตย์จะหมดพลังงาน หมดกำลังส่องสว่าง คำตอบคือ ดวงอาทิตย์ส่องแสงตลอด
เวลา ไม่เคยละทิ้งหน้าที่ไปไหน ไม่เคยหิรีไม่เคยดับ เป็นเวลานานแสนนาน แม้บางวันนักเรียน
 ไม่เห็นดวงอาทิตย์เพราะบางครั้งเมฆหมอกบดบัง ก็มั่นใจเกิดว่าดวงอาทิตย์ส่องแสงอยู่ ดาวที่
นักเรียนเห็นระยิบอยู่ในเวลากลางคืน ก็คือดวงอาทิตย์ดวงหนึ่งไม่มีอะไรแตกต่างจากดวงอาทิตย์เลย
ดวงอาทิตย์ก็คือดาวดวงหนึ่ง นับเป็นดาวฤกษ์ที่โคจรใกล้โลกที่สุด ดวงอาทิตย์มีความสำคัญต่อชีวิต
 บนโลก นักวิทยาศาสตร์จำนวนมากเชื่อว่า โลกและดาวเคราะห์ดวงอื่น ๆ ในระบบสุริยะเคยเป็น
ส่วนหนึ่งของดวงอาทิตย์ ถ้าโลกไม่ได้รับแสงสว่างและความร้อนจากดวงอาทิตย์ สิ่งมีชีวิตบนโลก
จะไม่สามารถอยู่ได้ ท้องฟ้าจะมีมืดทั้งกลางวันและกลางคืน จะได้รับแสงจากดวงดาวเท่านั้น
โลกจะเย็นลงอย่างรวดเร็ว จนกระทั่งทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกแข็งตัวไปหมด จะไม่มีฤดูกาล

ดวงอาทิตย์เป็นศูนย์กลางของระบบสุริยะ ซึ่งประกอบด้วยดวงอาทิตย์และดาวเคราะห์
แก๊สดวง รวมทั้งวัตถุต่าง ๆ ที่โคจรรอบดวงอาทิตย์ ดวงอาทิตย์อยู่ห่างจากโลก 93 ล้านไมล์
มีขนาดใหญ่มากว่าโลกหนึ่งล้านสามแสนเท่า แต่นักเรียนรู้ใหม่ว่าภายในดวงอาทิตย์นั้นไม่ได้เป็นหินตัน
เหมือนอย่างในโลกของเราเป็น นักเรียนคงสงสัยว่ารู้อย่างไร มีใครไปดวงอาทิตย์มาหรือ
 อย่างไม่ คนเราไปดวงอาทิตย์ไม่ได้แน่ แค่อินทาดกแดดเดือนเมษายนก็ร้อนแทบจะหลิอนแล้ว
 จะไปใกล้ดวงอาทิตย์ได้อย่างไร แต่วิธีที่นักวิทยาศาสตร์รู้ความจริงว่าดวงอาทิตย์ไม่ได้แข็งตัน
 เหมือนกับโลก ก็คือความจริงที่ว่าความร้อนที่ผิวของดวงอาทิตย์นั้นจะร้อนประมาณ 11,000
องศาฟาเรนไฮต์ ความร้อนนี้สามารถละลายหินหรือโลหะให้เหลวเป็นก๊าซได้ ดังนั้นส่วนประกอบ
ของดวงอาทิตย์ก็คือกลุ่มก๊าซร้อน

ปัจจุบันนักวิทยาศาสตร์เชื่อกันว่า ความร้อนของดวงอาทิตย์เกิดจากปฏิกิริยาฟิวชันของ
พลังงาน คล้ายกับการทำงานของระเบิดปรมาณู คือทำให้อนุภาคเกิดพลังงานขึ้น ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้น

ก็จะต่างจากการเผาไหม้ที่เคยเชื่อกันมา เพราะการเผาไหม้จะเปลี่ยนสภาพวัตถุอีกสิ่งหนึ่ง
การที่วัตถุเปลี่ยนเป็นพลังงานเช่นที่เกิดขึ้นบนผิวของดวงอาทิตย์ ทำให้ต้องการวัตถุสำหรับสร้าง
พลังงานน้อยมาก อาจจะต้องการเพียงขีดเดียวของวัตถุเท่านั้นที่จะมาเป็นพลังงานพอละลาย

หินจำนวนหลายตัน

ดังนั้น ถ้าหากความคิดนี้ของนักวิทยาศาสตร์ถูกต้อง ดวงอาทิตย์ก็ส่องแสงและให้ความร้อน
อยู่ได้โดยการแปรสภาพวัตถุให้เป็นพลังงาน เพียงหนึ่งเปอร์เซ็นต์ของดวงอาทิตย์ส่องแสงและให้
ความร้อนไปได้ถึง 150 พันล้านปี เพราะฉะนั้นนักเรียนไม่ต้องกลัวว่าดวงอาทิตย์จะดับ

ใช้เวลาอ่าน นาที

คำชี้แจง ให้นักเรียนกาบาทับตัวอักษรหน้าข้อที่ถูกที่สุดเพียงข้อเดียว

1. "ดาวที่นักเรียนเห็นระยิบระยับในเวลากลางคืน ก็คือ ดวงอาทิตย์ดวงหนึ่ง"

ข้อความดังกล่าวหมายความว่าอย่างไร

- ก. มีดวงอาทิตย์มากกว่า 1 ดวง
- ข. ดาวที่ส่องแสงระยิบระยับคือดวงอาทิตย์
- ค. ดาวฤกษ์อื่น ๆ มีลักษณะโครงสร้างเช่นเดียวกับดวงอาทิตย์
- ง. ดวงอาทิตย์ส่องแสงระยิบระยับในเวลากลางคืน

2. "โลกและดาวเคราะห์ดวงอื่น ๆ ในระบบสุริยะเคยเป็นส่วนหนึ่งของดวงอาทิตย์"

ข้อความใดไม่ถูกต้อง ตามคำกล่าวนี้

- ก. โลกอยู่ในระบบสุริยะ
 - ข. โลกเป็นดาวเคราะห์ดวงหนึ่ง
 - ค. โลกเคยเป็นดวงอาทิตย์มาก่อน
 - ง. ยังมีดาวเคราะห์ดวงอื่นนอกจากโลก
3. ถ้าไม่มีแสงจากดวงอาทิตย์โลกจะเป็นอย่างไร
- ก. โลกจะเย็นลง ทุกสิ่งทุกอย่างแข็งตัว
 - ข. โลกจะได้รับแสงสว่างจากดาวดวงอื่น
 - ค. สิ่งมีชีวิตทั้งหลายบนโลกหยุดการเจริญเติบโต
 - ง. โลกจะขาดพลังงานความร้อนสำหรับใช้ในการทำงานต่าง ๆ
4. ดวงอาทิตย์สามารถให้แสงและความร้อนนานถึง 150 พันล้านปี โดยใช้พลังงานเพียงกี่ เปอร์เซ็นต์

- ก. 5 เปอร์เซ็นต์
- ข. 4 เปอร์เซ็นต์
- ค. 2 เปอร์เซ็นต์
- ง. 1 เปอร์เซ็นต์

5. ข้อความต่อไปนี้ ข้อใด ไม่ถูกต้อง
- ดวงอาทิตย์ส่องแสงสว่างตลอดเวลาไม่เคยหยุด
 - ดาวฤกษ์ที่โคจรใกล้โลกมากที่สุดคือ ดวงอาทิตย์
 - โลกและดาวเคราะห์ดวงอื่นได้รับแสงสว่างจากดวงอาทิตย์
 - ใจกลางของดวงอาทิตย์เป็นหินตัน รอบนอกเป็นกลุ่มก๊าซร้อน
6. ใจความสำคัญของเรื่องนี้ คือข้อใด
- การเกิดดวงอาทิตย์
 - ดวงอาทิตย์เป็นดาวฤกษ์ดวงหนึ่ง
 - พลังงานความร้อนจากดวงอาทิตย์
 - ลักษณะและความสำคัญของดวงอาทิตย์

เฉลย 1.ค 2.ค 3.ก 4.ง 5.ง 6.ง

แบบฝึกความเข้าใจในการอ่าน แบบฝึกที่ 8

ฝึกพิจารณาเหตุผล และคาดการณ์ล่วงหน้าเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน

คำชี้แจง อ่านข้อความที่กำหนดให้ แล้วใช้ตอบคำถามใต้ข้อความโดยกากบาททับตัวอักษรหน้าข้อ
ที่ถูกต้องที่สุด

รถที่สีแยกติดกันเป็นพืด ใหม่ๆ เพราะอุบัติเหตุหรือไฟจราจรติดขัด แต่เป็นเพราะรถ
แต่ละคันไม่ยอมถอยหลัง ต่างจอดนิ่งไม่ยอมถอยให้แกกันเกือบชั่วโมง จนกระทั่งคนขับรถเมล์
คนหนึ่งวิ่งเข้ามาสวมนาจอจราจร

1. เมื่อคนขับรถเมล์สวมนาจอจราจร นักเรียนคิดว่าจะเกิดสิ่งใด

ก. เกิดอุบัติเหตุ	ข. คนขับติดตาม
ค. รถติดเช่นเดิม	ง. แก้ปัญหารถติดนี้ได้

2. ข้อใดเป็นสาเหตุที่ทำให้รถติดเป็นพืด

ก. การขาดความเป็นพลเมืองดี	ข. ต่างคนต่างจะรีบไปถึงจุดหมาย
ค. เป็นช่วงเวลาดำเนินงานในตอนเช้า	ง. ผู้ใช้รถใช้ถนนขาดความเสียสละ

"ผมขโมยไปเองครับพ่อ"

"จริงรึนะ บิ๊ก" พ่อพูดอย่างตกใจ

"ครับ... ผมขโมยไปให้ค่าเทอมนิตเขาค่ะ พ่อเขาไม่มีเงินให้ค่าเทอม

ผมจึงออกให้เขา"

"ออกให้เขา"

"ครับ... นิด เป็นคนดีครับ พ่อโกรธผมหรือเปล่าครับ"

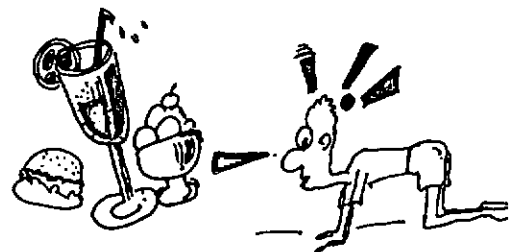

3. ถ้านักเรียนเป็นบ๊ิก นักเรียนคิดว่าจะทำอย่างไรจึงจะช่วยให้ "นิต" ได้เรียนต่อไป
- ก. เข้าไปขอร้องคุณครูแทนนิต ข. เล่าเรื่องให้พ่อฟังขอให้พ่อช่วย
ค. ช่วยจัดหาเงินโดยขายหนังสือพิมพ์ ง. ยืมเงินคนๆซื้อออกแทนไปก่อนแล้วค่อยคืน
4. นักเรียนคิดว่าเมื่อมีงบอกความจริงกับพ่อแม่ พ่อแม่จะโกรธหรือไม่ เพราะอะไร
- ก. โกรธ เพราะขโมยเงิน ข. โกรธ เพราะคิดถึงภัยพิบัติที่จะเกิด
ค. ไม่โกรธ แต่ตักเตือนไม่ให้ทำอีก ง. ไม่โกรธ เพราะเป็นเงินของตนเอง
5. นักเรียนคิดว่าบ๊ิกทำถูกต้องหรือไม่ เพราะอะไร
- ก. ผิด เพราะเป็นการลักขโมย ข. ผิด เพราะเอาไปให้แก่เพื่อน
ค. ถูก เพราะเป็นเงินของพ่อ ง. ถูก เพราะเป็นการช่วยเหลือเพื่อน

จากความสับสนวุ่นวายในขณะนี้ ทำให้สินค้าทุกชนิดขึ้นราคาหมด ทุกคนลงความเห็นว่าเป็นเพราะน้ำมันขึ้นราคาบ้าง เพราะกระดาษขึ้นราคาบ้าง หรือเพราะทองคำขึ้นราคาบ้าง แต่ถ้ามองกันจริง ๆ แล้ว การขึ้นลงของสินค้าเป็นเพราะจำนวนประชากรของโลกมีจำนวนมากขึ้น

6. สาเหตุสำคัญที่ทำให้สินค้าขึ้นราคา ในความเห็นของผู้เขียนคือข้อใด
- ก. น้ำมันขึ้นราคา ข. คนเกิดมากขึ้น
ค. ทองคำขึ้นราคา ง. กระดาษขึ้นราคา
7. ถ้าจะช่วยให้สาเหตุของการขึ้นราคาสินค้าลดลง นักเรียนคิดว่าจะช่วยโดยวิธีใด
- ก. ตรึงราคาน้ำมันไม่ให้สูงขึ้น ข. จัดให้มีการวางแผนครอบครัว
ค. ตรึงราคาทองคำไม่ให้สูงขึ้น ง. สอนให้มนุษย์มีคุณธรรมมากขึ้น

เราควรรับประทานอาหารเข้าก่อนไปโรงเรียน เพราะถ้าปล่อยให้หิวแล้วการเรียนก็จะ
ไม่เป็นผลดี ร่างกายต้องสมบูรณ์ก่อนสมองจึงจะดี

8. เหตุใดจึงกล่าวว่า "ร่างกายต้องสมบูรณ์ก่อนสมองจึงจะดี"
- ก. เพราะร่างกายสำคัญกว่าสมอง ข. เพราะสมองสำคัญกว่าร่างกาย
- ค. เพราะร่างกายเป็นผู้สร้างสมอง ง. เพราะร่างกายกับสมองมีความสัมพันธ์กัน
9. ถ้านักเรียนไม่รับประทานอาหารเช้าก่อนไปโรงเรียน นักเรียนคิดว่าจะเกิดผลในข้อใด
- ก. มีทรวงทรวงเพรียวลม ข. มีความอดทนเข้มแข็ง
- ค. กระวนกระวายหงุดหงิด ง. ร่างกายอ่อนแอการเรียนไม่เป็นผล

คนไทยมีความดีอยู่มาก ขยันขันแข็ง ยิ้มแย้มแจ่มใส ใจกว้าง แต่เสียอยู่อย่างหนึ่งคือ ชอบทำตามใจตัว จนมีคำพังเพยว่า "ทำอะไรตามใจคือไทยแท้" นี่แหละทำให้ประเทศชาติของเรา แย่อยู่เวลานี้

10. การที่คนไทยชอบทำอะไรตามใจตัวนั้น น่าจะมีสาเหตุจากข้อใด
- ก. กรรมพันธุ์ ข. ความเห็นแก่ตน
- ค. การขาดศึกษา ง. การขาดวินัยในตนเอง

เฉลย 1.ง 2.ง 3.ข 4.ค 5.ก 6.ข 7.ข 8.ง 9.ง 10.ง

แบบฝึกความเข้าใจในการอ่าน แบบฝึกที่ 9

ฝึกฝนความเห็น วินิจฉัย ตัดสินข้อความที่อ่าน

คำชี้แจง อ่านข้อความที่กำหนดให้ แล้วตอบคำถามใต้ข้อความโดยกากบาทตัวอักษรหน้าข้อที่ ถูกที่สุดเพียงข้อเดียว

วัดในเมืองไทยมีมาก ที่ร้างไปแล้วก็จำนวนไม่น้อย เพราะมีจำนวนมากเช่นนี้จึงเกิด คำกล่าวว่ "สร้างวัดให้ลูกเล่น" นี้เห็นจะเป็นความจริงก็ได้ และผู้ซึ่งสามารถสร้างวัดขนาด ใหญ่โตได้ว่าเฉพาะในทางชนบทก็มักเป็นชนชั้นคหบดี ด้วยมีกำลังทั้งทางทรัพย์และทางคนทีสร้างวัด หวังเอาหน้าและเอาบุญ และมีผลพลอยได้ด้วยก็ตรงที่มีลูกให้ลูกวิ่งเล่นได้สบายในวัด เพราะคน ช้นคหบดี ตามปกติมักมีเมียมากกว่าคนชั้นสามัญ เหตุฉะนั้นลูกของท่านจึงมีจำนวนมากกว่าคนธรรมดา ทำไมจึงต้องมีเมียมาก ก็เพราะมีอำนาจวาสนาผิดคนสามัญ ดังได้กล่าวไว้แล้วข้างต้น นอกจาก เด็กซึ่งเป็นลูกผู้สร้างวัด ก็ยังมีเด็กซึ่งเป็นลูกเต้าปรีวาร ตลอดจนลูกของชาวบ้านที่อาศัยพึ่งบุญ บารมีท่านทั้งโดยทางตรงและโดยปริยาย รวมทั้งหมดก็เรียกว่าลูกหมู่บ้านตำบลนั้น ที่ได้อาศัย ลานวัดเป็นที่เล่นสนุก ถ้าจะเปรียบกับสมัยปัจจุบัน คนสร้างวัดแต่ก่อน ก็เหมือนได้สร้างสนาม เด็กเล่นด้วยอีกสถานหนึ่ง นอกจากจะได้บุญได้กุศลทางศาสนา ที่เขตลานวัดมักมีบริเวณที่ว่าง กว้างใหญ่ ถ้ามองในแง่ปัจจุบันก็ว่า "เสียเศรษฐกิจ" ความจริงตรงกันข้าม เพราะที่ว่างกว้างใหญ่ ของวัดซึ่งต้องหุด ๆ ไปในสมัยปัจจุบัน จนเหลือเนื้อที่ลานวัด โดยเฉพาะเท่าแนวดินตาย ก็ด้วย อำนาจเศรษฐกิจบังคับ ถ้าวัดไม่มีที่กว้างใหญ่ไว้ให้ก่อน ป่านนี้เศรษฐกิจที่ต้องการก็จะเกิดขึ้น ไม่ได้

(ชีวิตชาวไทยสมัยก่อน : เสฐียรโกเศศ)

1. ใจความสำคัญของเรื่องคืออะไร

ก. จุดมุ่งหมายของการสร้างวัด

ข. ผลพลอยได้จากการสร้างวัด

ค. การหาผลประโยชน์จากวัด

ง. สาเหตุที่วัดในเมืองไทยมีมาก

เอกสารสรุปคาบที่ 11 - 12

การพิจารณาสารคดี บทความ

สารคดี คือ หนังสือที่มุ่งให้สาระความรู้ ความคิด และข้อเท็จจริง ซึ่งมีหลักฐานอ้างอิงได้เป็นสำคัญ เนื้อหาของสารคดีมุ่งให้ความบันเทิงแก่ผู้อ่าน แต่ก็มีสารคดีจำนวนมากที่ให้ความเพลิดเพลินแก่ผู้อ่านได้ไม่แพ้หนังสือบันเทิงคดี

ประเภทของหนังสือสารคดี

สารคดีแบ่งเป็นสองประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. บทความ
2. สารคดีเรื่องยาว

แนวทางการพิจารณาสารคดีมีสองประการที่สำคัญคือ

1. เนื้อหาสาระ
2. ศิลปะการเขียน

เนื้อหาสาระ โดยเหตุที่หนังสือสารคดีมุ่งเสนอเรื่องราวความรู้และข้อเท็จจริง ดังนั้นความถูกต้องเป็นคุณสมบัติที่สำคัญที่ขาดเสียไม่ได้ เนื้อหาสาระของหนังสือประเภทนี้ควรเป็นสิ่งที่เชื่อถือได้ ใช้อ้างอิงได้ พิสูจน์ได้ ปรับปรุงให้ทันต่อเหตุการณ์และความก้าวหน้าเสมอ ศิลปะการเขียนสารคดีที่ดีมักใช้วิธีเขียนแบบบรรยายอย่างตรงไปตรงมาเพื่อให้เกิดความเข้าใจกระจ่างชัด การเขียนสารคดีมักจะหลีกเลี่ยงสำนวนอ้อมค้อม ก้าวกวม ทั้งทำให้เข้าใจเอง

การประเมินค่าสารคดี

การตัดสินว่าหนังสือเล่มใดเป็นสารคดีที่ดีหรือไม่ มีหลักในการพิจารณาดังนี้

1. ความถูกต้องของเนื้อหาสาระ
2. มีส่วนประกอบที่ควรมี ตามความเหมาะสมของหนังสือสารคดีเรื่องนั้นหรือไม่
3. ศิลปะการเขียน พิจารณาเค้าโครงเรื่อง วิธีการเขียน คือจุดมุ่งหมายของเรื่อง สำนวนภาษา เกร็ดความรู้ และทักษะของผู้เขียน
4. คุณวุฒิ และประสบการณ์ของผู้เขียน

สารคดีมีขอบข่ายกว้างขวางซึ่งอาจแบ่งได้เป็น สารคดีเชิงวิชาการ สารคดีเชิงบันเทิงที่กระปรี้กระเปร่า สารคดีท่องเที่ยว สารคดีประเภทบันทึก สารคดีประเภทชีวประวัติ

บทความ เป็นความเรียงที่มีเรื่องราวจากความจริง หรือเป็นเรื่องราวที่กำลังอยู่ในความสนใจทั่วไปในขณะที่เขียน ผู้เขียนบทความจะเขียนเสนอเรื่องราวด้วยการวิเคราะห์ปัญหา ข้อขัดแย้งต่าง ๆ โดยอ้างอิงข้อมูลต่าง ๆ ประกอบ และผู้เขียนจะเสนอทัศนะ ข้อคิดเห็นของตนด้วย ดังนั้นบทความจึงมีเนื้อเรื่องที่ประกอบด้วยข้อเท็จจริงและความคิดเห็นของผู้เขียน บทความอาจแบ่งได้ตามความมุ่งหมายและเนื้อหาของบทความนั้น ๆ ซึ่งอาจแบ่งได้ดังนี้

1. บทความเชิงวิชาการ เช่น การแพทย์ วิทยาศาสตร์ ศิลปะ ดนตรี
 2. บทความแสดงความคิดเห็น ผู้เขียนอาจแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข่าวที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์ หรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่ตนนำมา
 3. บทความเชิงวิจารณ์ หรือเรียกสั้น ๆ ว่า บทวิจารณ์ อาจเป็น นวนิยาย ข่าว ฯลฯ
 4. บทความเสนอแนะหรือชักชวน เป็นข้อเขียนที่ชักชวนให้ผู้อ่านทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น ชักชวนให้สมัครใจเงินช่วยเหลือเด็กยากจน บทความสดุดีผู้นำเพื่อประโยชน์แก่สาธารณชน
 5. บทความประเภทเบ็ดเตล็ดหรือปกิณกะ อาจมีหลายบทความในบทความเดียวกัน เช่น อธิบายแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก ให้ความรู้ และวิจารณ์ และมีเนื้อหาแยกออกไปมากมาย เช่น บทความเชิงประวัติศาสตร์ การท่องเที่ยวเดินทาง ได้ตอบเชิงขัดแย้ง อุปมาอุปไมย
- ส่วนประกอบของบทความ

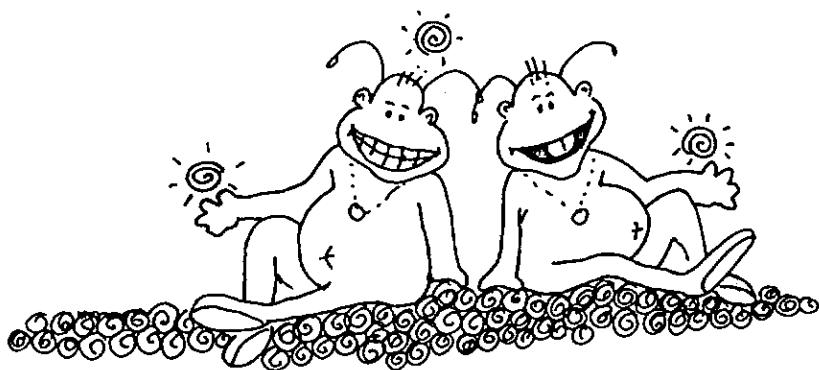
1. ส่วนนำเป็นส่วนที่เร้าให้ผู้อ่านสนใจบทความ
2. ส่วนที่เป็นเนื้อเรื่อง เป็นเนื้อหาสาระของบทความ อาจเสนอข้อคิดเห็นทางใดทางหนึ่ง
3. ส่วนท้าย เป็นบทที่ส่งท้ายบทความ ผู้เขียนจะเน้นความสำคัญของสาระที่ประสงค์จะให้ผู้อ่านได้รับ

แนวทางในการพิจารณาบทความ

1. อ่านให้ตลอดเรื่อง เพื่อทำความเข้าใจเนื้อหาสาระให้ได้

2. วิเคราะห์ส่วนประกอบ พิจารณาความคิดเห็นของผู้แต่งว่ามีเหตุผลหรือไม่
เหตุผลนั้นเป็นไปได้อย่างไร
3. พิจารณากลวิธีการเขียน
4. ทบทวนความรู้หรือประโยชน์ที่ได้รับจากการอ่าน เช่น ให้อัปเดต ให้อำนาจ ให้อำนาจ
คำแนะนำ เป็นต้น

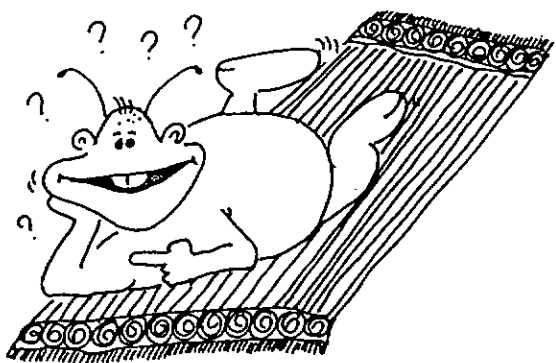

กิจกรรมเสริมสร้างความเข้าใจคาบที่ 11 - 12

จงเติมคำในช่องว่าง

1. ประเภทของบทความมีดังนี้

1.
2.
3.
4.
5.

2. หลักในการพิจารณาบทความคือ

1.
2.
3.

3. สารคดีคืออะไร

.....

4. ตำรามีลักษณะคล้ายและแตกต่างจากสารคดีดังนี้

.....

5. สารคดี กับ บันทึกแตกต่างกันดังนี้

.....

เฉลย กิจกรรมเสริมความเข้าใจคาบที่ 11 - 12

1. 1. แสดงความคิดเห็น

2. ชีวประวัติ

3. เสนอแนะชี้ชวน

4. วิชาการ

5. ปกิณกะ

2. ดูเนื้อหาสาระ

ความคิดเห็นของผู้แต่ง

ดูประโยชน์ของบทความ

3. สารคดีคือ หนังสือที่มุ่งให้สาระความรู้ ความคิด และข้อเท็จจริง ที่มีหลักฐานอ้างอิงได้ นอกจากนี้ยังให้ความบันเทิงอีกด้วย

4. ดำรงมุ่งบรรจุเนื้อหา การเรียบเรียงเป็นไปตามความเหมาะสมของเนื้อหา ความยากง่าย ในแต่ละระดับ มีการบรรยายให้เพลิดเพลิน

5. บันเทิงคดี มุ่งให้ความสนุกสนาน โดยแทรกความรู้เล็ก ๆ น้อย ๆ ในนวนิยาย เรื่องสั้น นิยาย สารคดี มุ่งให้ความรู้โดยแทรกความบันเทิงทำให้ผู้อ่านเพลิดเพลิน ในรูปของความจริง บทความ มีสำนวนโวหารอ่านเพลิดเพลิน

แบบฝึกสมาธิภาพการอ่าน

ชุดที่ 7

แบบฝึกเคลื่อนสายตา แบบฝึกที่ 10

คำชี้แจง ให้นักเรียนหากลุ่มอักษรที่ซ้ำกับกลุ่มอักษรในแถวหน้า แล้วเขียนหมายเลขแถวของกลุ่มอักษรที่ซ้ำลงในช่องว่างทางขวามือ

	1	2	3	4	
1. ทณณ	ทณณ	ทตณ	ทตณ	ทณณ	
2. ทณด	ทตณ	ทณด	ทตณ	ทตด	
3. ทตด	ทตด	ทตด	ทตด	ททต	
4. ทตด	ทตด	ทตด	ททต	ททต	
5. ทตท	ททต	ทตท	ททต	ทตท	
6. ณณด	ณตด	ณณด	ณณด	ณณด	
7. ณตด	ณตด	ณตด	ณตด	ณตด	
8. ณตด	ณตด	ณตด	ณตด	ณตด	
9. ณตธ	ณตท	ณตธ	ณตด	ณตธ	
10. ณตท	ณตธ	ณตท	ณตธ	ณตท	
11. ณตต	ณตด	ณตต	ณตต	ณตด	
12. ณตด	ณตด	ณตด	ณตท	ณตด	
13. ณตท	ณตธ	ณตธ	ณตธ	ณตท	
14. ณตธ	ณตท	ณตธ	ณตณ	ทตณ	
15. ณตณ	ณตป	ณตธ	ณตณ	ทตณ	
16. ตตด	ตตท	ตทต	ตตต	ตตด	
17. ตตท	ตตท	ตทต	ตตท	ตทต	
18. ตทต	ตทณ	ตทต	ตตท	ตทท	
19. ตตณ	ตตป	ตตธ	ตตธ	ตตณ	
20. ตตป	ตตณ	ตตป	ตตป	ตทป	

แบบฝึกอ่านข้ามคำ แบบฝึกที่ 11

คำชี้แจง อ่านข้อความต่อไปนี้ โดยอ่านข้ามสัญลักษณ์ประกาศ แล้วตอบคำถามท้ายเรื่อง

ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีของญี่ปุ่น _____ เพียงชั่วเวลาไม่นานกลายเป็น
ผู้ทำลายอุตสาหกรรม _____ เมื่อสิบกว่าปีก่อนญี่ปุ่นลือชื่อด้านเลียนแบบ _____ บัดนี้
ญี่ปุ่นรุดหน้า _____ ทางด้านอิเล็กทรอนิกส์ _____ สหรัฐอเมริกาตามญี่ปุ่นไม่ทันเสียแล้ว
ญี่ปุ่น _____ เปลี่ยนแปลงไปจากอาหารที่มีแป้งส่วนใหญ่ _____ เปลี่ยนมากินนม กิน
เนื้อสัตว์และไขมันมากขึ้น _____ ภาวะโภชนาการของญี่ปุ่นดีขึ้นมาก _____ ร่างกาย
ชาวญี่ปุ่นรุ่นใหม่ _____ รูปร่างสูงใหญ่กว่าพ่อแม่

การเปลี่ยนแปลงมากด้านอาหารการกินที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว _____ ใน
หนึ่งชั่วอายุคนเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการศึกษาด้านระบาดวิทยาของโรค _____ ศึกษา
อัตราการเป็นโรควางอย่างที่เปลี่ยนแปลงไปพร้อม ๆ กับอาหารการกิน _____ โดยเฉพาะ
โรคที่ไม่รู้สาเหตุแน่ชัด _____ ในปัจจุบันอาหารญี่ปุ่นใกล้เคียงกับตะวันตกมากกว่าชาว
เอเชีย _____ ปัญหาทางโภชนาการของชาวญี่ปุ่นจึงใกล้เคียงชาวตะวันตกมากขึ้น _____
_____ เป็นโรคที่เนื่องมาจากการกินสารอาหารบางอย่างมากเกินไป _____ การ
เปลี่ยนแปลงอาหารไขมันต่ำมาเป็นอาหารที่มีไขมันสูง _____ ชาวญี่ปุ่นเป็นมะเร็งที่ลำไส้
ใหญ่และเต้านมในอัตราสูงขึ้น

มองญี่ปุ่นแล้วกลับมามองไทย _____ อาหารการกินของไทยจะเปลี่ยนแปลงไป
ไม่รวดเร็วเท่าญี่ปุ่น _____ จำนวนผู้ป่วยเป็นมะเร็งที่เต้านมและลำไส้ใหญ่ของไทยนับว่าต่ำ
มาก _____ โดยทั่วไป อาหารมีไขมันต่ำ _____ มีผักและผลไม้เพียงพอ
สำหรับคนที่รักพอกิน _____ อาหารไทยแท้ ๆ ก็สามารถจัดให้มีคุณค่าทางโภชนาการอาหารครบ
ถ้วนได้ _____ โภชนาการอาหารไทยค่อนข้างต่ำ _____ แต่ก็ไม่ถึงกับพร่องถึง
ขั้นทำให้เกิดโรคโพรตีน _____ นักโภชนาการอเมริกันตระหนักในข้อบกพร่องของอาหาร

ของสหรัฐ _____ ต้องใช้นโยบายโภชนาการแห่งชาติแก้ไข _____ ลดปริมาณ
พลังงานไขมัน น้ำตาล และเกลือ _____ เพิ่มอาหารคาร์โบไฮเดรต ประเภทแป้งและ
เพิ่มใยพืช _____ ปรับอาหารฝรั่งให้ใกล้เคียงอาหารตะวันออกมากขึ้นนั่นเอง

ใช้เวลาในการอ่าน นาที

คำชี้แจง ให้นักเรียนกากบาทหน้าตัวอักษรหน้าข้อที่ถูกที่สุดเพียงข้อเดียว

1. ญุ่นพัฒนาประเทศโดยเน้นอะไร

ก. การกสิกรรม	ข. การท่องเที่ยว
ค. ทางอุตสาหกรรม	ง. เครื่องใช้ไฟฟ้า
2. ในช่วงเวลาเมื่อสิบปีที่ผ่านมามีชื่อทางด้านใด

ก. การรบ	ข. การแพทย์
ค. การค้าขาย	ง. การเลียนแบบ
3. แต่เดิมอาหารที่ชาวญุ่นบริโภคเป็นส่วนใหญ่ คืออะไร

ก. แป้ง	ข. พืชผักสีเขียว
ค. ไวน์และเกลือแร่	ง. ข้าวโพด และเนื้อสัตว์
4. ร่างกายชาวญุ่นรุ่นใหม่มีลักษณะสูงกว่าพ่อแม่เพราะเหตุใด

ก. กินอาหารฝรั่ง	ข. มียารักษาโรคที่ทันสมัย
ค. ภาวะโภชนาการดีขึ้นมาก	ง. กินสารอาหารบางอย่างมากเกินไป
5. สาเหตุใดที่ทำให้ชาวญุ่นเป็นมะเร็งบ้างในลำไส้ใหญ่ และที่เต้านมในอัตราสูงขึ้น

ก. เปลี่ยนไปกินอาหารฝรั่ง	ข. เนื่องจากขาดโปรตีนและไขมัน
ค. เปลี่ยนมาออกกำลังกายมากขึ้น	ง. กินอาหารที่มีสารอาหารบางอย่างมากเกินไป

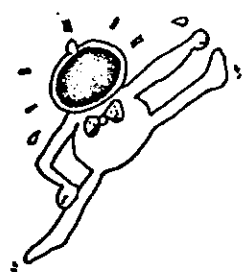
เฉลย 1. ค 2. ง 3. ก 4. ค 5. ง

แบบฝึกจำคำ แบบฝึกที่ 11

คำชี้แจง ให้นักเรียนกากบาทตัวอักษรหน้าข้อความที่มีความหมายตรงกับคำที่ขีดเส้นใต้

- ทุกวันนี้คนอย่างพวกเรากำลังอดอยากยากแค้น พอร้องพอลุกขึ้นมากลับถูกปราบปรามอย่างทารุณ
 - สำนึกในสิทธิเสรีภาพ
 - ประท้วงความถูกผิด
 - เรียกร้องความช่วยเหลือ
 - บอกให้รู้ถึงความเดือดร้อน
- แต่ก็ได้ทราบข่าว รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการดอง เรื่องไว้ อย่างเป็นพองไม่รู้อัน
 - รักษาไว้
 - เก็บเอาไว้
 - ไม่สนใจ
 - ดำเนินงานล่าช้า
- ให้มันรู้กันไปซิว่า ทุกคำพูดของเขาสื่อโนะไป เขาจะคว่ำบาตร ไม่ทำตามเลยสักอย่าง แต่ทว่าสำคัญอยู่ที่ตัวเราว่าจะพูดอย่างไรให้เขาทำตามได้
 - ไม่สนใจ
 - ไม่ถูกใจ
 - แบ่งรับแบ่งสู้
 - ปฏิเสธโดยสิ้นเชิง
- ผมเคยพูดอยู่เสมอเหมือนกันว่า คนเราพออายุกว่า 40 ขึ้นไปแล้วจะนั่งรอวันครบเกษียณหรืออย่างไร แต่เดี๋ยวนี้ผมรู้สึกที่ผมหันหลังนั้นแล้ว ผมว่าผมปลอดภัยแล้ว และคงจะมีอะไรทำสนุก ๆ ไปจนกว่าอายุ 60 แน่
 - อุปสรรค
 - เคราะห์ร้าย
 - ภัยอันตราย
 - ความวุ่นวาย
- พิมพ์ผาเคยคิดเช่นเดียวกันว่า ถ้าเธอต้องเผชิญกับสภาพที่เรียกว่า มือตกแล้วเธอคงยุติงานเขียนของเธอไม่ต่างกับอูมา
 - ฝีมือไม่ดีขึ้น
 - ฝีมือด้อยลง
 - ขาดหลักการ
 - ไม่มีความสามารถ

แบบฝึกการอ่านแบบวลี แบบฝึกที่ 11

คำชี้แจง อ่านเรื่องต่อไปนี้ แล้วตอบคำถามท้ายเรื่อง

ก่อนจะวันสงกรานต์ ชาวบ้านที่อยู่ละแวกเดียวกัน มักนิยมนัดแนะเพื่อทำงานบุญเพื่อความสามัคคี และสนุกสนานไปด้วย คือในวันสงกรานต์หรือ วันที่อยู่ในสัปดาห์แรกของสงกรานต์จะนิมนต์พระสงฆ์ที่วัดข้าง ๆ บ้าน มาเลี้ยงเพลและสวดมนต์ บางทีก็มีมหรสพการละเล่นด้วย ต่างก็ทำอาหารคาวหวาน บ้านละอย่างสองอย่าง ตามที่นัดแนะกันไว้ แล้วมีการประพรมน้ำมนต์ กันถ้วนทั่วทุกบ้านทุกตัวคน เพื่อเป็นสิริมงคลในการขึ้นปีใหม่ มีการให้ทานแจกอาหารคาวหวาน แก่ผู้ที่เดินทางไกลมาทั้งที่รู้จักและไม่รู้จัก ให้ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบทุกคนไม่เลือกหน้า แม้แต่ขอทานหรือหมาแมว

บางแห่งเลือกเอาบ้านที่มีเฉลียงใหญ่ ๆ พอที่จะบรรจุชาวบ้านได้หมด อาจเป็นบ้านกำนันหรือบ้านผู้รั่วรายที่สุดในย่านนั้น แต่บางแห่งก็เลือกเอาลานกว้างที่นวดข้าว หรือลานประจำหมู่บ้านนั่นเอง บางแห่งก็ปิดถนนปลูกสร้างยกพื้นกันมาหลังคา กันที่นั้น เป็นที่เลี้ยงพระเพราะกว้างขวางดี

ปีหนึ่งคุณตาไปกับญาติผู้ใหญ่ ผ่านหมู่บ้านแห่งหนึ่ง เขากำลังมีงานสงกรานต์กัน พอจะผ่านไปเขาก็ตั้งด่านไว้ไม่ยอมให้ผ่านไปเปล่า ๆ ยกเอาข้าวต้มปลา ขนมจีนน้ำยา และชาวน้ำมาเลี้ยงแล้วยังแถมด้วยของหวานอีก มีลอดช่องน้ำกะทิ เมี่ยงลวก และข้าวเม่า เลือกเอาเลย จะกินอย่างไรกินเท่าไรก็ได้ ตักให้อย่างเต็มที่ มีน้ำกะทิตั้งโถงมังกร

คุณตาเป็นเด็กขนาดกำลังกิน ก็รับเลี้ยงด้วยความยินดี กินเอาจนลูกไม่ขึ้นเจ้าของบ้านเล่าว่า มีเลี้ยงกันมาตั้งแต่เช้าแล้ว ตอนเช้ามีข้าวต้มปลา ข้าวต้มหมูและกุ้ง กลางวันมีขนมจีนเย็นก็กำลังจะมีอีก ข้าวกับแกงวันเส้น และหมักรอบ อาหารไม่ต้องกลัวหมด ข้าวเหนียวแดงกะละแม ก็มี หมดแล้วก็ทำมาเติมใหม่อีก คุณตายกมือไหว้ขอบคุณที่เลี้ยงอาหาร คุณลุงที่ไปด้วยก็ขอบคุณ เขาก็ให้ศิลาให้พรเสียยกใหญ่ เอาน้ำมนต์มาพรมให้อีกด้วย เด็ก ๆ ที่วิ่งเล่นแถว ๆ นั้น จึงได้รับแจกส탕ค์ที่ทุกคน เป็นการตอบแทนจากคุณลุง

หมู่บ้านสามัคคีแบบนี้ มีมากทั้งในกรุงและบ้านนอก เขาเต็มอกและเต็มใจจริง ๆ หน้าตากียิ้มแย้มแจ่มใส ถือว่าทำบุญแล้วต้องทำทานด้วย จึงจะครบ และถือว่าการทำบุญร่วมคนชาตินี้ชาติหน้าจะได้พบกันใหม่อีก

ใช้เวลาในการอ่าน นาที

ให้นักเรียนกากบาทหน้าตัวอักษรหน้าข้อที่เห็นว่าถูกที่สุด

1. ใครเป็นผู้เล่าเรื่องนี้

ก. แม่	ข. คุณลุง
ค. คุณตา	ง. ญาติผู้ใหญ่
2. ความสำคัญของชาวบ้านเห็นได้จากสิ่งใด

ก. การร่วมกันทำบุญ	ข. การจัดการละเล่น
ค. การทำอาหารเลี้ยงคนแปลกหน้า	ง. การประพรมน้ำมนต์ทั่วทุกบ้านเรือน
3. "สิริมงคล" คือข้อใด

ก. ความสุขใจ	ข. ความร่ำรวย
ค. ความแข็งแรง	ง. ความสนุกสนาน
4. "ชาติหน้าจะได้มาพบกันอีก" ควรจะหมายความว่าอย่างไร

ก. ตายแล้วเกิดพร้อมกัน	ข. ปีน้ามาจัดงานร่วมกัน
ค. นานไปข้างหน้าจะอยู่ด้วยกัน	ง. นานไปข้างหน้าจะได้คบหากันเช่นเดิม
5. ข้อคิดที่ได้จากวันสงกรานต์ คืออย่างไร

ก. เมื่อมีการทำบุญแล้วต้องทำทาน	ข. ความสามัคคีทำให้มีความสุข
ค. การทำบุญร่วมกันทำให้ได้พบกัน	ง. การทำบุญทำทานทำให้มีความสุข

เฉลย 1. ค 2. ค 3. ก 4. ก 5. ง

แบบฝึกความเข้าใจในการอ่าน แบบฝึกที่ 10

ฝึกลงความเห็น วินิจฉัย ตัดสินข้อความที่อ่าน

คำชี้แจง อ่านข้อความที่กำหนดให้ แล้วตอบคำถามท้ายเรื่อง

"....ข้าได้สังเกตมานานแล้วว่าเงินประเภทรายจ่ายของเจ้าสูงขึ้นไป แต่รายงานที่รับจากมิสเตอร์ไวต์ไม่ได้แสดงว่า เจ้าเรียนดีขึ้นตามส่วนหนึ่งที่ลงไปนั้นเลย ถ้าเป็นการของบริษัท ค่าขายก็ใช้ไม่ได้ เท่ากับออกเช็คเป็นเซอร์เอาเงินมาซื้อพริกตำละลายเล่นในแม่น้ำเจ้าพระยา หรืออย่างเดียวกับเอาข้าวเบือทองมาต้มบุญบุญที่ไม่รู้จักอัน ไม่มีประโยชน์ตรงไหนเลย

ความข้อนี้ ข้านี้ ๖ มานาน เพราะหวังอยู่ว่าในสมองเจ้าก็มีมันอยู่บ้าง เจ้าคงมีเวลายังหย่อนรู้สึกตัว ไม่ตรงแนวไปเข้ากองไฟเหมือนแมลงเม่า หรือตรงแนวไปลงอเวจีเหมือนมนุษย์จำพวกที่ตั้งใจหาดีโดยให้ร้ายแก่ผู้อื่น มนุษย์จำพวกนี้หาไม่สู้ยากที่เห็นหน้าเป็นคนดีหน้ามีตาอยู่ก็มีบ้าง เมื่อเจ้ารู้จักสังเกต เจ้าจะสังเกตได้ว่าคนที่ใช้เงินทองสุรุ่ยสุร่ายนั้นโดยมากเป็นพวกที่ไม่เคยเห็นดเห็นอยู่ในเรื่องหาเงิน เป็นแต่คนอื่นเขาหาเงินไว้ให้แล้วก็ใช้ไป ๖ หรือหากว่าจะหาได้เองก็หาได้ด้วย ไม่รู้ต้องออกน้ำพักน้ำแรงก็มากนักน้อย เช่นได้เงินเดือนเกินส่วนงานที่ทำ เป็นต้น ส่วนคนจำพวกที่กว่าจะหาเงินได้ แต่ละบาท ๖ ก็ต้องเหงื่อไหลไคลย้อยนั้น ๖ ให้เอาสถิติการณ์ชนิดหนึ่งที่เรียกว่า คอหมามาขายให้อันละ 3 ตำลึง มันก็คิดหน้าคิดหลังเสียสองกลับก่อนจึงจะควักเงินออกซื้อ..."

(จดหมายจากวางหรี : น.ม.ส.)

ให้นักเรียนวงกลมรอบตัวอักษรหน้าข้อความที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

1. "ซื้อพริกตำละลายแม่น้ำเจ้าพระยา" หมายความว่าอย่างไร

ก. นำเงินไปใช้จ่ายฟุ่มเฟือย	ข. ชอบเลี้ยงดูเพื่อนฝูง
ค. ทำในสิ่งที่ไม่เกิดประโยชน์	ง. ลงทุนไปโดยไม่ผลประโยชน์ไม่คุ้ม
2. "ความขี้บ่น ข้างนี้ ๆ มานาน เพราะหวังอยู่ว่าในสมองเจ้าก็มีมันอยู่บ้าง ข้อความที่ขีดเส้นใต้ หมายความว่าอย่างไร

ก. เจ้าเป็นคนฉลาด	ข. เจ้าคงเอาตัวรอดได้
ค. เจ้าคงรู้จักใช้ความคิด	ง. เจ้าเป็นคนมีไหวพริบปฏิภาณ
3. "ไม่ตรงแนวไปเข้ากองไฟเหมือนแมลงเม่า" ข้อความนี้หมายความว่าอย่างไร

ก. ไม่เห็นผิดเป็นชอบ	ข. ไม่เหลียวหลังตามเพื่อนฝูง
ค. ไม่ใจร้อนเหมือนแมลงเม่า	ง. ไม่ทำอะไรโดยขาดความยั้งคิด
4. "เอาข้าวเหนียวทองมาต้มขุหนุที่ไม่รู้จักอ้วน" คำกล่าวนั้นตรงกับการกระทำในข้อใด

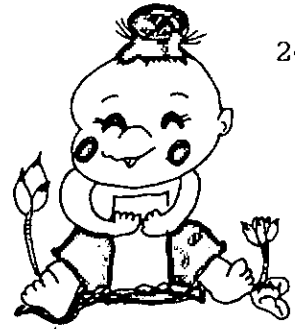
ก. ลงทุนเลี้ยงหมูพันธุ์พื้นเมือง	ข. ลงทุนขายของที่มีกำไรน้อย
ค. เลี้ยงลูกไว้เพื่อหวังผลภายหลัง	ง. ลงทุนส่งคนไปเรียนต่างประเทศ
5. "เจ้าจะสังเกตได้ว่า คนที่ใช้เงินทองสุรุ่ยสุร่ายนั้น โดยมากเป็นพวกที่ไม่เคยเหน็ดเหนื่อย ในเรื่องหาเงิน" คำกล่าวนั้นน่าเชื่อถือหรือไม่เพราะเหตุใด

ก. น่าเชื่อถือเพราะเป็นคำกล่าวที่มีเหตุผล	
ข. ไม่น่าเชื่อถือเพราะอยู่ที่นิสัยของแต่ละคน	
ค. ไม่น่าเชื่อถือเพราะเป็นคำกล่าวที่มีเหตุผล	
ง. น่าเชื่อถือเพราะเป็นความจริงที่คนทั่วไปยอมรับ	
6. ข้อความข้างต้นนี้ต้องการเน้นเรื่องใดเป็นประการสำคัญที่สุด

ก. การใช้จ่ายเงิน	ข. การคบเพื่อนฝูง
ค. การลงทุนค้าขาย	ง. การศึกษาเล่าเรียน

เฉลย 1. ค 2. ง 3. ก 4. ง 5. ก 6. ก

เอกสารสรุปคาบที่ 13 - 14
การอ่านและการพิจารณาพยางค์

พยางค์หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า คำประพันธ์ หมายถึง ข้อเขียนที่เขียนขึ้นตามลักษณะ บังคับ ลักษณะที่ใช้บังคับในการแต่งพยางค์มีหลายประการด้วยกัน เช่น คณะ สัมผัส เสียงวรรณยุกต์ เสียงเอก-โท ครุ สหุ เป็นต้น ลักษณะข้อบังคับต่าง ๆ เหล่านี้เองที่ทำให้พยางค์แตกต่างกัน ซึ่งแบ่งออกเป็นประเภทต่าง ๆ คือ กาพย์ กลอน โคลง ฉันท์ ร่าย

พยางค์ประเภทต่าง ๆ นั้น ย่อมมีสัมผัส ทั้งสัมผัสนอก สัมผัสใน สัมผัสสระ และสัมผัสอักษร สัมผัสเหล่านี้ทำให้พยางค์ฟังไพเราะ และมีจังหวะลีลา นอกจากความไพเราะของพยางค์จะเกิดจากสัมผัสแล้ว ยังเกิดจากการใช้คำ และการเล่นเสียง ของกวีอีกด้วย

1. การใช้คำ

คำในพยางค์จะมีการเลือกสรรต่างพิพิพันเพื่อที่จะนำมาเรียบเรียงให้ได้ใจความที่กระชับได้ความหมาย และประทับใจ รวมทั้งให้แง่คิดต่าง ๆ ให้มากที่สุด ลักษณะดีเด่นของการใช้คำของกวีนั้น มักจะมีลักษณะดังต่อไปนี้

ก. การกล่าวเกินจริง (อติพจน์) เป็นการเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่งซึ่งไม่สามารถจะเป็นความจริงไปได้ แต่กวีก็จงใจที่จะให้เป็นไปเช่นนั้น ทั้งนี้เพื่อต้องการเน้นให้เกิดอารมณ์สะเทือนใจและความรู้สึกคล้อยตาม เช่น

เรียมรำน้ำเนตรถ้วม	ถึงพรหม
ปวงเทพเจ้าจอมจวม	ขีพม้วย
พระสุเมรุเปื่อยเป็นตม	ทบท่าว ลงนา
หากอกนิษฐ์พรหมจ้วย	ฟ้าไวจิงคง
	(ศรีปราชญ์)

ข. บุคลาธิษฐาน เป็นการพรรณาสัตว์สิ่งหนึ่งที่มีชีวิตให้มียกิริยาอาการเช่นเดียวกับมนุษย์ การใช้คำบรรยายเช่นนี้ ทำให้ผู้อ่านเกิดความคิดและความรู้สึกที่กระจ่างชัดขึ้นเช่น

พอแดดพริ้มยิ้มพรายกับชายฟ้า โลกก็จ้าแจ่มหวังด้วยรังสี
 หยาดอรุณอุ่นล้ำเหมือนอารี แสงระพิบอุ่นพอบททลาย
 (จินตนา ปิ่นเฉลียว)

ค. สัญลักษณ์ เป็นการบรรยายถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งเป็นที่ยอมรับกันทั่วไปว่าสิ่งนั้น
 หมายถึงอะไร เช่น

ฉันอยู่เพื่อยุคทองของคนยาก ที่เขาดำทกรกรรมชั่วนั้นหัว
 เพื่อความทุกข์ที่เขาถมทั้งตัว เพื่อความกลัวกลั่นกล้านั้นอาธรรม
 (อุชเชนี)

ง. อุปมา คือการกล่าวเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งว่าเหมือนอีกสิ่งหนึ่งโดยใช้คำต่าง ๆ
 ที่มีคามหมายว่า "เหมือน" เช่น ดุจ ดัง ราวกับ ประหนึ่ง ฯลฯ เช่น

พี่เวียนเดือนเหมือนอย่างน้ำค้างย่อย ใจเข้มช้อยชื่นช่อเช่นกอเก่า
 ใจรักต้นถมาต้องกับสองเรา จึ่งใจเจ้าโกรธไปไม่ได้นาน

จ. อุปลักษณ์ คือการกล่าวเปรียบเทียบอีกลักษณะหนึ่ง โดยใช้เปรียบเทียบสิ่งหนึ่ง
 เป็นอีกสิ่งหนึ่ง ใช้คำว่า "เปรียบเป็น" หรือ "เป็น" ไม่ใช้คำว่า เหมือน เช่น

เจ้าเป็นถ้าอำไพขอให้ เป็นราชสีห์สมสู่เป็นคู่สอง
 ขอดิตตามทราวมสงวนวลละออง เป็นคู่ครองพิศวาสทุกชาติไป
 (สุนทราภู่)

2. การเล่นเสียง

บทร้อยกรองแต่ละบทนั้นย่อมมีความไพเราะอยู่ในตัวเอง ทั้งนี้เพราะ จินตลักษณ์
 ได้ทำให้เกิดจังหวะลีลาขึ้นโดยปริยายอยู่แล้ว แต่อย่างไรก็ตาม กวีก็ยังมักลวืวิธีที่จะทำให้บทร้อยกรอง
 นั้นประทับใจผู้อ่านยิ่งขึ้นโดยการทำให้เสียงในบทกวีนั้น ๆ มีความรู้สึกและเงาภาพตามจินตนาการ

ของกวีอีกด้วย

การเพิ่มความไพเราะทางด้านเสียงนั้น กวีมักใช้การเล่นคำ เล่นคำเพี้ยน การเลียนเสียงธรรมชาติ และการซ้ำคำ ตัวอย่างเช่น

ก. การเล่นคำ

นางนวลนึ่งนึ่งนึ่ง
จากพราวพราวจากนาง
พิราบพิลาบคราง
บิว่านขุน

นวลสปราง
หนึ่งนั้น
ครวณแข่ง ขำๆ
อกนึ่งเรียมณณ

(ลิลิตตะเลงพ่าย)

ข. การเล่นอักษร

ชะโอดุดกระดัดโอด
กระเพื่อนน้ำพะพร้าพรอย

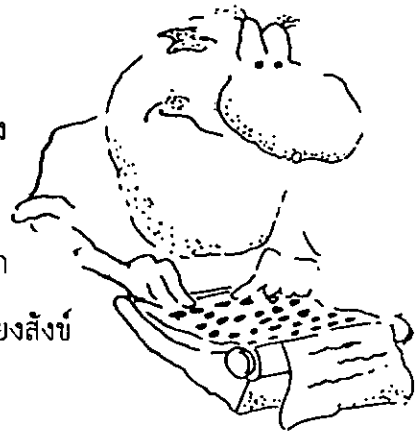
สลาดโอดยะหยอยเพหยอย
กระจอกจกนกระจกนทล

(อิเลราชคำฉันท์)

ค. การเลียนเสียงธรรมชาติ

กลองทองตีครุ่มครุ่ม
จำตะเต็งเต็งเสียง
เสียงปรีเรื้อยเพียง
แต่รันแต่รันแต่รฟรังขึ้น

เดินเรียง
ครุ่มครุ่ม
การะเวก
หู้หู้เสียงสังข์

ง. การซ้ำคำหรือความ

เจ้างานเนตรประหนึ่งนัยนาทราย

เจ้างานพักตร์ผ่องเพี้ยงบุหลันฉาย
เจ้างานขนงก่งละม้ เพศันครทรวง

(กลอนนิเวศนกลั่นขยาย)

หลักเกณฑ์การอ่าน

1. การอ่านหรือกรออง ควรอ่านผ่าน ๆ ไปครึ่งหนึ่งก่อน เพื่อให้ตัวอักษรผ่านสายตาเราไปบ้าง และถ้าหากพบคำยากหรือข้อความที่ยากแก่การเข้าใจ ก็จะได้ทำความเข้าใจคำหรือความนั้นเสียในขั้นนี้

2. ควรอ่านออกเสียง โดยจะต้องอ่าน

ก. ให้ถูกต้องตามจังหวะลีลาของบทหรือกรอองนั้น ๆ เช่น กลอนแปด ต้องอ่านดังนี้

๐๐๐ ๐๐ ๐๐๐ ๐๐๐ ๐๐ ๐๐๐

กาพย์ยานีต้องอ่าน

๐๐ ๐๐๐ ๐๐๐ ๐๐๐

ข. ออกเสียง ร ล และคำควบกล้ำให้ชัดเจน

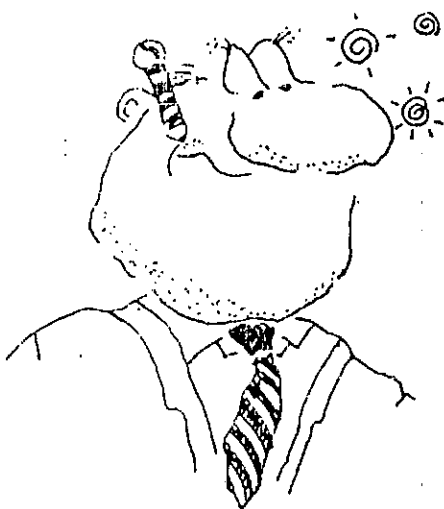
ค. ควรอ่านเป็นทำนองเสนาะตามประเภทของบทหรือกรอองเพื่อเพิ่มความไพเราะให้อารมณ์และความรู้สึกในการอ่าน

หลักเกณฑ์การพิจารณาบทหรือกรออง

1. ดูความในบทหรือกรอองนั้นว่า มีแง่คิดที่เจ็บคมหรือลึกซึ้งประทับใจอย่างไรบ้าง
2. พิจารณาการเลือกสรรคำของกวีว่า ใช้คำดี ส่งให้ความหมายของความเด่นชัดขึ้นหรือไม่

หรือไม่

3. พิจารณาารูปแบบของการประพันธ์ ว่าเหมาะสมกับยุคสมัยหรือไม่ เป็นรูปแบบที่คนในสมัยนั้น ๆ นิยมและยอมรับกันหรือไม่

จงเติมคำลงในช่องว่าง

1. บทร้อยกรองคือ
2. สัมผัสคือ
3. ความไพเราะของบทร้อยกรองเกิดจาก
4. การเปรียบเทียบโดยกล่าวเกินจริง กวีทำขึ้นเพื่อ
5. บุคลาธิษฐาน คือ
6. จุใจได้คิดลีการแล้ว ตั้งดวงแก้วตกต้องแผ่นผา คำว่า ดวงแก้ว ถือว่าเป็นคำ ..
.....
7. การเปรียบเทียบแบบอุปมา และอุปลักษณ์ แตกต่างกันที่คำว่า และ
8. การอ่านบทร้อยกรอง ควรอ่านให้เสียงดัง เพราะ
9. การดูความไพเราะในบทร้อยกรอง ควรดู
10. รูปแบบประพันธ์ที่เป็นแบบใหม่ เกิดขึ้นในยุคนี้ คือ

เฉลย

1. ข้อความที่เขียนขึ้นตามกฎข้อบังคับของบทร้อยกรองแต่ละชนิด
2. คำที่คล้องจองกัน แบ่งเป็น สัมผัสสระ และสัมผัสอักษร
3. สัมผัส การใช้คำ การเล่นเสียง
4. การเปรียบเทียบโดยกล่าวเกินจริง กวีทำขึ้นเพื่อ เน้นให้เกิดอารมณ์สะเทือนใจ และความรู้สึกคล้อยตาม
5. การพรรณนาสิ่งที่ไม่มีชีวิตให้ทำกิริยาอาการเช่นเดียวกับมนุษย์
6. สัญลักษณ์
7. เหมือน และเป็น
8. จะทำให้ไพเราะขึ้น เพราะได้ทั้งจังหวะ ลีลา ให้อารมณ์ และความรู้สึกได้ดีกว่า
9. แง่คิดที่หลักแหลม
10. กลอนเปล่า

แบบฝึกสมรรถภาพการอ่าน

ชุดที่ ๘

แบบฝึกความเข้าใจในการอ่าน แบบฝึกที่ 11

ฝึกการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

คำชี้แจง ให้อ่านเรื่องต่อไปนี้ แล้วตอบคำถามท้ายเรื่อง

เขายกแขนขึ้นเช็ดเหงื่อบนหน้าผาก พลังแขนงน้าขึ้นตุนกตัวหนึ่ง กำลังบินคาบเหยื่อตรงไปยังโพรงบนต้นไม้สูงชายป่า ลมร้อนพัดเอื่อย ทวีบริเวณนั้นเงียบสงัด ดวงตะวันยามบ่ายแผดแสงระอุเขาดอนใจยาว แล้วก้าวเดินต่อไป

ที่โคนไม้ต้นนั้น เขาแขวนขึ้นคูโพรงซึ่งนกบินเข้าไปเมื่อสักครู่ แล้ววางตะกร้าลงบนพื้นดินในตะกร้ามีลูกนกสาธิตาตัวเล็ก อยู่สามตัว ขนยังขึ้นไม่เต็ม มันอ้าปากร้องเบา ๆ ตรงรอบจงอยปากของมันเป็นสีเหลืองสด ปีกมันขยับขึ้นลง ขาสั้นเล็กน้อย

เขาออกจากบ้านตั้งแต่เช้ามืด ห่อข้าวกับปลาอย่างด้วยใบตองสดสำหรับเป็นอาหารกลางวันกลางป่า เขาเดินค้นหาโพรงนกมาตลอดทาง จนป่านี้ตะวันคล้อยต่ำไปทางทิศตะวันตกมากแล้ว เขาเพิ่งได้นกสามตัว ขณะนี้เขาอยู่ห่างจากหาดเลี้ยวประมาณหกกิโลเมตร เขาคิดว่าถ้าได้นกอีกสักตัวหรือสองตัวจะกลับบ้าน

เมื่อคิดถึงบ้านเขารู้สึกใจหายหูล่งทันที ลูกชายเล็ก ๆ ที่ฝ่ายผสมสามคนกับเมียที่ต้องทำงานหนักกราแดดตลอดวันของเขา มีชีวิตที่เงียบเหงาตลอดปี รู้สึกว่าบนโลกนั้นมีความรื่นเรงอยู่เลย เมื่อปีก่อน ๆ โฉนเมื่อเขามีข้าวมาก ราคามันตกต่ำ บางครั้งเขาขายได้เกวียนละ 500 บาทหรือ 600 บาทเท่านั้น

ฤดูเก็บเกี่ยวคราวหน้า คงได้ผลน้อยอีก เมื่อตอนฤดูฝนจะมีปฏิรูป แต่ขณะนี้ปลายเดือนกรกฎาคม ท้องนาแห้งแล้ง ต้นข้าวแห้งกรอบ ฝนแล้ง อากาศอบอ้าว เขาคิดว่าจำเป็นต้องเข้าป่าเผาถ่านหรือตัดฟันใส่เกวียนไปขาย เพื่อจะได้มีเงินพอซื้ออาหาร เมื่อนำให้ข้าวน้อย

เมื่อวานนี้ เขาพบเพื่อนคนหนึ่งซึ่งมีอาชีพเร่ขายลูกหมูในหมู่บ้านต่าง ๆ เพื่อนคนนั้นพูดว่าเขาต้องการลูกนกสาธิตาหากหาได้จะให้ราคาตัวละสิบบาท "มีคนต้องการซื้อมาก" คนขายพูด "ต้องเอาตัวเล็ก ๆ นะ จะได้สอนให้พูดได้"

เสื้อผ้างานสัครามของเขาเปียกเหงื่อทั่วแผ่นหลัง เขาระชับผ้าขาวม้าเคียนเอวให้แน่น เข้าแล้วป็นขั้นต้นไม้ซึ่งสูงชะลูดต้นนั้น เขาใช้มีดฟันต้นไม้นั้นให้เป็นขั้นบันไดขึ้นไปที่ละขั้น เสียงมีดกระทบเปลือกไม้ดังเป็นจังหวะสะท้อนไปในอากาศ แฉ่นกและพ่อนกชะโงกหัวออกมานอกโพรงแล้วบินออกไปด้วยความตกใจ ส่งเสียงร้องกังวาน

เมื่อขึ้นไปได้ครึ่งต้น เขาพักเหนื่อย มือทั้งสองโอบต้นไม้วัวแน่น มองลงไปข้างล่าง รู้สึกขาสั่นเล็กน้อย เขาสูดลมเข้าปอดอย่างแรง เหลียวไปรอบ ๆ ตัว เขม่นปลายเดือนกรกฎาคม ลอยเกลื่อนท้องฟ้า แต่ไม่มีท่าว่าฝนจะตกเลย ลมพัดมาค่อนข้างแรง เขารู้สึกสดชื่นขึ้นมา รู้สึกอยากเป็นนก และมาสร้างรังอยู่บนต้นไม้ ข้างบนนี้ข้างน่าสบาย อีสระ และสะอาดหมดจด ตรงข้ามกับข้างล่าง บนพื้นดินนั้น ซึ่งมีแต่ความน่าเบื่อ ความสกปรก มากไปด้วยเหล่ากล โกรธ เกลียด และหิว เขาเบื่อพื้นดินเหลือเกิน รู้สึกอึดอัดใจจนอยากหนีไปให้พ้น

เมื่อปีก่อนนี้เขาต้องเข้าควายคนอื่นมาไถนา เพราะควายสองตัวของเขาถูกขโมยไปในคืนวันหนึ่ง การแจ้งความและติดตามไม่เป็นผลแต่อย่างใด

ครั้งหนึ่งเขาถูกจับได้ฐานมีเหล้าเถื่อนอยู่ในครอบครอง เพราะที่ข้างกอไผ่ในเขตบ้านเขามีเหล้าเถื่อนฝังอยู่ใต้อาซึบหนึ่ง เขาไม่รู้ว่าใครเป็นคนเอาไปฝังไว้ที่นั่น แม้ว่าเขาจะบริสุทธิ์จริงแต่ก็หนีไม่พ้นข้อหา

"โลกเรานั้นเป็นอย่างนี้แหละ" พ่อเฒ่าคนหนึ่งเคยพูดขึ้นในวงสนทนา "อย่าไปกลุ่มอกกลุ่มใจมันเลย เราเกิดมาบนโลกนี้แล้ว ต้องพบกับเรื่องนี้ด้วยกันทั้งนั้น หนีไม่พ้นมันเป็นเรื่องธรรมดา มีชนะก็ต้องมีแพ้ เมื่อคนอื่นเขาชนะ เราก็ต้องแพ้ เมื่อคนอื่นเขาได้เราก็ต้องเสียมันคู่กัน จะชนะทั้งสองฝ่ายไม่ได้ สัตว์โลกทุกชนิดต่างเอาตัวเอาเปรียบและเบียดเบียนกันเพื่อความอยู่รอดของตนเอง"

"จริง" พ่อค้าเนื้อหมูคนหนึ่งพูด "หมอฉิดควายประจำตำบลนั้นไง เขามีหน้าที่ตรวจหมูก่อนเอาไปฆ่า พอฆ่าเสร็จ เขาก็เรียกไปตรวจอีก พวกเราฆ่าหมูวันละ 4 ตัว ต้องเอาเครื่องในและเนื้อให้คุตหมวันละ 4 พวงทุกวัน พวงเบื้อเร่อ เขาว่าจะเอาไปตรวจที่บ้าน แล้วเมียเขาก็ทำหมูสะเต๊ะขายทุกวัน พวกเราพูดไม่ออก เขามีอำนาจ เขาอาจห้ามเราฆ่าหมูโดยบอกว่ามีเชื้อโรคก็ได้"

"ไอ้เปาไปขายหมูที่ตลิ่งต่ำ" อีกคนหนึ่งพูดขึ้น มันเอาเนื้อหมูใส่ท้ายจักรยานไปถูกใจเอาเงินไปร้อยกว่า เนื้อหมูก็ถูกพวกมันเอาไปด้วย ครั้งที่สองถูกใจอีก แล้วครั้งที่สามก็ถูกใจอีกที่ไอ้เปาเลยไม่กล้าไป ครั้งที่สี่พวกมันก็บอกไอ้เปาว่าต่อไปมันจะไม่ซื้อไอ้เปาละ อนุญาตให้ไอ้เปาไปขายได้ทุกวัน พวกมันจะซื้อคนอื่นต่อ แต่ไอ้เปาก็ไม่กล้าไป"

เสียงรถยนต์คันหนึ่งแล่นผ่านไปบนถนนสายหาดเลี้ยวแม่เหิน เขาหันควมิตลงบนต้นไม้บากเป็นขั้นบันไดขึ้นต่อไป พ่อนกและแม่นกบินฉวัดเฉวียนวนเวียนพลางร้องเสียงดังด้วยความโกรธ แล้วลาร่อนไปจับอยู่บนกิ่งไม้ต้นข้าง ๆ นั้น

เขารับไปเกือบถึงโพรงนกแล้ว สมผัสแรงจนเขารู้สึกในคอหวานหวิว ความรู้สึกที่หัวใจบางอย่างเกิดวูบขึ้นในจิตใจ ถ้าเราเป็นนกและขึ้นมาทำรังอยู่บนนั้นคงมีความสุขมากนะ เขาคิดในใจรู้สึกหลุดพ้นจากความผูกพันอันน่าเบื่อบนพื้นดิน บนต้นไม้มีแต่ความสะอาดบริสุทธิ์ มีอิสระเต็มที่ช่างน่าสุขสบายอะไรอย่างนี้ ข้างล่างนั้นมีแต่ความสกปรกสับสนวุ่นวายน่าอึดอัดใจ ทำไมคนเราจึงไม่อยู่อย่างสงบ เลิกการเบียดเบียนและเอารัดเอาเปรียบกันเสียที พวกเขาจะมีชีวิตอยู่อย่างรักใคร่เห็นอกเห็นใจกันไม่ได้เสียหรือ เขายกตัวเองว่าเขาไม่เคยโกงหรือบังคับขู่เบียดใครเลย มีแต่ตัวเขาเป็นฝ่ายถูกผู้อื่นรังแกเบียดเบียนและเอารัดเอาเปรียบ บนพื้นดินช่างมีแต่ความสกปรกน่าขยะแขยง เขอยากหนีมันไปให้พ้น เขายังสงสัยว่า ถ้าเขาเป็นนกและขึ้นมาทำรังอยู่บนต้นไม้ก็ความสกปรกบนพื้นดินจะติดตามมารบกวนได้ไหม เขาจะหนีพ้นหรือไม่หนอ

เขาสลัดหัวขับไล่ความคิดที่กำลังฟุ้งซ่านแล้วบินขึ้นไปจนถึงโพรงซึ่งมีลูกนกตัวเล็ก ๆ อยู่สองตัว เขารู้สึกหัวใจเต้นแรง ขณะเอื้อมมือเข้าไป....

แม่นกและพ่อนกกลาบินเข้ามาด้วยความโกรธ มันบินวนเวียนเหนือยอดไม้และส่งเสียงร้องดังสะท้อนคล้ายหัวใจแตกสลาย

1. แนวความคิดที่สำคัญที่สุดของเรื่องนี้คืออะไร
 - ก. คนรักลูกฉันใด นกก็รักลูกฉันนั้น
 - ข. คนยิ่งจนก็ยิ่งถูกเอารัดเอาเปรียบ
 - ค. ความคิดและการกระทำมักเดินสวนทางกันเสมอ
 - ง. สัตว์โลกทุกชนิดต่างเอารัดเอาเปรียบกันเพื่อความอยู่รอด
2. จุดมุ่งหมายสำคัญของผู้เขียนคืออะไร
 - ก. ต้องการให้คนมีเมตตาต่อสัตว์
 - ข. บรรณาณาที่จะเห็นสังคมมีสันติสุข
 - ค. ต้องการบรรยายสภาพชีวิตคนชนบท
 - ง. ชี้ให้เห็นถึงความบกพร่องของระบบราชการ
3. "ขณะนี้เขาอยู่ห่างจากหาดเลี้ยวประมาณหกกิโลเมตร เขาคิดว่าถ้าได้นกอีกสักตัวหรือสองตัวก็จะกลับบ้าน" จากข้อความนี้สรุปว่าบ้านเขาอยู่ที่ใด
 - ก. อยู่หาดเลี้ยว
 - ข. สรุบนั่นเองไม่ได้
 - ค. ห่างจากหาดเลี้ยวหกกิโลเมตร
 - ง. ห่างจากบ้านประมาณหกกิโลเมตร
4. "โลกของเรานั้นเป็นอย่างนี้แหละ" แสดงว่าผู้กล่าวมีความรู้สึกอย่างไร
 - ก. ปลงตก
 - ข. หดหู่ใจ
 - ค. เศร้าใจ
 - ง. คับข้องใจ

5. "ครั้งสุดท้าย พวกนักจับบอไอ้เป่าว่า ต่อไปมันจะไม่จับไอ้เป่าละ อนุญาตให้ไอ้เป่าไปขายได้ทุกวัน พวกมันจะจับคนอื่นต่อไป" ข้อความนี้แสดงว่าผู้แต่งตั้งใจจะเสนออะไรแก่ผู้อ่าน
- บรรยายสภาพสังคม
 - ชี้ให้เห็นคุณธรรมของนักจับ
 - เสียดสีระบบการปกครองในชนบท
 - ชี้ให้เห็นว่าโจรเลือกจับแต่คนที่ร่ำรวย
6. อาชีพหลักของตัวเอกในเรื่องนี้คืออะไร
- ทำนา
 - จับลูกนกขาย
 - ตัดหินและเผาถ่านขาย
 - ขายเหล้าเถื่อน
7. "เขาสลัดหัวบับไล่ความคิดที่กำลังฟุ้งซ่าน แล้วบินขึ้นไปจนถึงโพรง ซึ่งมีลูกนกตัวเล็ก ๆ อยู่สองตัว เขารู้สึกหัวใจเต้นแรงขณะเอื้อมมือเข้าไป "....เขารู้สึกอย่างไรขณะที่ทำกิจกรรมนี้
- ตื่นเต้นที่จะจับลูกนก
 - กลัวพ่อนก แม่จะจิก
 - จำใจต้องทำแม้จะรู้ว่าบาป
 - นึกถึงเงินที่จะได้จากการขายนก

เฉลย 1. ข 2. ข 3. ง 4. ข 5. ข 6. ง 7. ข

แบบฝึกความเข้าใจในการอ่าน แบบฝึกที่ 12

ฝึกการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

คำชี้แจง ให้อ่านเรื่องต่อไปนี้ แล้วตอบคำถามท้ายเรื่อง

ฝนตกหนักอยู่วันหนึ่ง แล้วพรา ๆ อีกสองสามวันจึงเป็นผลดีต่อผู้ที่แดกระแห้งแห้งน้ำ กลับมีน้ำเปี่ยมฝั่ง น้ำฝนในร่องอีเล้งที่กำลังจะขุดล้นกลับเต็มจนล้นทั้งสองร่องใหญ่ ซึ่งก็มั่นใจว่าจะมีน้ำฝนไว้อุปโภค และบริโภคจนถึงฤดูฝนจริง ๆ ป้าเพิ่งจะซื้อน้ำไว้คันรถหนึ่ง แต่ยังไม่ทันหมดเลย น้ำฝนก็ประดังประเดลงมา เหมือนสวรรค์ทรงเมตตา

"มันน้ำเจ็บใจจริง ๆ เสียตายตั้งตั้งสองร้อยบาท ตูซึแล้วที่นี้จะเอาอะไรมารองน้ำฝนล่ะ"

ขณะที่ป้าพิมพ์ทำอยู่กับเด็ก ๆ เจ้าตุ้ยบ้านอยู่ท้ายวัดก็ถีบจักรยานเร็วเข้ามา

"ป้า เห็นลุงไปไหนป้า"

"เด็กบ้าเอ๊ย คอหัดกะบ้าไม่ว่าหรอกแต่เองจะมาทำให้น้ำในคุของข้าบ่นะ เอ็งจะไปไหนไปไหนที่ไหนก็ไปห่าง ๆ ทีเดียว"

เสียงเด็ก ๆ เขาอย่างสนุกสนานที่ได้ยั้วป้าเล่น

ต้นไม้ใหญ่น้อยทั้งในกระถางและตามพื้นดิน เมื่อได้น้ำฝนก็ดูสดชื่นเสียจริง ๆ ป้ามีไม้งาม ๆ ในกระถางอยู่ไม่น้อย ตั้งแต่มีคณมาขิมยัดที่ว่าที่เขากำลังนิยมกันอยู่ โดยวิธีที่ไม่เป็นมงคลเช่นนี้ ป้าก็เลยตัดแฉกเป็นการใหญ่ ใครอยากได้อะไรก็ยกเอาไป "โธ่เอ๊ย มีไว้ขิมยัด มันจะเป็นมงคลได้ยังไงจะต้องเรียกว่าอัปมงคลจึงจะเหมาะสม"

ป้าก็บ่นพิมพ์ประชดลมแล้งอยู่หลายวัน

"อ้าวนี้พวกเอ็งนัดซ่อมดนตรีกันก็ไม่งล่ะ แล้วกินข้าวกินปลาแล้วหรือยัง"

"ยังเลยป้า เตียวจันกลับไปกินที่บ้านก่อนนะ เจ้าดีก็จะไปกินก๋วยเตี๋ยว"

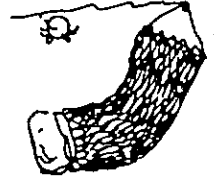
"ป้าว่ากว่าจะได้ซ่อมก็มีดค่า กินกันที่นั่นแหละ เอ้าช่วยกันทำกินก่อนแล้วค่อยซ่อม"

"ผมว่าไปซื้อก๋วยเตี๋ยวมากินคนละห่อเหอะนะ" เจ้าตุ้ยออกความคิด

"ไม่ดีหรอก พวกเอ็งนี่คิดเป็นแต่เรื่องเสียเงิน หัดคิดเรื่องที่มันไม่เสียเงินบ้างซิ เอ้าเจ้า ตักออฟ เจ้าตุ้ยกะเจ้าเหม่งไปหาปลา มา สว่างกับต้องอยู่นั่น"

เด็ก ๆ กระจายกันไปทำงานตามคำสั่งป้า

หนูตึกเด็กหญิงตัวเล็กกับพี่ต๋มที่สาวออกไปเด็ดยอดผักบุ้งที่ในนา น้ำขัง ผักบุ้งกำลังทอดยอดอวบงาม

เจ้าป้อมกับเจ้าเอกช่วยกันโบล่น้ำพริก ประเดี๋ยวเดียวข้าวก็เริ่มเดือดกะทะในเตา เริ่มส่งเสียงฉี่น้ำ ขณะที่ตั้งขยี้มผักบุ้งลงเคล้ากับกระเทียม

ต้อยกับตากำลังล้างขามล้างซ็อนจนเสร็จแล้ว "เอ้า เอากระต่ายหนึ่งสั้วหิมพ์มาบูเข้า" ป้าบงการเสียงสั้น ๆ ออกมาจากเล้าห่าน

ที่เล้าห่านนั่นเองเจ้าฝนปรยห่านตัวโปรดของบ้านอนแนมบ ๗ อยู่ เจ้าฝนปรยเดิน วนไม่ได้ สาเหตุเนื่องจากถูกเงี้ยวขาเจ็บไปข้างหนึ่ง ป้าพันขาเจ้าฝนปรยด้วยใบตะไคร้ สมุนไพร หั่นบ้านและเทข้าวสุกกันหม้อไว้ในอ่างกับน้ำให้เจ้าฝนปรยด้วยความรักความเมตตา เจ้าตุ้ยนั้น จักรยานเข้ามาพร้อมกับเจ้าเหม่งที่ถือตะข้องช้อนท้าย และตะโกนมาตั้งแต่หัวถนนว่า "ลอง ทายซิว่าได้อะไรมาและใครทายถูกจะได้กินคนเดียวหมด" เสียงระเบ็งเซ็งแซ่ดังขึ้นโดยพลัน บ้าง ว่ากระตี่ ปลาตุ๋นหรือไม่ก็ปลาหม้อ ไม่มีใครทายถูกเลยสักคนเดียว เจ้าเหม่งยกปลาตะเพียนตัวจิ๋ว ขึ้นมามองเห็นเกล็ดขาวเป็นเงาแวบในแสงแดด แล้วเขย่าหอยนมกันตะข้องให้ทุกคนเห็นและฟังเสียง ดังกราว ๆ

"โธ่ถึงเอ๊ย เอาไปปล่อยคุไป ไว้ให้โตสักหน่อยแล้วค่อยจับมัน" เสียงป้าตะโกนเหมือน คนใจบุญ

บ้ายคล้อยเด็ก ๆ เริ่มล้อมวงกินข้าวที่ทุกอย่างสำเร็จด้วยน้ำพักน้ำแรงของทุกคนอย่าง เอร็ดอร่อย มีน้ำพริก ผักบุ้ง ผักกระถิน ดอกแค ยอดกระทกรกต้ม ฝีมือหนูตึกกับพี่ต๋ม ส่วนน้ำพริก นั้นฝีมือเจ้าป้อมกับเจ้าเอก ซึ่งกว่าจะตำเสร็จก็แทบจะติดกันด้วยสากเพราะมีปัญหาคัดแย่งกัน เรื่อง จำนวนพริกว่าจะเอาให้เผ็ดหรือไม่เผ็ด ผักบุ้งกอละมังใหญ่นั้นก็ฝีมือพี่ต๋ม ข้าวดิบไปหน่อยก็เป็นฝีมือ เจ้าตุ้ย

ป้ากินไปบนไปเพราะข้าวแข็ง หากกินน้ำให้พอดิเหมือนกับที่ป้าบอกข้าวก็คงไม่แข็งเช่นนั้น หรือว่าพันพวงของป้ามันอาจจะแย่เสียแล้วกระมัง

กินข้าวเสร็จก็บนสัณการะไปยังที่ล้างข้างตุ่มน้ำ ปัดกวาดจัดที่ทางเตรียมซ่อมดนตรี

ฟ้าครึ้มมาอีกแล้ว ลมฝนโชยขึ้นมาจากปากทุ่งนาข้างโน้น เสียงดนตรีไทยกระโจกกระเดก จากฝีมือเด็ก ๆ แห่งท้องทุ่งลือลือจิ้งหะกัอย่างสนุกสนานตามประสาสลับด้วยเสียงร้องที่สดใสร่ำไฉ่ยังสาปประสานกันไป

"พ่อจำ พ่อไปไหน ไปไหน พ่อไปไหน บุกป่าบุกคา บุกน้ำทำนาไร่ ผนตกผนแล้งแห้งหาอยู่ ทั้งตาปี แห้งหาอยู่ทั้งตาปี พ่อรอวันที่ข้าวเหลืองทั่วท้องนา"

พ่อจำ พ่อไปไหน ไปไหน พ่อไปเมือง แดดอ่อนรอนเรือง ค่ำแล้วพอม้าน เครื่องแบบ หนังสือข้าวสาร พอมหาให้ ท้องนา ท้องไร่ พ่อเลี้ยงพวกเรา"

เวลาผ่านไปจะเย็นย่ำตะวันรอน ๆ เริ่มอ่อนแสง เด็ก ๆ เริ่มเก็บเครื่องดนตรีจะกลับบ้าน

"อ้าว อย่าเพิ่งเล่นกันหมดเนื้อ โน่น ด้วยขามกองพะเนินเป็นหน้าที่ของใครกลางวัน"

พู่นั่นค่อยล้างไม่ได้หรือป้า "เด็กพูดตอรองป้าและป้าตอบว่า "ไม่ได้เพราะเราช่วยกันทำ และช่วยกันกินแล้วต้องช่วยกันเก็บให้เรียบร้อยจึงจะเรียกว่า เป็นการเริ่มต้นด้วยดีและจบลงด้วยดี ตั้งเพลงที่บรรเลงเมื่อจะจบต้องจบให้ได้จึงหะจึงจะไพเราะ ถ้าไม่ช่วยกันล้าง วันนั้นการบรรเลงของเราก็อธิว่าไม่ไพเราะ ฉะนั้นเราจงมารวมพลังสมัครสมานสามัคคีทำงานให้สำเร็จเรียบร้อย

(เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์. 2525. "แรงงานสรรค์สร้าง". น. 61 - 64. รัตนนาเฑ

ชุดตำราภาษาไทยลำดับที่ 4. กรุงเทพฯ : บริษัทสยามออฟเซ็ฟจำกัด)

ตอบคำถาม แรงงานสรรค์สร้าง

คำชี้แจง ให้นักเรียนกาบาทหัดตัวอักษรหน้าข้อที่เห็นว่าถูกต้องที่สุด

1. ข้อคิดที่ได้จากเรื่องคืออะไร
 - ก. ความเมตตาที่มีต่อสัตว์ไม่เลือกหน้า
 - ข. ความรักความเข้าใจอันดีระหว่างผู้ใหญ่กับเด็ก
 - ค. ชีวิตความเป็นอยู่อย่างอิสระของเด็ก ๆ ในชนบทไทย
 - ง. ความร่วมมือร่วมใจในการทำงานให้สำเร็จเรียบร้อย
2. อะไรคือสิ่งสำคัญที่ทำให้เด็ก ๆ ทำงานตามคำสั่งของป้า
 - ก. ความรักของเด็กที่มีต่อป้า
 - ข. ความศรัทธาของเด็กที่มีต่อป้า
 - ค. ความเอจจริงเอจจังในการสั่งงานของป้า
 - ง. ความเมตตาของป้าที่มีต่อเด็กอย่างจริงจัง
3. การกระทำในข้อใดที่แสดงให้เห็นว่าป้าเป็นนักวางแผนที่ดี
 - ก. ชื่อน้ำไว้ใช้เมื่อฝนแล้ง
 - ข. สั่งให้เด็กแยกย้ายกันไปทำงาน
 - ค. ชวนให้เด็กทำงานร่วมกันได้สำเร็จเรียบร้อย
 - ง. ให้ข้อเสนอแนะแก่เด็ก ๆ ในการประกอบอาหารกลางวันร่วมกัน
4. หากป้าไม่เสนอแนะให้เด็ก ๆ ช่วยกันทำงานให้เสร็จเรียบร้อยสิ่งที่จะเกิดขึ้นคือข้อใด
 - ก. เด็ก ๆ พลาดโอกาสที่จะรู้คุณค่าของงาน
 - ข. เด็ก ๆ พลาดโอกาสที่จะข่มตนตรึงในคราวต่อไป
 - ค. เด็ก ๆ พลาดโอกาสที่จะชิมอาหารซึ่งเป็นฝีมือของตัวเอง
 - ง. เด็ก ๆ พลาดโอกาสที่จะฝึกฝนตนเองให้รู้จักการพึ่งตนเอง

5. การใช้บทละครค้นหาเจ้าโบราณของบ้านนี้ แสดงให้เห็นว่าป่าเป็นบุคคลประเภทใด

- ก. เป็นคนรอบรู้
- ข. เป็นคนเอื้อเฟื้อ
- ค. เป็นคนมีเมตตา
- ง. เป็นคนสร้างสรรค์

6. ป่าในเรื่องนี้จัดเป็นบุคคลประเภทใด

- ก. ผู้เผด็จการ
- ข. ผู้มีศีลธรรม
- ค. นักประชาธิปไตย
- ง. แบบอย่างที่ดีแก่เด็ก

7. จุดประสงค์ของผู้เขียนเรื่องนี้คือข้อใด

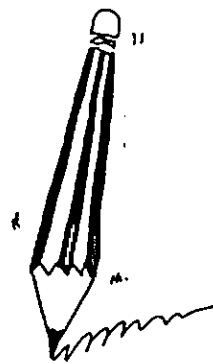
- ก. ให้ผู้อ่านเห็นแนวทางการสร้างสรรค์ในการทำงาน
- ข. ให้ผู้อ่านเห็นแนวทางในการทำงานด้วยความสามัคคี
- ค. ให้ผู้อ่านเห็นสภาพชีวิตความเป็นอยู่ของคนในชนบทไทย
- ง. ให้ผู้อ่านเห็นความรักความเข้าใจระหว่างผู้ใหญ่กับเด็ก

เฉลย 1. ง 2. ง 3. ก 4. ก 5. ก 6. ค 7. ง

เอกสารสรุปคาบที่ 15 - 16

การจัดบันทึก การปริทัศน์หนังสือ

การจัดบันทึก หมายถึง การจดเรื่องราวที่อ่านแล้ว โดยเลือกจดบันทึกเฉพาะใจความที่สำคัญหรือข้อความที่น่าสนใจเป็นพิเศษ

การจัดบันทึกเป็นวิธีหนึ่งที่ทำให้อ่านเข้าใจเรื่องราวได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งจะทำให้สนุกสนานกับเนื้อหานั้น เป็นการสร้างนิสัยการอ่านได้อย่างดียิ่ง นอกจากนี้ ยังเป็นประโยชน์ในการช่วยความจำ การทบทวนเรื่องที่อ่านไปแล้ว และการศึกษาค้นคว้าในโอกาสต่อไป

หลักเกณฑ์การจัดบันทึก

จัดเตรียมกระดาษสำหรับจัดบันทึก ซึ่งควรเป็นบัตรแข็งสีขาว ขนาดตั้งแต่ 3" x 5" ถึง 6" x 8" หาซื้อได้ตามร้านเครื่องเขียนทั่วไป การใช้บัตรสีขาวเพื่อบันทึกนี้เพื่อสะดวกในการเก็บรักษา เมื่อต้องการจะค้นคว้าก็จะทำได้ง่าย การจัดบันทึกมีหลักเกณฑ์ดังนี้

1. ควรจดเรื่องหนึ่ง ๆ ไว้ในกระดาษเรื่องละแผ่น และควรจดหน้าเดียว
2. เขียนชื่อผู้แต่ง ชื่อหนังสือ สำนักพิมพ์ หน้าหนังสือไว้บนบรรทัดบน
3. เขียนชื่อเรื่องไว้มุมขวาของบัตร เพื่อความสะดวกในการเรียงลำดับบัตร
4. ควรจดข้อความที่จำเป็นเท่านั้น

วิธีการบันทึก การบันทึกมีอยู่หลายแบบดังต่อไปนี้

1. คัดลอกข้อความที่ชอบ ข้อความนั้น อาจเป็นข้อความที่ไพเราะ มีความหมายลึกซึ้ง ก็น่าใจและประทับใจผู้บันทึก จึงจดคัดลอกเอาไว้ทุกตัวอักษรโดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงหรือตัดทอนใด ๆ ทั้งสิ้น ดังตัวอย่าง

ชาติ กอบจิตติ คำพิพากษา กรุงเทพฯ สำนักพิมพ์ต้นหมาก 2525 หน้า 122

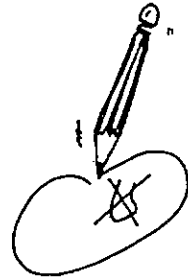
"แกนั่งคิดถึงชีวิตของคนเราว่าแปลกอยู่เหมือนกัน เกิดมาก็ไม่รู้ว่าจะมาจากไหน ครั้นพอแกมีชีวิตขึ้นมาก็ต้องกระเสือกกระสนหาเลี้ยงชีพให้อยู่รอด ตายแล้วก็แล้วไป ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองจะต้องตายที่ไหน เมื่อไร ไม่รู้ด้วยว่าตายแล้วจะไปไหน"

2. บันทึกย่อ คือ การย่อข้อความที่อ่านแล้วเพียงสั้น ๆ เฉพาะประเด็นที่สำคัญแต่ยังมีการเรียงข้อความเดิมไว้ทุกอย่าง การจดบันทึกแบบนี้มีประโยชน์สำหรับนักเรียน ดังตัวอย่าง

วิทยา นาควัชร รู้จักชีวิต กรุงเทพฯ อมรินทร์การพิมพ์ 2528 หน้า 93

ข้อห้าม 5 ประการในการเลียงลูก

1. ไม่เล่นกับลูกแบบเด็ก ๆ
2. อย่ามีกังวลกับลูกจนเกินไป
3. อย่าระวังลูกจนเกินไป หัดให้เด็กรู้จักอดทนบ้าง
4. อย่าตีสอนเด็ก
5. อย่าขู่เบียดเบียนเด็ก

3. บันทึกวิจารณ์ คือการเขียนแสดงความคิดเห็นของตนที่มีต่อข้อความนั้น ๆ โดยบันทึกข้อความนั้นลงไปก่อน แล้วย่อหน้าใหม่ บันทึกความคิดเห็นของตนเองลงไปโดยใช้สำนวนภาษาของผู้บันทึกเองทั้งหมด ตัวอย่าง

วณิช จรุงกิจอนันต์ ซอยใจสบาย กรุงเทพฯ โรงพิมพ์ภาพพิมพ์ 2526 หน้า 70

"ผมทั้งหลายเป็นเขมร นี่เป็นสุภาษิตซึ่งเชื่อว่าทุกประเทศ ทุกชาติ ทุกภาษา น่าจะมีเพราะเป็นการกล่าวเตือนให้ผู้ล้มเหลวคิดแก้ตัว ผู้ท้อถอย เกิดความหวัง และความฮึดฮัด

ได้ความคิดว่า เราไม่ควรจะเป็นคนเกียจคร้าน หรือเป็นคนท้อถอย ถ้ามีความหวัง ก็ควรกระทำทุกวิถีทางที่จะให้ได้มาซึ่งความสำเร็จ

ปริทัศน์หนังสือ ตรงกับภาษาอังกฤษว่า Book Review หมายถึงการเขียนเล่าเรื่องและแสดงข้อคิดเห็นเกี่ยวกับหนังสือเล่มหนึ่งเล่มใด เพื่อจะแนะนำหนังสือเล่มนั้นให้ผู้อ่านรู้จัก การปริทัศน์เป็นเพียงขั้นต้นของการวิจารณ์

การปริทัศน์มีหลักเกณฑ์ดังนี้

1. แนะนำหนังสือ โดยบอกชื่อเรื่อง ผู้แต่ง สำนักพิมพ์ ปีพิมพ์ จำนวนหน้า ราคา
2. เล่าเรื่องย่อพอได้ใจความสำคัญ
3. แสดงข้อคิดเห็นโดยสรุปเกี่ยวกับภาษา เนื้อหา และแนวคิดต่าง ๆ พร้อมทั้งยก

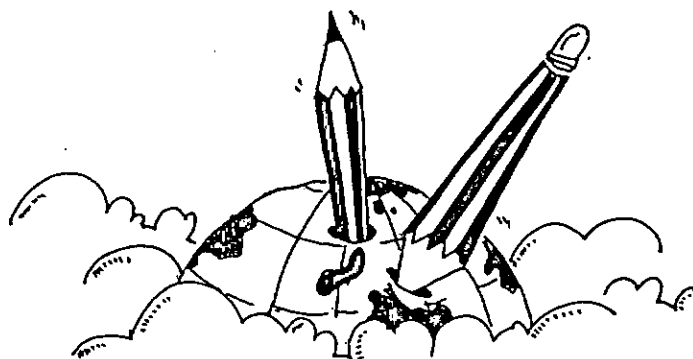
ตัวอย่างประกอบเล็กน้อย

4. แสดงทักษะเกี่ยวกับหนังสือเล่มนั้นอย่างเป็นกลาง คือไม่ยกย่องจนเกินไปหรือตำหนิตัวใดโดยไร้เหตุผล

วิธีอ่านเพื่อปริทัศน์หนังสือ

1. อ่านตลอดทั้งเล่มตั้งแต่ต้นจนจบ แล้วเขียนแนะนำหนังสือโดยบอกรายละเอียดต่าง ๆ คือ ชื่อเรื่อง ชื่อผู้แต่ง ประเภทของหนังสือ เนื้อเรื่องย่อ แสดงความคิดเห็นสั้น ๆ เกี่ยวกับภาษา แนวคิด และยกตัวอย่างประกอบ

2. อ่านเพื่อพิจารณาคุณค่าของเรื่อง โดยอ่านทวนซ้ำอีกครั้งหนึ่ง แล้วเขียนสรุปความดีความน่าอ่านของเรื่อง

กิจกรรมเสริมความเข้าใจ

คำชี้แจง ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย / หน้าข้อที่ถูก เครื่องหมาย X หน้าข้อที่ผิด

- 1. การจดบันทึก ควรจดเฉพาะเรื่องราวที่น่าสนใจเป็นพิเศษ
- 2. การอ่านทุกครั้ง ควรมีการจดบันทึก
- 3. การจดบันทึก มีประโยชน์ในการช่วยความจำเท่านั้น
- 4. ผู้อ่านและผู้บันทึกควรเป็นคนคนเดียวกัน
- 5. ควรบันทึกลงในบัตรแข็งสีขาว เพราะดูสะอาดตา และสะดวกในการเก็บรักษา
- 6. การจดบันทึก ต้องจดรายละเอียดให้มากที่สุด โดยใช้สำนวนภาษาของเราเอง
- 7. การจดข้อความที่มีโวหารไพเราะกินใจ ควรจดแต่เพียงย่อ ๆ
- 8. การเขียนชื่อเรื่องไว้ด้วย จะเป็นประโยชน์ในการเรียงลำดับบัตร
- 9. การจดบันทึกที่มีประโยชน์ในการสอบ คือการบันทึกแบบย่อ ๆ
- 10. การบันทึกวิจารณ์ ไม่จำเป็นต้องเป็นความคิดเห็นของเราเอง

เฉลย 1. / 2. X 3. X 4. / 5. / 6. / 7. X 8. / 9. / 10. X

จงตอบคำถามต่อไปนี้

- 1. การจดบันทึกมีประโยชน์อย่างไร ตอบเป็นข้อ ๆ
- 2. หลักเกณฑ์ในการจดบันทึกมีอะไรบ้าง
- 3. วิธีการบันทึกมีกี่วิธี อะไรบ้าง

เฉลยคำตอบเรื่องการจดบันทึก

ข้อ 1. ประโยชน์มีดังนี้

1. ทำให้อ่านเข้าใจเรื่องราวได้ดียิ่งขึ้น
2. ช่วยความจำได้ดี
3. มีประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้า

ข้อ 2. หลักเกณฑ์การจดบันทึก

1. บอกชื่อหนังสือ ชื่อผู้แต่ง สำนักพิมพ์ หน้าหนังสือ
2. บอกชื่อเรื่อง
3. บอกความต้องการจด

ข้อ 3. วิธีการบันทึกมีดังนี้

1. บันทึกข้อความที่ชอบ
2. บันทึกสรุปย่อ
3. บันทึกวิจารณ์

เสริมความเข้าใจเรื่องปริศนึ่งหนังสือ

คำชี้แจง จงเลือกข้อที่ถูกต้องที่สุด

1. ข้อใดหมายถึงการปริศนึ่งหนังสือ
 - ก. การแสดงความคิดเห็น
 - ข. การแนะนำย่อ
 - ค. การเล่าเรื่องคร่าว ๆ
 - ง. ถูกทั้ง ก ข ค
2. ข้อใดกล่าวถูกต้อง เกี่ยวกับการปริศนึ่งและการวิจารณ์
 - ก. เหมือนกัน
 - ข. ไม่เกี่ยวกับ
 - ค. ไม่เหมือนกัน
 - ง. มีส่วนคล้ายกัน
3. สิ่งที่ไม่ต้องบอกในการปริศนึ่งหนังสือคืออะไร
 - ก. ผู้แต่ง
 - ข. ชื่อเรื่อง
 - ค. ผู้ปริศนึ่ง
 - ง. ชื่อสำนักพิมพ์
4. อะไรที่จำเป็นมากที่สุดในการปริศนึ่งหนังสือ
 - ก. การใช้สำนวนภาษา
 - ข. ภาพประกอบ
 - ค. เนื้อเรื่อง
 - ง. รูปเล่ม
5. การแสดงทัศนะเกี่ยวกับหนังสือที่ปริศนึ่งนั้นเป็นไปตามข้อใด
 - ก. ทำได้เต็มที่
 - ข. ต้องไม่รุนแรง
 - ค. ควรยกย่องเท่านั้น
 - ง. ควรตำหนิและแนะนำ
6. การตำหนิหนังสือที่ปริศนึ่ง ทำในขอบเขตใด
 - ก. ไม่ควรทำ
 - ข. ทำไม่ได้เลย
 - ค. ทำได้โดยยกย่องก่อน
 - ง. ทำได้ แต่ต้องมีเหตุผล
7. ข้อใดคือวิธีอ่านเพื่อปริศนึ่งหนังสือ
 - ก. อ่านประมาณ 2 เทียว
 - ข. อ่านเพียงคร่าว ๆ ก็พอ
 - ค. อ่านหลาย ๆ เทียว จนจำขึ้นใจ
 - ง. อ่านก็เทียวก็ได้ แต่ต้องจำให้ได้ทั้งหมด

8. ข้อใดกล่าวถูกต้องเกี่ยวกับประโยชน์ของการปฏิวัติหนังสือ

- ก. มีประโยชน์สำหรับผู้อื่นมากกว่าผู้ปฏิวัติ
- ข. มีประโยชน์สำหรับผู้ปฏิวัติมากกว่าผู้อื่น
- ค. มีประโยชน์มากสำหรับห้องสมุด
- ง. มีประโยชน์มากสำหรับทุกคน

เฉลย

1. ง

5. ข

2. ง

6. ง

3. ค

7. ก

4. ก

8. ง

แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและวัดสมรรถภาพการอ่านเร็ว

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 40 ข้อ เวลา 90 นาที

คำชี้แจง

1. ให้นักเรียนอ่านเรื่องที่แจกให้ โดยผู้คุมสอบให้สัญญาณเริ่มต้น เมื่ออ่านจบเรื่องแล้ว ให้นักเรียนบันทึกเวลาที่อ่านจบบนกระดาษบันทึกเวลา
2. เมื่อนักเรียนอ่านจบ ผู้คุมสอบจะเก็บเรื่องที่อ่านคืน แล้วแจกแบบทดสอบให้นักเรียน โดยใช้เวลาในการทำแบบทดสอบ 10 นาที
3. เมื่อนักเรียนทำแบบทดสอบเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้คุมสอบจะเก็บกระดาษคำตอบแล้วแจกเรื่องที่ 2 ให้นักเรียนบันทึกเวลาเริ่มอ่าน และเวลาที่อ่านจบเช่นเดียวกับเรื่องที่ 1 ปฏิบัติเช่นนี้จนครบ 4 เรื่อง
4. รวมเวลาทั้งหมดที่นักเรียนใช้ในการอ่าน (ทั้ง 4 เรื่อง) คิดเป็นนาทีแล้วหารจำนวนคำทั้ง 4 เรื่อง ผลลัพธ์ที่ได้คือ อัตราเร็วในการอ่านของนักเรียน เมื่อนักเรียนตั้งใจอ่านและทำแบบทดสอบอย่างขี้อุตสาห

พ่อขี้ตลาด

จำนวนคำประมาณ 1200 คำ

พ่อมีรูปร่างสูง เรียบร้อยและอ่อนน้อม มีความเยือกเย็น และกลัวเกรงคนเกินไปจนผมรู้สึกรำคาญ โดยเฉพาะญาติทางฝ่ายแม่ ซึ่งผมเห็นว่าพ่อขี้ตลาด

พ่อไม่ดูภาพยนตร์ตั้งแต่ผมกับพี่สาวอยู่ชั้นมัธยม ไม่เที่ยวเตร่ ไม่ยุ่งเกี่ยวกับใคร นั่งดูกล้วยไม้อย่างเดียว ด้วยเหตุผลว่า เราไม่มีเงินเดือน ไปเที่ยวแล้วเป็นหนี้ คนจะดูถูก "แต่ต่อมานี้ไม่มีคนรับใช้ พ่อตื่นแต่เช้าไปซื้อหมูที่ตลาดไม่กลัวคนดูถูก" ผมคิด

ผมต้องการเล่นกับเด็กในตรอก แต่พ่อไม่อนุญาตเพราะกลัวผมถูกรังแก เคยมีคนมาขอยืมเงินพ่อ แต่พ่อไม่มีให้ จึงถูกด่า ซึ่งพ่อก็นิ่งฟังเฉย ๆ

"ทำไมพ่อไม่เล่นงานเข้างล่ะ" พ่อยิ้ม แล้วบอกว่า "พ่อสู้เขาไม่ได้"

ผมน้อยใจพ่อ เพราะอยากทำอะไร ไปชวนพ่อ พ่อจะต้องบอกว่า

"พ่อกลัว พ่อเกรงใจเขา"

พ่อยิ่งแก่ก็ยิ่งเจ็บปวด พ่อเล่นกล้วยไม้ ไปบอตะเกียงจากคุณลุงมาปลูกเพราะไม่กล้าซื้อ เพราะราคามันแพง พ่อกลัวของแพง

กล้วยไม้สามสี่กระถางของพ่อออกดอกแล้ว พ่อชื่นชมนัก เพราะอดส่ำห์เลี้ยงจนเห็นดอก แต่เพียงวันเดียวก็มีเด็กมียอบขนมมาทั้งช่อ ผมว่าเด็กนั้นก็ไม่นิยมรับ รุงขึ้น กล้วยไม้อีกกระถางพึ่งจะแย้มดอก เด็กคนนั้นมาอีก คราวนี้พ่อจับได้ แทนที่จะทำโทษแรง ๆ พ่อกลับพาเด็กไปบอกแม่ของเด็กว่า "ดู ๆ หน่อชนะ ชักชนขึ้นทุกวัน" แม่เด็กจึงด่าและตีลูกประชดพ่อ ผมทนไม่ได้ จะไปทะเลาะกับเขา แต่พ่อห้ามไว้และยังว่า

"คนพาลเท่านั้นที่จะหาเรื่องกับชาวบ้าน เราต้องล้อมรั้วบ้านด้วยใจ รู้จักหนักเบา มันคงดียิ่งกว่ากำแพงเหล็กเสียอีก"

"พ่อไม่ควรมีน้ำใจกับคนพวกนี้ พ่อกลัวเขาต่างหาก"

สมัยพ่อยังรับราชการ เวลาออกสายตรวจคนอื่นเขานำเงินหมั้นกลับบ้าน แต่พ่อกลับมาขายสร้อยสองบาท เพราะเงินเดือนต้องแบ่งเป็นสองทาง ให้แม่ไว้ส่งลูกเรียนหนังสือ กับทางพ่อ

เวลาออกสายตรวจ ผมเสียดายสัร้อยสองบาท เพราะอยากใส่แต่พ่อว่า

"เอามาให้ระดับตัวอยู่ดี วิชาเป็นอาธรมังมากกว่าสัร้อยสักร้อยสาย"

"ผมเชื่อว่าวิชาเป็นประโยชน์ แต่น้อยใจพ่อที่ไม่รู้จักกัน รู้จักฉวยในสิ่งที่ควรจะได้ พ่อกลัวในสิ่งที่ไม่ควรกลัว"

"พ่อแก่จนป่านนั้นแล้วจะไปหวังอะไรกันมากนัก ไว้รอกินบำนาญ ตอนหลวงท่านเลี้ยงดึกว่า ยัยนินกว่าและเย็นใจกว่า"

เมื่อพ่อปลดเกษียณ รับบำนาญ พ่อเคยหวังไว้ว่า ตอนพ่อรับบำนาญผมจะเรียนจบแล้ว แต่ผมยังไม่จบ พ่อจึงต้องทำงานที่ธนาคารต่ออีกเพื่อให้มีรายได้จนเจือจรรอบครัว ผมไม่อยากได้เงินของพ่อ เวลาที่แม่ให้เงินเหมือนรับก้อนถ่านแดง ๆ ใสมือ นี่เหงื่อของพ่อนั้นา พ่อควรຈะหักได้แล้ว แต่ยังหักไม่ได้ เพราะมีลูกชั้ว ๆ อย่างผม

ผมถือตัวว่ากล้าและหนุ่มกว่าพ่อ เรียนหนังสือมากกว่าพ่อ ผมมีเล่ห์เหลี่ยมและโชคติดเกี่ยวกับการพนัน จนมีเงินไปเที่ยวกลางคืนทุกคืน ผมไม่ต้องการเรียนแล้ว รู้สึกว่าชีวิตเรือก่อง ๆ ให้ผมได้สนุกจนถึงขีดแห่งความต้องการ ผมคิดว่าจะต้องลัอย่างลูกผู้ชาย ให้คุ้มค่าสมกับการเป็นชายชาติตรี พ่อไม่ว่านอกจากจะดักเตือนว่า

"ไม่กลัวหรือในอนาคตถ้าอยากเรียนอายุจะมากเกินเรียน" ผมหมดความกังวล เพราะไม่ต้องการจะเรียนแล้วและไม่กลัวอะไรอย่างพ่อกลัว

นอกจากพ่อจะกลัวคนแล้ว พ่อยังกลัวเทพเจ้าผิวดำ เพราะเคยเห็นญาติของแม่ทรงเจ้า พ่อก็กราบไหว้อย่างนอบน้อม ทั้งที่พ่อนับถือพุทธมีพระบูชาเต็มห้อง

"พ่อขี้ลาด พ่อกลัวเทพเจ้าจะต้องไปกลัวทำไม เราไปทำอะไรให้เขา เราอยู่ของเรา ไหว้พระของเรา สวดมนต์ทุกคืน แม่ก็หึงเทศน์ทุกวันพระ ทำไมเราต้องไหว้คนลัทธิอื่น เทพเจ้าเหล่านั้นมาจากวรรณคดีอินเดีย ทำไมพ่อต้องไหว้"

"พ่อไม่ได้กลัว ไม่ได้ขี้ฉะ แต่คนที่เลื่อมใสทางนี้เขาเป็นญาติของลูก เรื่องอะไรจะต้องลัยน้ำตองกำลังเขี้ยว พ่อเพียงแต่ไหว้ตามเขา ไม่เห็นน่าอายตรงไหน แต่พ่อกลัว เพราะแก่แล้ว ถ้าพ่อเป็นอะไรไป ลูกยังอยู่ พี่สาวลูกยังอยู่ พ่อไม่อยากให้ญาติพลอยเกลียดลูกของพ่อ

ผมเริ่มเข้าใจ แต่ยังคงคิดว่าเป็นข้อหลักเลียงของพ่อ

ชีวิตนักพนันของผมก็ยังยืดยาวอะไรเลย ของที่เคยมีก็หมดไป จะมีก็แต่เสียงคนดูถูกว่า

"ไม่เอาถ่าน ไม่เป็นไรเป็นพวย ดีแต่เล่นการพนัน มั่วผู้หญิง คบเพื่อนชั่ว ๆ"

ผมกลับบ้านและบอกแม่ว่า

"อยากเรียนหนังสือ จะตกเพราะเรียนไม่รู้เรื่องก็ดีกว่าสอบตกเพราะหนีเรียน"

"ไปบอกพ่อด้วยนะ"

"บอกพ่อ พ่อจะได้ยิ้มเยาะให้ถึงไม่แสดงออกก็เถอะ"

"แกมันขี้ขลาดผิดพ่อ" แม่โกรธเพราะเห็นผมอึดแอ่น ผมหรือขี้ขลาดผิดพ่อ พ่อกลัวอะไร

พ่อนั่งดื่มเหล้าอยู่หลังบ้านเหมือนเคย

"ผมกลัวชีวิตข้างนอกแล้ว มันวุ่นวายและเหน็ดเหนื่อย ผมจะกลับบ้านจะทำงานเป็น

หลักฐานเสียที"

"แน่ใจรี" พ่อยิ้มและจ้องผมเขม็ง

"ที่นั่นเห็นจะจริง กลัวแต่วันข้างหน้าจะมีอะไรเปลี่ยนไปบ้างก็ไม่รู้"

"มันไม่ถ่วงนักหรอก คนเราถ้ามีความกลัวจะทำให้เราชนะได้ ไม่ว่าจะเผชิญกับอะไร แต่หากว่าเราไม่กลัวหรือรู้แน่นว่า เวลาไม่มีโอกาสชนะ ความกลัวจะทำให้เราไม่แพ้ พ่อไม่กลัวเสี่ยง ไม่กล้าคิดโกง ไม่กล้าใช้ชีวิตปลอมเพื่อย เพราะกลัวว่าจะทำให้ลูกเดือดร้อนขาดแคลนในอนาคต ลูกกล้าเกือบทุกอย่าง แต่ไม่กล้าสู้ความจริง พ่อกลัวเกือบทุกอย่าง แต่กล้าสู้กับสภาพความเป็นจริง ที่พ่อไม่มีอะไรต้องกลัว เพราะเมื่อเด็ก ๆ พ่อเคยอยู่วัดลำบากก็เคย จนก็เคย อดอาหารยังเคย กว่าจะได้สบายอย่างทุกวันนี้ แต่ลูกสบายตั้งแต่เกิด พ่อจึงกลัวว่าอนาคตลูกจะลำบาก ถ้าหากประพดัตตัวเช่นนั้น" ผมมองพ่อทั้งน้ำตา

(โกวิท สิตลายน. 2529. "พ่อขี้ขลาด", ฟ้ามืองทอง. 123 (มิถุนายน - กรกฎาคม 2529).)

1. เพราะเหตุใด "ผม" จึงเลิกเรียนหนังสือทั้งที่รู้ว่าวิชาความรู้มีประโยชน์
 - ก. เพราะต้องการประหยัดพ่อ
 - ข. เพราะไม่อยากเรียนหนังสือ
 - ค. เพราะไม่อยากรับเงินของพ่อ
 - ง. เพราะไม่อยากขี้บลาดเหมือนพ่อ
 - จ. เพราะต้องการใช้ชีวิตอย่างลูกผู้ชาย
2. คำสอนที่ "ผม" ได้รับจากพ่อที่มีค่ามากที่สุดคือข้อใด
 - ก. ให้รู้จักยอมรับความจริง
 - ข. ให้รู้จักช่วยเหลือตนเอง
 - ค. ให้รู้จักระมัดระวังตนเอง
 - ง. ให้รู้จักการใช้ชีวิตอย่างคุ้มค่า
 - จ. ให้รู้จักการเคารพญาติของแม่
3. ชีวิตนักพนันของผมไม่ได้ยั่งยืนอะไรเลย ของที่เคยมีก็หมดไป จะมีก็แค่เสียงคนดูถูก" ข้อความนี้ผู้เขียนต้องการแสดงให้เห็นถึงสิ่งใด
 - ก. โทษของการลุ่มหลงอบายมุข
 - ข. โทษของการใช้ชีวิตไม่ถูกต้อง
 - ค. โทษของการไม่รู้จักรักษาทรัพย์
 - ง. โทษของการขาดสติและความยั้งคิด
 - จ. โทษของการขาดความรับผิดชอบต่อตนเอง

4. "คนพาลเท่านั้นที่จะหาเรื่องกับชาวบ้าน เราต้องล้อมรั้วบ้านด้วยใจ รู้จักหนักเบา มันมันคงดีกว่ากำแพงเหล็กเสียอีก"

ข้อความนี้แสดงความคิดของผู้เขียนอย่างไร

- ก. คนที่ล้อมรั้วบ้านด้วยใจ ทำให้ไม่มีใครมาหาเรื่องด้วย
- ข. คนที่อยู่บ้านที่มีรั้วกันทำให้ไม่ต้องทะเลาะกับเพื่อนบ้าน
- ค. คนที่รู้จักให้อภัย จะไม่ต้องพบกับคนพาลที่ชอบก่อเรื่อง
- ง. คนที่รู้จักข่มใจและไม่เอาความกับใครทำให้พ้นจากความเดือดร้อน
- จ. คนที่อยู่บ้านใกล้กันนอกจากจะต้องล้อมรั้วบ้านแล้วต้องรักเพื่อนบ้านด้วย

5. "พ่อไม่ควรมีน้ำใจกับคนพวกนี้ พ่อกลัวเขาต่างหาก"

ข้อความนี้แสดงให้เห็นลักษณะนิสัยของผู้พูดอย่างไร

- ก. แข็งกระด้าง
- ข. เอาแต่ใจตนเอง
- ค. รักความยุติธรรม
- ง. มุทะลุไม่ยอมใคร
- จ. กล้าหาญ เด็ดขาด

6. "นี่เหงื่อของพ่อน้า พ่อควรจะได้พักแล้ว แต่ยังพักไม่ได้เพราะมีลูกชื้ออย่างผม"

ข้อความนี้แสดงให้เห็นความรู้สึกละอายใจของผู้พูด

- ก. หดหู่ใจ
- ข. เสียใจ
- ค. เสียตาย
- ง. แสลงใจ
- จ. ขุ่นวายใจ

7. เหตุผลในข้อใดสนับสนุนว่า "ผม" เป็นคนมีนิสัยดื้อดั่ง
 - ก. ไม่พอใจที่พ่อขายสร้อย
 - ข. การออกไปทะเลาะกับเด็กขายกล้วยไม้
 - ค. การออกไปใช้ชีวิตนอกบ้านไม่ยอมเรียนหนังสือ
 - ง. การไม่ยอมรับฟังความคิดและคำสั่งสอนของพ่อ
 - จ. การไม่ยอมให้พ่อกราบไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ในศาสนาอื่น
8. ถ้า "ผม" เชื่อฟังพ่อเรียนหนังสือจนจบ เหตุการณ์จะเป็นอย่างไร
 - ก. พ่อไม่ต้องอบรมสั่งสอนผมอีก
 - ข. พ่อไม่ต้องเลี้ยงดูผมอีกต่อไป
 - ค. พ่อไม่ต้องทำงานธนาคารอีก
 - ง. พ่อจะไม่เข้าใจความต้องการของผม
 - จ. พ่อจะอบรมให้ผมเป็นคนขี้ขลาดเหมือนพ่อ
9. ข้อความใดเป็นจริง
 - ก. พ่อเป็นคนขี้ขลาด
 - ข. ผมมีนิสัยเหมือนพ่อ
 - ค. ผมเก่งและกล้ากว่าพ่อ
 - ง. พ่อมีความรู้น้อยกว่าผม
 - จ. พ่อเกรงกลัวญาติของแม่ทุกคน
10. ข้อคิดที่ได้จากเรื่องนี้เป็นอะไร
 - ก. ความซื่อสัตย์ทำให้ชีวิตสงบสุข
 - ข. วิชาดีกว่าเครื่องประดับทั้งหลาย
 - ค. คนควรมีความรับผิดชอบต่อครอบครัว
 - ง. การพนันไม่ได้ช่วยให้คนเป็นลูกผู้ชาย
 - จ. ไม่ควรดูถูกความคิดและการกระทำของผู้ใหญ่

นกสวรรณค์

จำนวนคำประมาณ 1200 คำ

ยี่สิบวันแล้วที่แม่ไก่แดงตัวหนึ่ง กำลังฟักไข่สลับห้าฟองอยู่ในรังข้างลำธาร ซึ่งไหลผ่านทุ่งหญ้าที่เต็มไปด้วยหนองบึง นางคิดถึงอนาคตลูก ๆ ที่จะเกิดมา นางหวังให้ลูกเติบโตเป็นนกสวรรณค์ ซึ่งนางก็รู้ว่าเป็นไปไม่ได้เพราะลูกไก่ก็ยังคงเป็นลูกไก่อยู่นั่นเอง ขณะที่แม่ไก่กำลังคิดอยู่นั้น อสรพิษร้ายตัวหนึ่ง เลื้อยเข้ามา แม่ไก่ตายทันที แล้วอสรพิษร้ายก็เริ่มกินไข่ที่ละฟองจนถึงฟองสุดท้าย นกสวรรณค์ตัวหนึ่ง ก็พุ่งตัวจากท้องฟ้าโฉบอสรพิษร้ายขึ้นไป แล้วเหวี่ยงมันกลับลงมาบนพื้นดิน มันได้รับพิษอย่างสาสม

"นำส่งสารเหลือเกิน เรามาช้าไป" นกสวรรณค์ตรวจดูไข่ไก่อย่างละเอียดก็รู้ว่า มีสิ่งมีชีวิตอยู่ภายใน "อีกไม่นานกำแพงร้าน้อย ๆ ผู้นำส่งสารจะออกจากไข่ ถ้าเราไม่ป้องกันเอาไว้ชีวิตของแกจะเป็นอันตราย" นกสวรรณค์จึงทำหน้าที่เหมือนแม่ไก่ผู้ให้กำเนิด จนกระทั่ง

"แม่.....แม่" ลูกไก่ นกกระเชิงร้องหลังจากออกจากไข่

"โถ ลูกแม่ นำส่งสารจริง" นกสวรรณค์อ้าแขนโอบกอดลูกไก่ไว้ พร้อมกับใช้ปากป้อนอาหาร

ห้าวันผ่านไป ลูกไก่โตขึ้นและแข็งแรงพอที่จะวิ่ง กระโดดกระพือปีก และหาอาหารเองได้

"ทำไมรูปร่างหน้าตาของผมนี่ไม่เหมือนแม่ครับ"

"ก็เพราะลูกเป็นไก่ แม่ของลูกคือ ไก่แดง แต่ท่านถูกอสรพิษร้ายฆ่าตายแล้ว"

"ผมต้องแก้แค้นให้ได้"

"หยุดร้องไห้เถอะ แม่ลงโทษมันแล้ว พวกอสรพิษเลว ๆ และพวกที่ก่อกรรมทำเข็ญ มีอยู่ทั่วไปทุกแห่ง มันเป็นศัตรูร้ายของเรา"

ลูกไก่สาบานว่าจะฆ่าพวกนี้ให้หมด ซึ่งนกสวรรณค์ยินดียิ่งมาก และกล่าวกับลูกไก่อันที่จะจากไปว่า

"แม่ไม่ได้เกิดเป็นนกสวรรณค์เป็นเพียงนกธรรมดา ถ้าลูกอยากเป็นต้องได้เป็น พรุ่งนี้แม่ต้องจากลูกไปแล้ว ยังมิงงานให้แม่ต้องทำอีกมาก ลูกต้องดูแลตัวเองนะ"

"ผมจะต้องทำอะไรบ้าง"

"ลูกต้องทำได้ ปีกของลูก ถ้าไม่หัดใช้ มันก็ไม่แข็งแรงพอที่จะบินได้ จะงอยปาก กรงเล็บ ต้องรักษาให้คมและหัดใช้บ่อย ๆ ถ้ามันอยู่ในรังคอยเกาะแม่ ลูกก็จะได้ไม่เป็นนกสวรรค์ ตั้งแต่บัดนี้ ลูกต้องเป็นตัวของตัวเอง กล้าเผชิญกับโลกและคอยช่วยเหลือผู้อื่นเสมอ แม่จะสอนวิธีบินให้ ถ้าลูก บินได้ไกล ๆ ลูกก็จะได้ไม่ต้องกลัวใครอีกต่อไป"

ลูกไก่พยายามหัดบิน แม้ว่าจะได้รับบาดเจ็บหลายครั้ง นกสวรรค์ดีใจมากที่เห็นความตั้งใจจริง ของลูกไก่ หลังจากพักชั่วคราวมันก็สอนวิธีใช้จะงอยปากและกรงเล็บให้ ลูกไก่พยายามฝึกโดยไม่ยอมหยุด แม้ว่าจะหมดแรงก็ตาม

"ทำต่อไป ความสำเร็จจะเป็นของลูก" นกสวรรค์จากไปลูกไก่ปวดร้าวใจ แต่ไม่ยอมร้องไห้ ลูกไก่ฝึกบิน ฝึกใช้จะงอยปากและกรงเล็บต่อไป

เขาเริ่มเรียนจากการบินข้ามต้นไม้เตี้ย ๆ ต่อมาก็บินข้ามป่าเล็ก ๆ และข้ามทะเลสาบ ซึ่งในที่สุดก็สามารถบินข้ามภูเขาสูง ๆ บางลูกได้ จะงอยปากก็เริ่มแข็งแรงและคมจนหักกิ่งไม้หรือเจาะรูต้นไม้ได้ ตลอดจนใช้กรงเล็บจับเหยื่อ เจียวก้อนหินหรือสัตว์เล็ก ๆ ได้

เขาตัดสินใจทิ้งรังบินขึ้นสู่ท้องฟ้าอันกว้างตามคำแนะนำของนกสวรรค์ ขณะที่บินอยู่เหนือทะเลสาบ เขาเห็นว่าบนหัวมีหงอนสวยงาม มีขนคอและแก้มสีเขียว ดวงตาสีแดงแกมม่วง หางก็เหมือนหางไก่ฟ้าพญาลอ เขาบินข้ามทะเลสาบ สายตาแหลมคมขึ้น จะงอยปากและกรงเล็บก็มีอำนาจมากขึ้นกว่าก่อนมาก

ขณะที่บินอยู่เหนือหมู่บ้านหนึ่ง เขาเห็นแม่ไก่กับลูก ๆ กำลังหนีภัยจากเหยี่ยว เขาจึงช่วยเหลือและฆ่าเหยี่ยวตายด้วยจะงอยปากและกรงเล็บ

"ขอบคุณค่ะ"

"พอจะทำได้ ผมก็ทำ"

เขาบินต่อไป จนถึงทะเลสาบใกล้หมู่บ้าน ก็เกิดพายุฝน แต่เขายังบินต่อไปโดยไม่กลัว เพื่อให้ถึงอีกฟากหนึ่งของทะเล

"ช่วยด้วย"

"ต้องมีใครตกน้ำแน่"

เขามองเห็นนกหัวขวานตัวหนึ่งกำลังจะจมน้ำตาม เขาจึงตรงเข้าช่วยเหลือ

"ขอบคุณครับ ผมกำลังจิกต้นไม้เพื่อกำจัดหนอนให้หมด ก็พอดีลมแรงพัดตกทะเล ถ้าไม่ได้คุณ ผมคงจมน้ำตายแล้ว ผมจะตอบแทนคุณอย่างไรดี"

"ไม่เป็นไรหรอกครับ พอจะทำไหวผมก็ทำ"

พายุอ่อนแรงลงแล้ว เขาจึงล่านกหัวขวานเพื่อที่จะหาทางช่วยเหลือนกอื่น ๆ อีกเท่าที่ เขาจะช่วยให้

เขาพบนกนั้นนั่งร้องไห้จึงเข้าไปถาม และได้ทราบว่าลูกสาวของนกนั้นหายไปในทางทิศตะวันตก เขาบินติดตามทันที และเมื่อมาถึงป่าแห่งหนึ่ง

"ไฟกำลังไหม้ป่า ไม่ได้ต้องเรียกทุกคนมาช่วย"

"ช่วยด้วย" เขาได้ยินเสียงร้อง จึงเข้าไปในกลุ่มควันก็ได้พบลูกนกนั้น เขาจึงอุ้มเธอมาสู่อากาศบริสุทธิ์

"ที่นี่อันตรายเกินไป แม่ของเธอคอยอยู่ที่ป่า รีบไปเถอะ"

"ขอบคุณค่ะ"

ลูกไก่ส่งสัญญาณภัยปลุกให้นกและสัตว์ต่าง ๆ ช่วยกันเฝ้าไฟ ทรายมาดับไฟ ส่วนตัวเขาลงไปแช่น้ำจนเปียกโชก แล้วพยายามสลัดน้ำออกจากขนเพื่อดับไฟ

เขาทำเช่นนั้นจนขนและแผงอกถูกไฟส่นจนไหม้เกรียม แต่เขายังสู้ต่อไปด้วยความอดทน จนกระทั่งครั้งสุดท้าย เขารู้สึกหน้ามืดและร่วงลงสู่กองไฟ บรรดานกและสัตว์ทั้งหลายต่างร้องไห้เสียใจ แต่แล้วลูกไก่ ซึ่งบัดนี้รูปร่างใหญ่โตกว่าเดิม และมีขนเป็นประกายสีทองทั้งตัว ก็บินขึ้นจากกองไฟ เมื่อเขาเริ่มกระพือปีก กลุ่มควันที่ฟุ้งกระจายบังเกิดพายุฝนกระหน่ำ ทำให้ไฟดับลง ปากกลับเป็นสีเขียวอีกครั้ง บรรดานกและสัตว์ทั้งหลายต่างดีใจ เมื่อเห็นนกสวสวรรค์บินอยู่บนท้องฟ้า

(กำพล ศรินทรม. 2523. "นกสวสวรรค์". โลกหนังสือ. 4(มกราคม 2523).

11. ความคิดสำคัญของเรื่องนี้คือข้อใด
- การที่จะเป็นอะไรก็ได้ตามที่ใจต้องการจะเป็น
 - การสร้างคุณสมบัติที่ดีให้แก่ตนเองต้องมีความอดทน
 - การสร้างความดีไม่จำเป็นต้องทำเฉพาะคนที่อยู่ตระกูลสูง
 - การเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิต จำเป็นจะต้องปรับปรุงตนเองให้ดีกว่าก่อน
 - การใช้สิ่งที่ธรรมชาติสร้างให้อย่างคุ้มค่าย่อมนำความสำเร็จมาให้
12. "ลูกต้องทำได้ ปีกของลูกถ้าไม่หัดใช้มันก็ไม่แข็งแรง พอที่จะบินได้ จะงอยปาก กรงเล็บ ต้องรักษาให้คม และหัดใช้บ่อย ๆ ข้อความนี้ให้ข้อคิดสำคัญอย่างไร
- การที่จะสร้างความสำเร็จให้กับตนเองต้องใช้กำลังมาก
 - การเตรียมตัวให้พร้อมจะต้องใช้ความระมัดระวังและอดทน
 - การปล่อยให้ชีวิตเป็นไปตามธรรมชาติจะทำให้พบกับความสุข
 - การรู้จักฝึกตนเองให้พร้อมที่จะรับสถานการณ์ต้องมีคนช่วยชี้แนะ
 - การไม่รู้จักนำสิ่งที่ตนมีอยู่มาใช้ให้เกิดประโยชน์ยังนั้นย่อมไร้คุณค่า
13. "ที่นั่นอันตรายเกินไป แม่ของเธอคอยอยู่ที่ชายป่า รีบไปเถอะ"
- ข้อความนี้แสดงความรู้สึกอย่างไรของผู้พูด
- ตื่นเต้น
 - ห่วงใย
 - สงสาร
 - กังวลใจ
 - วันวายใจ
14. ผู้เขียน เขียนเรื่องนี้ด้วยจุดมุ่งหมายใด
- ต้องการให้เห็นว่าความพยายามจะนำไปสู่ความสำเร็จ
 - ต้องการให้เห็นว่าการสร้างชาติต้องมีความตั้งใจจริง
 - ต้องการให้เห็นว่าการทำความดี ย่อมมีคนเข้าใจและยกย่อง
 - ต้องการให้เห็นความสำคัญของการเสียสละชีวิตเพื่อส่วนรวม
 - ต้องการให้เห็นความสำคัญของการคิดถึงประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตน

15. ข้อใดคือลักษณะเด่นของลูกไก่
 - ก. ชอบช่วยเหลือผู้อื่น
 - ข. แข็งแรงและพยายาม
 - ค. เชื้อฟุ้งผู้ตื่นเคอะพ่นถั่ว
 - ง. มีความตั้งใจจริงที่จะเป็นนกสวรรค์
 - จ. มีจะงอยปากและกรงเล็บแข็งแรงมากกว่านกอื่น
16. เหตุผลในข้อใดสนับสนุนว่า ลูกไก่มีความมุ่งมั่น
 - ก. การบินข้ามทะเลสาบ
 - ข. การใช้ชีวิตทุกวันอย่างนกตัวอื่น ๆ
 - ค. การช่วยเหลือแม่ไก่ที่ติดตามหาลูก
 - ง. การช่วยเหลือชีวิตแม่ไก่และนกหัวขวาน
 - จ. การสร้างความสามารถให้เหนือกว่าไก่ตัวอื่น
17. นกสวรรค์เลี้ยงลูกอย่างไร
 - ก. ให้พึ่งตนได้
 - ข. ตามใจลูกอย่าง
 - ค. ปล่อยปละละเลย
 - ง. มีอิสระในการดำเนินชีวิต
 - จ. บังคับให้อยู่ในกฎระเบียบ
18. ถ้านักเรียนประสบปัญหาในการเรียนวิชาที่ยาก นักเรียนจะใช้วิธีการจากเรื่องนี้แก้ปัญหาอย่างไร
 - ก. สอบถามจากครู
 - ข. เรียนพิเศษเพิ่มเติม
 - ค. ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง
 - ง. เอาใจใส่ต่อวิชานั้น ๆ ให้มากขึ้นอีก
 - จ. ตั้งใจเรียนและหมั่นทบทวนจนเกิดความชำนาญ

19. ถ้าในสังคมบุคคลที่มีลักษณะอย่างลูกไก่ สังคมนั้นน่าจะเป็นอย่างไร
- ก. มีความสงบและทันสมัย
 - ข. มีคนในสังคมที่มีคุณภาพดี
 - ค. มีความสามัคคีรักกันฉันพี่น้อง
 - ง. มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย
 - จ. มีแต่ความเจริญ คนในสังคมพึ่งพากันได้
20. การที่ลูกไก่พยายามสร้างความดีเพื่อให้ได้เป็นนกสวรรค์ เป็นการกระทำที่ถูกต้องหรือไม่ เพราะอะไร
- ก. ถูกต้อง เพราะเป็นตัวอย่างที่ดีให้ผู้อื่นปฏิบัติตามได้
 - ข. ไม่ถูกต้อง เพราะการทำความดีไม่ควรหวังผลตอบแทน
 - ค. ไม่ถูกต้อง เพราะถ้าทำแล้วไม่ได้ผลตามที่หวังจะต้องเสียใจ
 - ง. ถูกต้อง เพราะการตั้งความหวังไว้จะทำให้ไม่ต้องพบกับความผิดหวัง
 - จ. ถูกต้อง เพราะการวางจุดประสงค์ไว้จะทำให้การปฏิบัติเป็นไปอย่างสม่ำเสมอ

ลานของสน

จำนวนคำประมาณ 1200 คำ

สนนำดาตาสีหัวหมู เบ็ด ไก่ และขนมผลไม้หลายอย่างมานั่งยอง ๆ ยกมือไหว้ทักท้วง
พี่มาขอโชคกับ "ท่าน" ซึ่งสนบอกว่า ขอเป็นครั้งสุดท้าย

ท่านของสนคือ ตัณณะบาม ซึ่งมีลำตัณไม่ใหญ่นัก แต่มีผ้าแดงผูกรอบโคนต้นเพื่อแสดงให้เห็น
ว่ามีสิ่งศักดิ์สิทธิ์สถิตอยู่

สนไม่สนใจว่าใครนำผ้ามาผูกไว้ นอกจาก "ท่าน" ที่ให้ลานเขาสองครั้งติดกัน ลานนั้นคือ
การถูกหวย ซึ่งเป็นความหวังของชาวบ้านธรรมดาที่ต้องการรับเงินมากแต่ลงทุนน้อย สนไม่ซื้อ
ลอตเตอรี่ของรัฐบาลเพราะแพงและได้เงินน้อยกว่าแทงหวย สนไม่กลัวตำรวจเพราะเจ้ามือยังไม่
กลัวเลย

ครั้งแรกที่ถูกหวย สนไม่ได้ตั้งใจไปขอ แต่เพราะหาเลขไม่ได้เมื่อผ่านหน้าบ้านบาม จึงไป
ไหว้ตัณณะบามขอเลข เพราะเห็นคนมาขอบ่อย ๆ แต่ไม่มีใครได้ไปสักคน สนเลือกลำต้นแล้วจึงตั้ง
เปลือกไม้ออกจนเห็นเนื้อไม้อ่อนขาวขุดไปมา ใจก็คิดว่า "จะมีเลขให้เห็นมั๊ยนะ"

สนไม่เคยเห็นเลยว่าเลขจะขึ้นจากต้นไม้มัน เคยได้ยินในกลุ่มนักเล่นหวยซึ่งเขาเชื่อครึ่งไม่
เชื่อครึ่ง แต่ถ้าไม่จริงจะเอาข่ามาจากไหน คิดได้อย่างนี้ก็มีกำลังขุดต่อจนเจินี้ว ก็หมด
ความพยายามจู้ ๆ เลขหัวก็ปรากฏให้เห็นแล้วเลื่อนหายไป สนดีใจมากจึงขุดต่อไป แล้วก็มีความ
ตั้งใจ เพราะเลขสามปรากฏ เขาขุดต่อไปเพราะขอย่อยท้ายสามตัว

สนขุดไปเรื่อยไปไม่เห็นอยคิดว่ ถึงไม่ได้เลขตัวที่สามก็ยังได้เลขท้ายสองตัว 53 แต่ "ท่าน"
ของสนคงศักดิ์สิทธิ์ เพราะไม่นานก็เห็นเลขเก่า "539 เลขสวยจริง ๆ" สนดีใจไหว้ขอบคุณ "ท่าน"
ที่ให้ลาน แล้วไปบ้านลุงมูล ซึ่งเป็นคนรับแทงหวยจากชาวบ้านไปให้เจ้ามือในตลาด

"ลุง 539 ทำสิบภาพนะ บ่นล่าง"

"เอ็งได้มาจากไหน"

"เออน่าลุงไม่รู้จะถูกรหรือเปล่า"

สนมอกกับลุงมูล เพราะใจหนึ่งเชื่อว่า "ท่าน" ต้องให้ลาภ อีกใจหนึ่งไม่มั่นใจนัก จึงไม่กล้าบอก กลัวไม่มีใครเชื่อ รอให้ถูกค่อนบอ

บ่ายวันรุ่งขึ้น สนรอฟผลการออกสลากกินแบ่งรัฐบาล ยากรู้แต่เลขท้ายสามตัวเท่านั้น

เมื่อโฆษกประกาศรางวัลเลขท้ายสามตัว สนกระโดดตัวลอย แต่นึกเสียดายว่าน่าจะถูกรางวัลจะได้เงินหมื่น แต่ได้เท่านั้นก็ดีแล้ว คนนี้ก็แปลกไม่รู้จักพอ สนเอ็ดตัวเองในใจ

"ไปเอาเลขเด็ดมาจากไหน" เพื่อนบ้านถาม สนบอกความจริงทำให้ป้ามัน

"เอ็งไม่บอกบ้าง ป้าเห็นเอ็งนั่งขุดแล้ว แต่ใคร ๆ มาขุดก็ไม่ได้เอ็งนี่โชคดีกว่าเพื่อนสงสัย" "ท่าน" จะชอบเอ็ง งวดหน้าลองใหม่ แล้วอย่าลืมบอกป้านะ" สนยิ้มรับคำป้า

ใกล้วันหวยออก สนนำอาหารกับผลไม้วางใต้ต้นมะขามเพื่อไหว้ "ท่าน" เป็นการตอบแทน พระคุณและขอเลขอีก "ขออีกครั้งเถอะท่าน แล้วจะถวายหัวหมู เป็ด ไก่" สนบน เพราะคิดว่าเพื่อ "ท่าน" จะเห็นความดีที่ตอบแทนท่าน ไม่ใช่ขอย่อยอย่างเดียว สนพูดไม่นานก็ปรากฏเลขสามตัว

"539 อีกหรือ สงสัยงวดนี้จะขูดมึง" ป้ามึงพูด เมื่อสนมาบอก

"โอ้ ป้า อย่าแข่งสีจะลองดูอีกครั้ง"

"ทำสิบบาทอย่างเดิมละลุง ไม่มั่นใจเท่าไร" สนมอกลุงมูล

"มันจะออกอีกหรือ" ลุงแก่วินิจฉัยหวยประจำหมู่บ้านพูดให้เสียกำลังใจ

"ไม่รู้สิลุง ท่านให้กลองดู ไม่กล้าเล่นมาก ทำสิบบาทก็หนักแล้ว"

สนมีอาชีพรับจ้างเหมือนกับชายหนุ่มทั่วไปในหมู่บ้าน เงินทำสิบบาทจึงเป็นเงินจำนวนมากสำหรับสน นอกจากงานก่อสร้างแล้ว สนพยายามหางานประจำทำจะได้โชคคือนายสุข ที่ได้งานขับรถส่งของให้ร้านขายอะไหล่เครื่องยนต์ในตลาด ซึ่งเป็นร้านที่สนมีใจที่สาวยอมเป็นภรรยาเจ้าของร้าน แม้ว่าจะถูกภรรยาเดิมตามว่าเป็นครั้งคราว แต่สนก็มีความสุขไม่ทุกข์ร้อนน้องชายก็ได้งานทำด้วย

สนรอทั้งผลการออกสลากกินแบ่งครั้งนี้อย่างใจจดใจจ่อไม่แพ้ครั้งแรกถึงจะไม่มั่นใจนัก แต่ก็ตื่นเต้น

สนกระโดดตัวลอย เพราะเขาถูกรางวัลอีกครั้งอย่างไม่น่าเชื่อ เขาได้เงินด้วยความอึ้งใจ "ถ้าถูกหวย เพราะขุดต้นมะขามทั้งสองครั้ง ก็ต้องมีครั้งที่สาม ต้นมะขามต้นนี้ศักดิ์สิทธิ์จริง"

"เสียตายจริง ๆ ไม่เชื่อสน ไม่นึกว่าจะแม่นยำอย่างนี้" ป้ามีน

"ข้าก็ไม่เชื่อ" ลุงแก้วน้า

เพื่อนบ้านคุยเรื่องสนถูกหวยทำให้สนภูมิใจที่ตนมีความสำคัญ

"คราวหน้า ถ้าได้จะบอกนะ" ห้ามลิมนะ "หลายคนรีบบอก

ป้ามีเดินกลับบ้านพร้อมสน จึงแนะนำว่า "สงวนจดหน้าบนวชนให้ท่าน ท่านต้องชอบแน่ ๆ แล้วเอ็งอย่าไปบอกเลขใครจนวันไม่บลัง บอกป้าได้ เพราะป้าเป็นเจ้าของต้นมะขาม ท่านไม่ว่า"

สนเห็นด้วยกับความคิดป้ามี "ท่าน" คงชอบมากกว่าหัวหมู เบ็ด ไก่ แนนอน

"ถ้าถูกหวยอีกอาจโชคดีกว่านายสุข" สนคิดและวางแผนที่จะซื้อของมาขายในหมู่บ้าน ได้กำไรพอเลี้ยงชีวิตไม่ต้องรองานก่อสร้าง

เย็นวันนี้ สนจึงมานั่งใต้ต้นมะขามเอาหัวหมู เบ็ด ไก่ ตามที่กินไว้มาถวายและขอเลขครึ่งสุดท้าย เลขขึ้นง่ายกว่าทุกครั้ง สนรีบไปบ้านลุงมูล งวดนี้สนทุ่มหมดตัว เงินถูกหวยสองครั้งก่อนประมาณสองพันกว่าบาท สนเล่นหวยสองพัน เขามั่นใจมาก เพราะชุดง่ายกว่าทุกครั้งและไม่ซ้ำกับคราวก่อน คงเป็นเพราะ "ท่าน" ชอบของที่สนถวาย

สนบอกเลขกับป้ามีคนเดียว เพราะกลัวไม่บลัง ความจริงสนไม่ยากบอกแต่ป้ามีคอยถามเพื่อนบ้านคนอื่นสนไม่ยอมบอก แต่ให้เล่นตามได้จนที่สุด ทั้งหมู่บ้านก็เล่นหวยตามสนกันหมด บ่ายวันนี้นั่งไม่ติด เขาเริ่มกลัว เพราะเล่นหวยมากและเลขท้ายสามตัวข้างบนออกแล้ว ไม่ตรงสักตัวเดียว เขารู้สึกสับสน ทั้งเสียตายเงินและกลัวเพื่อนบ้านจะว่าถ้าไม่ถูก แต่ถ้าถูกจะเอาเงินไปทำอะไรก่อน สนคิดไกลถึงที่ใจไม่ค่อยดี เหลือรางวัลเลขท้ายสามตัวเพียงรางวัลเดียวเท่านั้น โอกาสถูกยังมีแต่สนใจไม่ดีเลย

สองยามแล้ว สนนอนก่ายหน้าผากนึกถึงเงินสองพันที่ได้มาเมื่อไม่นาน ตั้งใจเก็บเอาไว้ซักลับหาใช้ในพรืดอย่างนี้ที่เขาพูดกันว่า

"อะไรที่ได้มาง่ายก็จากไปง่าย" สนคิดไปถึงท่าน

"ไม่น่าเลยนะออกสลากตั้งใจจะบวชให้แล้วก็ไม่เอา ไม่รู้ว่าท่านชอบแต่ของกิน สนคิดเรื่อยเปื่อย ก่อนที่จะหลับไปพร้อมกับความรู้สึกเสียตายเงินค้างอยู่ในหัวใจ

(ปิ่นทัย. 2529. "ลาภของสน." สตรีสาร. 51(16 มีนาคม 2529) 8 - 10.

21. นักเรียนคิดว่าข้อใดเป็นแนวคิดสำคัญของเรื่อง
- ควรพอใจสิ่งที่มีอยู่ไม่ควรรำคาญ
 - ไม่ยอมเชื่อหรือทำตามผู้อื่นโดยไม่มีเหตุผล
 - ควรยอมรับสภาพความเป็นอยู่ของตนเอง เพราะจะทำให้จิตใจสงบ
 - ไม่ควรเล่นหวยเพราะนอกจากจะเสียเงินแล้วยังทำให้ถูกตำรวจจับ
 - ควรทำงานสร้างฐานะมากกว่าที่จะคอยโชคชะตาหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยเหลือ
22. การเชื่อถือสิ่งศักดิ์สิทธิ์จะนำไปใช้ประโยชน์ในเรื่องใด
- การทำสงคราม
 - การสร้างความดี
 - การเสริมกำลังใจ
 - การป้องกันอันตราย
 - การสร้างความศรัทธาให้กับตนเอง
23. ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายใดในการเขียนเรื่องนี้
- ให้เห็นโทษของการเชื่อโดยไม่มีเหตุผล
 - ให้เห็นวิธีการขอเลขจากต้นไม้มงคลของคนไทย
 - ให้รู้จักวิธีร่ำรวยที่ลงทุนน้อยแต่ได้เงินมาก
 - ให้เห็นว่าคนเราควรประกอบอาชีพที่สุจริตอย่างเดียว
 - ให้เห็นว่าคนเราไม่ควรจะตั้งมั่นสร้างฐานะในทางที่ผิด
24. จากเรื่อง สนเป็นบุคคลประเภทใด
- กล้าเสี่ยง ชอบลงทุน
 - มีความทะเยอทะยาน
 - เชื่อคนง่าย ไม่มั่นใจตนเอง
 - เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อเพื่อนบ้าน
 - ชอบทดลองและพิสูจน์ความเชื่อ

25. ถ้าสนถูกหวยครั้งสุดท้ายอีก เรื่องจะดำเนินไปอย่างไร
- ก. สนต้องบวชแก้บน
 - ข. สนจะได้เป็นบุคคลสำคัญของหมู่บ้าน
 - ค. ชาวบ้านจะขอร้องให้สนไปขอหวยอีก
 - ง. สนต้องไปขอหวยกับท่านที่ดัดมะขามอีก
 - จ. คนทั้งหมู่บ้านจะไปขอหวยที่ดัดมะขามมากขึ้น
26. เหตุผลในข้อใดไม่สนับสนุนคำกล่าวที่ว่า "อะไรที่ได้มาง่ายก็จากไปง่าย"
- ก. คนที่รู้จักทำงานหาเงินย่อมรู้จักคุณค่าของเงิน
 - ข. คนย่อมรักและหวงแหนสิ่งที่ตนต้องการอยากจะได้
 - ค. คนที่ได้สิ่งใดมาง่าย ๆ ย่อมไม่รู้จักคุณค่าและไม่พยายามรักษาไว้
 - ง. คนที่ได้สิ่งใดมาง่าย ๆ มักใช้สิ่งนั้นให้หมดไปอย่างรวดเร็ว
 - จ. คนที่ได้สิ่งของโดยไม่ต้องใช้ความสามารถ ทำให้ต้องสูญเสียสิ่งนั้นไปรวดเร็ว
27. เหตุผลในข้อใดสนับสนุนว่า สนเป็นคนที่มีความมานะอดทน
- ก. การบนขอเลขเล่นหวยจากท่าน
 - ข. การทำงานหาเงินเพื่อซื้อของมาขาย
 - ค. การทำงานก่อสร้างเพื่อนำเงินมาเล่นหวย
 - ง. การขุดต้นมะขามจนเจ็บนิ้ว เพื่อให้ได้เลขเล่นหวย
 - จ. การพยายามหางานประจำทำนอกเหนือจากงานก่อสร้าง
28. เหตุผลในข้อใดเป็นจริง
- ก. คนทั้งหมู่บ้านแหงหวยไม่ถูกเพราะสน
 - ข. ท่านที่อยู่ต้นมะขามชอบสนมากกว่าคนอื่น
 - ค. ท่านของสนไม่พอใจที่สนนำเลขไปบอกป้ามี
 - ง. สนไม่ถูกหวยครั้งที่สามเพราะบนว่าจะบวชให้ท่าน
 - จ. การถูกหวยทั้งสองครั้งของสนเป็นเพราะท่านช่วยสน

29. นักเรียนคิดว่าข้อคิดจาก เรื่องนี้นำไปใช้ในข้อใดได้ดีที่สุด
- ก. ให้ข้อคิดเกี่ยวกับการเซ่นไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์
 - ข. ให้ข้อคิดเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ของคนในสังคม
 - ค. เป็นเรื่องที่แสดงให้เห็นเกี่ยวกับความเชื่อของคนไทย
 - ง. เป็นเรื่องเตือนสติของการให้มีสติปัญญาไตร่ตรองเหตุผล
 - จ. ให้ข้อคิดเกี่ยวกับความศรัทธาของคนไทยที่มีต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์
30. ข้อใดเป็นวิธีแก้ปัญหาที่ถูกต้องที่สุด
- ก. ปรึกษากับผู้ปกครอง
 - ข. ปรึกษากับครูแนะแนว
 - ค. ปรึกษากับผู้มีประสบการณ์
 - ง. กราบไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้ช่วย
 - จ. พยายามคิดและแก้ปัญหาด้วยตนเอง

ช็อก

จำนวนคำประมาณ 1200 คำ

ลิ ประธานบริษัทก่อสร้างโรมามีรายได้ ปีละห้าหมื่นดอลลาร์ เขาตั้งเป้าหมายไว้ว่าเมื่ออายุ 40 ปี จะมีรายได้ปีละล้านดอลลาร์ ขณะนี้ลิมีอายุ 33 ปี รูปร่างสมบูรณ์แข็งแรงมีภรรยาอายุน่ารัก มีลูกเรียนหนังสือเก่งสามคน และมีบ้านนาอยู่ในเมืองนอร์แมน ลิเคยมีอาชีพเป็นนักฟุตบอลอเมริกันทีมความอยและสตีลเลอร์

บ่ายวันนี้ ลินั่งบนก้อนหินและกำลังดูรถตักดินขุดดินฝังท่อน้ำเสียในเมืองพอร์ต ซึ่งวุฒิจัดการของเขาขับอยู่

เหนือรถตักเป็นเสาไฟฟ้าแรงสูง

ลิเดินสำรวจรอยน้ำมันรั่วและแตะรถตัก ทันใดนั้น กระแสไฟฟ้าแรงสูงจากสายไฟฟ้าที่รั่วก็พุ่งมาที่รถตักและผ่านลิ ลิล้มลง แรงผลึกที่มองไม่เห็นเหมือนจะทันเขาเป็นชั้น ๆ เขาพยายามหายใจแต่รู้สึกเจ็บเหมือนถูกเข็มแทงทั้งตัว วูตริบมาพุงลิ

"ผมถูกไฟฟ้าช็อต ไม่เป็นอะไรมาก อยากกลับโรงแรม" ลิพูดและเดินเหมือนคนเมา ลิยังตกใจและเครียด นิ้วหัวแม่มือและนิ้วชี้ข้างอีกสองนิ้วดำเป็นรอยไหม้ เมื่อถอดถุงเท้า เห็นรอยไหม้บนนิ้วเท้าข้างซ้าย และบนหลังเท้าด้านขวา กระแสไฟฟ้าผ่านเข้าทางมือและออกไปทางเท้าสันอน ไม่กลับทั้งคืน ปวดกล้ามเนื้อและข้อต่อ ไม่ค่อยรู้สึกตัว เข้ารุ่งขึ้นเขาขับรถกลับบ้านเล่าให้ภรรยาฟัง เธอโทรศัพท์ตามแพทย์ แต่แพทย์หยุดพัก ลิจึงไม่ให้ภรรยารับกวนแพทย์ และบอกว่า "สบายดี เพียงแต่เจ็บเล็กน้อยและเหนื่อยเท่านั้น" แต่เขามีอาการตัวสั่นเพิ่ม รู้สึกเหนียงภรรยาและลูก ๆ ความจำเลอะเลือน

วันทำงาน ลิรู้สึกเหมือนอยู่อีกโลกหนึ่ง เขาอ่อนเพลีย และหวาดผวา ซึ่งไม่เคยเป็นมาก่อน เขาขาดสมาธิในการอ่านจดหมายเพราะเมื่ออ่านย่อหน้าที่สองเขาก็ลืมย่อหน้าแรก เขารู้สึกอึดอัด มีเสียงดังอยู่ในหูตลอดเวลา รู้สึกสมองโตกว่าศีรษะ มีความเศร้าเสียใจ เขาคิดว่าเขาเป็นโรคประสาท ลิไปเบิกเงินที่ธนาคาร แต่ไม่ทราบว่าจะนำเงินมาทำอะไร เขาจอดรถทิ้งไว้แล้วเดินตามถนนจนถึงสถานีรถไฟที่จะไปเดนเวอร์ เขาคิดว่าไม่มีใครรู้จักเขา เขาจะนอนและจะทำเป็น

ปกติ ใครจะได้ไม่รู้ว่าเขาเป็นโรคประสาท ขณะจับตัวมือของเขาเปิกขึ้นด้วยเหงื่อ เมื่อถึงเมือง วิซิต้าพอลล์ เขาโทรศัพท์ถึงภรรยา

"ผมควบคุมตัวเองไม่ได้และกำลังทำเรื่องไร้สาระ ผมมีเงินสี่พันดอลลาร์ ผมอยู่ที่ วิซิต้าพอลล์"

"ลី คุณอยู่ตรงไหนนะ ฉันจะไปรับคุณ"

"ไม่ต้อง ผมจะไปเดินเวอร์ ส่วนคุณไปซานตาเฟ ผมจะพบคุณที่โรงแรม" แครอสพาลูก ๆ ไปซานตาเฟ เมื่อเข้าพักในโรงแรมแล้ว เธอจึงไปตามหาสถานที่สถานียรถประจำทางแต่ไม่พบ

เมื่อถึงเดินเวอร์ ลีรู้สึกสนุกดีขึ้น เขารับประทานอาหารเข้าในร้านกาแฟอย่างอร่อย ต่อจากนั้น ไปซื้อธอเดอร์ไซด์ไปซานตาเฟ เขาไม่เคยขับรถธอเดอร์ไซด์ แต่เขาซื้อรถที่มือกำลัง สูงที่สุดในร้าน หลังจากช่างสาธิตวิธีใช้ให้แล้ว เขาก็ขับไปซานตาเฟด้วยความรู้สึกอิสระและเก่งกาจ สิ่งที่เขา กำลังขับนี้ ดูเหมือนจะเป็นตัวแทนสิ่งที่อยู่ภายในของเขา

เมื่อแครอสพาลีนอนอยู่ในโรงแรม เธอร้องไห้ด้วยความโล่งใจ แล้วบอกอาการชักจาก กระแสไฟฟ้าของลิวา จะค่อย ๆ หายไป ซึ่งทำให้ลิวาโล่งใจ แต่เขาปฏิเสธที่จะกลับพร้อมภรรยา และลูก ๆ เขาต้องการอยู่คนเดียว จึงให้แครอสไปเยี่ยมพ่อแม่ที่ซีแอตเติล

ลีสงกับการขับธอเดอร์ไซด์ แต่เมื่อพบตำรวจและถูกปรับเพราะไม่มีใบขับขี่ ทำให้เขา เครียดและกลัว มีเสียงดังในหู ความเจ็บปวดทรมานสู่ศีรษะ

ลีย่อยมทำงาน แต่ไปเล่นกอล์ฟ เขาก็ล้มลง

แครอสพาไปพบแพทย์ทางประสาท แพทย์บอกว่า ลีชักแต่จะหายเป็นปกติ ซึ่งต้องใช้ เวลานาน และลียควรทำใจให้สบาย อย่าเครียด

ลียอดศีรษะทุกครั้งที่อ่านหนังสือหรือต้องใช้ความคิด เขาต้องการอยู่คนเดียว จึงให้ภรรยา ไปพักผ่อนกับลูก ๆ ส่วนเขาพยายามทำงาน แต่ไม่สำเร็จ เพราะบางครั้งเขาลืมเรื่องที่กำลังพูด และรู้สึกรำคาญเสียงพูดของเขา

เขาพยายามลืมเรื่องส่วนตัวด้วยการชมรมจักรยานให้ลูก และไม่ติดต่อกับใคร

เมื่อภรรยาและลูกกลับมา ลีดีใจมาก แต่ก็ต้องกลุ้มใจ เพราะรำคาญเสียงปิดประตูดัง ๆ ของลูก ตลอดจนเสียงสุนัขและเสียงโทรศัพท์ เขากลับจะควบคุมตัวเองไม่ได้ ทำร้ายลูก ๆ จึงไป

หาพ่อแม่ที่ซีแอตเติล เขารู้สึกประทับใจกับสถานที่เก่า ๆ ครั้งเป็นเด็กจนน้ำตาไหล

แครอลมารับลิไปโรงพยาบาล แพทย์ใช้เวลาตรวจ 4 วัน จึงพบอาการทางสมองอย่างรุนแรง แต่ก็กลับคืนได้ จิตแพทย์แนะนำให้ทำงาน แต่เขาไม่มีบริษัท ไม่มีรายได้ เขารู้สึกถูกบีบคั้นจนทนไม่ไหว เขาไม่ติดต่อกับใครเลย

ลิและแครอลขายบ้านในเมืองนอร์แมนเพื่อเก็บเงิน

แปดเดือนต่อมา เขาย้ายไปอยู่ฟาร์มขนาด 40 เอเคอร์ในเมืองลิตเติล ทุกคนรู้สึกอิสระ มีเวลาให้กับลูก ๆ ซึ่งแต่ก่อนเขาไม่เคยสนใจหรือเล่นกับลูกเลย

เขาเลี้ยงหมู แต่จะทำงานเมื่ออยากทำ และจะทิ้งงานเมื่อมีอาการไม่ดี

เขาเริ่มต้นค้นเคยกับงานจนเห็นเป็นงานง่าย ๆ เขาคิดถึงตัวเองน้อยลง พอใจงานฟาร์ม และมีความสุขเมื่อเห็นความเติบโตของลูกหมูกับธรรมชาติรอบตัวที่สวยงาม

หกเดือนต่อมา เขาตรวจสุขภาพอีก และรู้ว่าเงินใกล้หมด แครอลจึงให้ทำงาน ส่วนเธอดูแลฟาร์ม ลิรู้สึกมันใจขึ้น แต่ก็กลัวว่าจะทำไม่ได้

สองสามเดือนต่อมา เขาได้เลื่อนตำแหน่งมีอำนาจในการตัดสินใจหลายครั้ง

หลายเดือนต่อมา เขาทำงานสองอย่างคือ งานบริษัทและงานฟาร์ม ฟาร์มของเขาเพิ่มผลผลิตจนต้องเลือกจะทำฟาร์มหรืออุตสาหกรรม เขาเลือกทำฟาร์ม

ลิยังไม่ทราบว่าร่างกายจิตใจของเขาจะกลับคืนเป็นปกติได้เมื่อไร

แต่เขาก็ระลึกถึงเรื่องซ็อก เขาเล่าว่า ซ็อกคราวนั้นเปลี่ยนเขาไปเลย ก่อนเกิดอุบัติเหตุ อนาคตของเขาสดใสมาก เขาวัดความสำเร็จเป็นสถานภาพทางธุรกิจและการเงิน ปัจจุบันเขาใช้ชีวิตทุกวันอย่างคุ้มค่า เขาทำอะไรกับมัน และได้อะไรจากมัน ซึ่งเขารู้สึกว่า เป็นสุขกับสิ่งเหล่านี้ บางครั้งเขาสงสัยว่า ถ้าเขาไม่ได้ประสบเหตุร้ายแรงในครั้งนั้น เขาจะมีโอกาสใช้ชีวิตอย่างเดี๋ยวนี้ไหม

(พีแลน. 2529. "ซ็อก." อินทิเนอรัล. 15 (2529).)

31. จากเรื่องนี้ นักเรียนได้รับความรู้สูงสุดในด้านใด
- การแพทย์
 - การทำงานบริษัท
 - การขายชุดท่อน้ำเสีย
 - การทำฟาร์มเลี้ยงหมู
 - การซื้อรถมอเตอร์ไซด์
32. สาเหตุสำคัญที่ทำให้ลิบเบิกเงินที่ธนาคาร แต่ไม่ทราบว่าจะนำเงินมาทำอะไร ได้แก่ข้อใด
- ลิเป็นโรคประสาท
 - ลิขาดสติ ความจำเลอะเลือน
 - ลิไม่เคยใช้จ่ายเงินมาก่อนเลย
 - ลิไม่ได้คิดเรื่องการใช้จ่ายเงินไว้ก่อน
 - ลิควบคุมการทำงานของร่างกายไม่ได้
33. ข้อใดคือลักษณะเด่นของลิ
- อุทิศตัวเองเพื่อลูกและภรรยา
 - เชื่อมั่นตนเอง ไม่เชื่อภรรยา
 - ชอบอยู่คนเดียว ไม่ชอบความวุ่นวาย
 - เห็นคุณค่าของการทำงานมากกว่าความสุข
 - มีความพยายามที่จะสร้างฐานะให้กับครอบครัว
34. "เขากลัวจะควบคุมตัวเองไม่ได้ ทำร้ายลูก ๆ"
- ข้อความนี้แสดงให้เห็นลักษณะเด่นของลิในข้อใด
- รักลูกมาก
 - ตามใจลูก
 - สงสารลูก
 - ไม่เคยตีลูก
 - ห่วงใยลูกมาก

35. จากเรื่องนี้ แครอลเป็นภรรยาประเภทใด
- ฉลาดและอดทน
 - รักและห่วงใยสามี
 - เชื่อฟังสามีทุกเรื่อง
 - มีความดีเท่ากับความสวยงามน่ารัก
 - สนับสนุนการทำงานของสามีเสมอ
36. เหตุผลในข้อใดสนับสนุนว่า ลีเป็นคนที่มีความรับผิดชอบต่อครอบครัว
- การใช้เวลาว่างเล่นกับลูก ๆ
 - การขายบ้านเพื่อเก็บเงินซื้อฟาร์ม
 - การขายชุดท่อน้ำเสียเป็นงานประจำ
 - การอนุญาตให้ภรรยาและลูก ๆ ไปพักผ่อนบ่อย ๆ
 - การทำงานเพื่อให้มีฐานะการเงินระดับเศรษฐี
37. ถ้าลีไม่ถูกไฟฟ้าช็อต เรื่องจะเป็นเช่นใด
- เขาจะไม่พบความจริงของชีวิต
 - เขาจะไม่ได้เป็นตัวของตัวเอง
 - เขาจะไม่ได้พบความสำเร็จที่เขาพอใจ
 - เขาจะไม่ได้ได้รับความรักจากลูกและภรรยา
 - เขาจะไม่ได้พบความสุข ที่แท้จริงในครอบครัว
38. ข้อใดพิสูจน์ให้เห็นว่า ลีเป็นบุคคลที่มีความสามารถแรงสูง
- การที่ลีเคยมีอาชีพเป็นนักฟุตบอลอเมริกัน
 - การที่แครอลให้ลีไปทำงาน ส่วนเธอดูแลฟาร์ม
 - การที่ลีไปทำงานทั้งที่รู้สึกอ่อนเพลียและหวาดผวา
 - การที่ลีต้องทำงานเมื่ออยากทำและหยุดทำเมื่ออาการไม่ดี
 - การที่ลีได้เลื่อนตำแหน่งในบริษัทขายชุดท่อน้ำเสียและมีอำนาจในการตัดสินใจ

39. "แต่เขาไม่มีบริษัท ไม่มีรายได้"

ข้อความนี้ขัดแย้งกับข้อความใด

- ก. เขาพยายามทำงานแต่ไม่สำเร็จ
- ข. เขาขายบ้านในเมืองนอร์แมนเพื่อเก็บเงิน
- ค. สี่ไม่ยอมไปทำงาน แต่ไปเล่นกอล์ฟกับเพื่อน
- ง. วันทำงาน สี่ตื่นขึ้นรู้สึกเหมือนอยู่อีกโลกหนึ่ง
- จ. เขากำลังนั่งดูผู้จัดการของเขาขับรถตกดินฝังท่อน้ำเสีย

40. ถ้านักเรียนพบปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินชีวิต นักเรียนควรใช้ข้อใดจึงจะพบความสำเร็จ

- ก. ความมีเหตุผล
- ข. การตั้งมั่นต่อชีวิต
- ค. การยอมรับความจริง
- ง. การอ่อนน้อมถ่อมตนทั้งผู้อื่น
- จ. ความจริงใจและซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น

เฉลยแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ และวัดสมรรถภาพการอ่านเร็ว

1. จ	11. ข	21. จ	31. ก
2. ค	12. จ	22. ค	32. ค
3. ก	13. ข	23. ก	33. ง
4. ก	14. ก	24. ค	34. ก
5. ง	15. ก	25. ก	35. ข
6. ก	16. จ	26. ข	36. ค
7. ง	17. ก	27. จ	37. จ
8. ค	18. จ	28. ก	38. จ
9. ข	19. จ	29. ง	39. จ
10. จ	20. จ	30. จ	40. ข

ภาคผนวก ค

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบทดสอบ

1. การคำนวณหาค่าความสามารถในการอ่านระหว่างกลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลองโดย

ใช้สูตร t - test Difference Score

$$\begin{aligned}
 t &= \frac{MD_1 - MD_2}{S_{MD_1 - MD_2}} \\
 S_{MD_1 - MD_2} &= \sqrt{\frac{S_D^2}{n_1} + \frac{S_D^2}{n_2}} \\
 S_D^2 &= \frac{\sum(D_1 - MD_1)^2 + \sum(D_2 - MD_2)^2}{n_1 + n_2 - 2} \\
 S_D^2 &= \frac{134.04 + 104.77}{40 + 40 - 2} \\
 &= \frac{238.81}{78} \\
 &= 3.06
 \end{aligned}$$

2. การคำนวณหาค่าสมรรถภาพการอ่านเร็วระหว่างกลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลองโดย

ใช้สูตร t - test Difference Score

$$\begin{aligned}
 t &= \frac{MD_1 - MD_2}{S_{MD_1 - MD_2}} \\
 S_{MD_1 - MD_2} &= \sqrt{\frac{S_D^2}{n_1} + \frac{S_D^2}{n_2}} \\
 S_D^2 &= \frac{\sum (D_1 - MD_1)^2 + \sum (D_2 - MD_2)^2}{n_1 + n_2 - 2} \\
 S_D^2 &= \frac{7559.8 + 2005.8}{40 + 40 - 2} \\
 &= \frac{9565.6}{78} \\
 &= 122.6
 \end{aligned}$$

3. การคำนวณหาค่าความสามารถในการอ่านก่อนการเรียนกับหลังการเรียนของกลุ่ม

ทดลอง โดยใช้สูตร t - test แบบ Dependent Group

$$\begin{aligned}
 t &= \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n - 1}}} \\
 &= \frac{299}{\frac{40 \times 2363 - (299)^2}{39}} \\
 &= \frac{299}{\frac{94520 - 89401}{39}} \\
 &= \frac{299}{\frac{5119}{39}} \\
 &= \frac{299}{131.256} \\
 &= \frac{299}{11.456} \\
 &= 26.0998 \\
 t(.01, 39) &= 2.432
 \end{aligned}$$

$$S_{MD_1 - MD_2}^2 = \frac{S_D^2}{n_1} + \frac{S_D^2}{n_2}$$

$$= \frac{3.06}{40} + \frac{3.06}{40}$$

$$= .153$$

$$= .931$$

$$t = \frac{MD_1 - MD_2}{S_{MD_1 - MD_2}}$$

$$= \frac{7.47 - 3.77}{.311}$$

$$= \frac{3.7}{.391}$$

$$= 9.4629$$

$$t(.01, 78) = 2.390$$

$$S_{MD_1 - MD_2}^2 = \frac{S_D^2}{n_1} + \frac{S_D^2}{n_2}$$

$$= \frac{122.6}{40} + \frac{122.6}{40}$$

$$= \frac{245.2}{40}$$

$$= 6.13$$

$$t = \frac{MD_1 - MD_2}{S_{MD_1 - MD_2}}$$

$$= \frac{39.55 - 19.55}{6.13}$$

$$= \frac{20}{6.13}$$

$$= 3.2626$$

$$t(.01, 78) = 2.390$$

4. การคำนวณหาค่าความสามารถในการอ่านก่อนการเรียนกับหลังการเรียนของกลุ่ม

ควบคุม โดยใช้สูตร t - test แบบ Dependent Group

$$\begin{aligned}
 t &= \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n\sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}} \\
 &= \frac{782}{\frac{40 \times 17294 - (782)^2}{39}} \\
 &= \frac{782}{\frac{691760 - 611524}{39}} \\
 &= \frac{782}{\frac{80236}{39}} \\
 &= \frac{782}{2057.33} \\
 &= \frac{782}{45.35} \\
 &= 17.243 \\
 t(.01, 39) &= 2.432
 \end{aligned}$$

5. การคำนวณหาค่าสมรรถภาพการอ่านเร็วก่อนการเรียนกับหลังการเรียนของกลุ่ม

ทดลอง โดยใช้สูตร t - test แบบ Dependent Group

$$\begin{aligned}
 t &= \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n\sum D^2 - (\sum D)^2}{n - 1}}} \\
 &= \frac{1582}{\frac{40 \times 69452 - (1582)^2}{39}} \\
 &= \frac{1582}{\frac{2778080 - 2502724}{39}} \\
 &= \frac{1582}{\frac{275356}{39}} \\
 &= \frac{1582}{7060.41} \\
 &= \frac{1582}{84.02} \\
 &= 18.828
 \end{aligned}$$

$$t(.01, 39) = 2.432$$

6. การคำนวณหาค่าสมรรถภาพการอ่านเร็วก่อนการเรียนกับหลังการเรียนของกลุ่ม

ควบคุม โดยใช้สูตร t - test แบบ Dependent Group

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n\sum D^2 - (\sum D)^2}{n - 1}}}$$

$$= \frac{151}{\frac{40 \times 675 - (15)^2}{39}}$$

$$= \frac{151}{\frac{27000 - 22801}{39}}$$

$$= \frac{151}{\frac{4199}{39}}$$

$$= \frac{151}{107.66}$$

$$= \frac{151}{10.376}$$

$$= 14.5528$$

$$t(.01, 39) = 2.432$$

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ นงนุช ชื่อสกุล วัฒนเปจร

เกิดวันที่ 31 เดือน ธันวาคม

สถานที่เกิด

สถานที่อยู่ปัจจุบัน

พุทธศักราช 2506

อำเภอ นครชัยศรี จังหวัดนครปฐม

193/38 ถนน 25 มกรา อ. เมือง

จ. นครปฐม 73000

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2527

ปก.ศ.สูง จากวิทยาลัยครูนครปฐม

พ.ศ. 2529

กศ.บ. เอกภาษาไทย จากมหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

พ.ศ. 2533

กศ.ม. การมัธยมศึกษา การสอนภาษาไทย

จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ผลการทดลองใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณกับการสอนอ่านตามปกติ
ที่มีต่อความสามารถในการอ่าน และสมรรถภาพการอ่านเร็ว
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

บทคัดย่อ

ของ

นางนุช วัฒนเบจ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา

กันยายน 2533

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การศึกษาค้นคว้ามีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและสมรรถภาพการอ่านเร็ว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 การสอนโดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ กับ การสอนอ่านตามปกติ

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 จำนวน 80 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 40 คน กลุ่มควบคุม 40 คน นักเรียนในกลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ นักเรียนในกลุ่มควบคุมได้รับการสอนโดยการสอนอ่านตามปกติ ใช้เวลาในการทดลอง 16 คาบ คาบละ 50 นาที และใช้เนื้อหาเดียวกัน ดำเนินการทดลองโดยใช้แบบแผนการวิจัยแบบ Randomized Control Group Pretest - Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน และวัดสมรรถภาพการอ่านเร็ว (มีค่าความเชื่อมั่น .9673) วิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบค่า t

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า

1. ความสามารถในการอ่านของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. สมรรถภาพอ่านเร็วของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. ความสามารถในการอ่านของกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
4. ความสามารถในการอ่านของกลุ่มควบคุมสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
5. สมรรถภาพการอ่านเร็วของกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
6. สมรรถภาพการอ่านเร็วของกลุ่มควบคุมสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การศึกษาค้นคว้านี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและสมรรถภาพการอ่านเร็ว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 การสอนโดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ กับการสอนอ่านตามปกติ

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 จำนวน 80 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 40 คน กลุ่มควบคุม 40 คน นักเรียนในกลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ นักเรียนในกลุ่มควบคุมได้รับการสอนโดยการสอนอ่านตามปกติ ใช้เวลาในการทดลอง 16 คาบ คาบละ 50 นาที และใช้เนื้อหาเดียวกัน ดำเนินการทดลองโดยใช้แบบแผนการวิจัยแบบ Randomized Control Group Pretest - Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน และวัดสมรรถภาพการอ่านเร็ว (มีค่าความเชื่อมั่น .9673) วิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบค่า t

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า

1. ความสามารถในการอ่านของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. สมรรถภาพอ่านเร็วของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. ความสามารถในการอ่านของกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
4. ความสามารถในการอ่านของกลุ่มควบคุมสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
5. สมรรถภาพการอ่านเร็วของกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
6. สมรรถภาพการอ่านเร็วของกลุ่มควบคุมสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

THE RESULT OF EXPERIMENT ON MATHAYOM SUKSA II STUDENTS' READING
ABILITY AND READING SPEED THROUGH THE CRITICAL READING
ABILITY EXERCISES AND THE CONVENTIONAL INSTRUCTION

AN ABSTRACT

BY

NONGNUCH WATTANAKHAJON

Presented in partial fulfillment of the requirements for the Master
of Education degree in Secondary Education

at Srinakharinwirot University

September 1990

The purpose of this study was to compare Thai reading ability and reading speed. Through the Critical reading ability exercise and the conventional instruction of Mathayom Suksa II students.

The Sample were 80 Mathayom Suksa II students in Bangbo Wittaya School, Amphur Bangbo, Samuthphakan during the first semester of the 1990 academic year. 40 Students, randomly selected as an experimental group and the remaining 40 as the control group. The experimental group was taught by The Critical reading ability exercises. The control group was taught by Conventional Instruction. It took 16 periods each (1 period = 50 minutes) to study the same contents.

The randomized Control group pretest - posttest design was used. At the end of the experimental, Thai Reading Ability and Reading Speed were Statistically analysed by using t - test

The results indicated that :

1. The reading ability of Mathayom Suksa II students of the experimental groups and the control group was significantly different at the .01 level ,
2. The reading speed of the experimental group and the control group was significantly different at the .01 level ,
3. The reading ability of the experimental group was higher than what was found before the experiment at the .01 level of significance .
4. The reading ability of the control group was higher than what was found before the experiment at the .01 level of significance

5. The reading speed of the experimental group was higher than what was found before the experiment at the .01 level of significance .

6. The reading speed of the control group was higher than what was found before the experiment at the .01 level of significance .